COMANDANT JEAN-GABRIEL GRESLÉ

ROSWELL, SECRET DE STAT

Editor: Zamfir M. Rusu
Coperta: EDITURA Z

Titlul original:
EXTRATERRESTRES, SECRET D'ÉTAT
L'affaire Roswell
Copyright © Éditions Ramsay, Paris, 1997
Translation Copyright © Editura Z, 1997
Toate drepturile asupra acestei versiuni aparţin Editurii Z

Adresa: Editura Z, C. P. 41-32, Sector 1, Bucureşti
Telefon: 01-666.52.98
Telefax: 01-222.45.24

Redactor: Constantin Dumitru
Tehnoredactor: Mihaela Bârloiu

COMANDANT JEAN-GABRIEL GRESLÉ

ROSWELL, SECRET DE STAT

Traducere de
Nicolae Constantinescu

Editura Z
1997

CUPRINS

Cuvânt înainte		5
Prefață		15
1.	Primele elemente	23
2.	New Mexico, 1947	34
3.	Incident neprevăzut	48
4.	Elemente materiale	60
5.	Urmările (1947-1948)	72
6.	Primele dificultăți	80
7.	Protejarea secretului	99
8.	Raportul Condon	122
9.	Teza susținută de US Air Force	133
10.	Critica tezei oficiale	157
11.	Recapitulare	172
12.	Obiecții și întrebări	187
13.	Concluzii	198

CUVÂNT ÎNAINTE

Când am sosit în Statele Unite, la sfârşitul lui aprilie 1952, eram elev-pilot francez detaşat pentru doi ani în US Air Force. Singura mea preocupare era să reuşesc să urmez un program de formare despre care se spunea că e de-a dreptul redutabil. Nu auzisem niciodată de extratereştri, poate doar de cei din *Războiul lumilor* de H.G. Wells. Într-o seară de vară, în Carolina de Nord, în ziua de 19 iulie a aceluiaşi an, am avut primul contact cu fenomenul OZN.

În sâmbăta aceea, pe la orele zece seara, eram un mic grup de elevi prea obosiţi ca să mai ieşim de la baza aeriană. Instalaţi în fotoliile de la Cadet Club, plasate strategic în faţa ventilatoarelor, ascultam la radio un concert de muzică clasică. Am avut nevoie de câteva clipe ca să ne dăm seama că muzica s-a oprit şi că o voce anonimă ne anunţa o întrerupere a programului. După toate aparenţele, ecourile radar ale unor aparate neidentificate apăruseră deasupra Pentagonului şi a Casei Albe, în centrul unei zone interzise circulaţiei aeriene. Îngrijorarea comentatorului necunoscut era evidentă; poate chiar prea mare, căci la început ne-am imaginat că e vorba de un montaj abil pentru prezentarea unei emisiuni de SF.

Dar nu. După aproximativ o jumătate de oră de aşteptare şi de muzică de ambianţă, aceeaşi voce, de data asta stingherită, ne-a anunţat, fără explicaţii, reluarea programului prevăzut. A doua şi a treia zi, posturile de radio şi ziarele vorbeau de survolarea oraşului Washington de către „ecouri radar", care mani-

festau performanţe „imposibile", precum opriri în loc şi întoarceri bruşte, efectuate la viteze irealizabile la cea vreme.

Incredibil dar adevărat, sâmbăta următoare, aproape la aceeaşi oră, scenariul s-a repetat în mod identic.

Fireşte, i-am întrebat pe instructorii noştri militari ca să aflăm mai mult. Am aflat câteva detalii suplimentare, de exemplu faptul că avioanele de interceptare care aveau sarcina să protejeze acea regiune deosebit de sensibilă decolaseră cu o întârziere de şaisprezece minute, în loc de două minute, aşa cum era prevăzut. Din acest motiv, comandantul grupului de aparate de vânătoare fusese mutat, dar acest gen de informaţie nu ne interesa prea mult.

În timpul unui zbor de noapte, un instructor şi elevul său au avut o întâlnire foarte ciudată: un fel de fuzelaj fără aripi, ciudat luminat, care a trecut pe lângă avionul lor. Tăcerea s-a lăsat foarte repede asupra acestui incident dar, la drept vorbind, ne aflam în centrul unui val de căldură atât de mare încât toată energia noastră se concentra asupra zborurilor şi a cursurilor de la sol. Nu mai avem forţă nici măcar să visăm.

În mod cât se poate ciudat, subiectul incursiunilor unor aparate necunoscute — foarte pe larg amintite în presă — nu a apărut niciodată în conferinţele la care am asistat şi nu a făcut niciodată obiectul unor comentarii oficiale din partea instructorilor noştri.

Anii de escadrilă de vânătoare care au urmat obţinerii „aripilor de argint" ale US Air Force şi a brevetului de pilot militar nu cuprind nici un eveniment legat de ozn-uri, cu excepţia câtorva erori de identificare foarte repede corectate. Cu toate acestea, interesul meu faţă de acest subiect era foarte mare şi am citit, la puţin timp după apariţia lor, majoritatea lucrărilor disponibile. Cele importante vor fi amintite în detaliu în studiul care va urma.

*

* *

În 1966, pe când eram copilot la Air France, am putut în sfârşit să mă conving că în aer aveau loc uneori lucruri dintre cele mai ciudate. În cursul unui zbor fără probleme, de la Rio de Janeiro la Sao Paolo, pe când survolam Atlanticul de Sud spre Florianopolis, situat pe coasta braziliană, un ecou surprinzător a apărut pe ecranul radarului meteo. Se deplasa cam în aceeaşi direcţie ca noi, dar ne depăşea cu o rapiditate incredibilă.

În acel moment aveam o viteză de 890 km/h şi totuşi, aparatul necunoscut, care avea aproape acelaşi tip de ecou ca un Boeing 707, ne-a depăşit foarte repede. Am verificat şi am constatat că parcurgea zece mile nautice în cincisprezece secunde, cam 74 km/min, faţă de avionul nostru. Calculul arăta că se deplasa cu peste 5300 km/h sau cu aproximativ Mach 4,8!

Din păcate, n-am văzut nimic, cu toate că eram cinci în postul de pilotaj în acel moment: comandantul de bord, pilotul secund, ofiţerul mecanic, un tehnician-radio — căci comunicaţiile în America de Sud erau uneori execrabile — şi un vizitator. Zburam deasupra unui strat continuu de altostratus, la altitudinea de 10 800 m. Aparatul care ne depăşea se deplasa probabil la o altitudine mai mică, ceea ce confirma uşoara înclinaţie a antenei în jos. Probabil că zbura prin stratul de nori sau sub el, altfel l-am fi văzut... doar dacă nu cumva o tehnică originală i-ar fi permis să nu poată fi văzut. În orice caz, nici un avion şi nici o rachetă de construcţie umană nu se poate deplasa cu o asemenea viteză la o altitudine atât de joasă, căci densitatea aerului este mult prea mare. N-ar rezista nici o structură din oţel inoxidabil!

Comandantul de bord, întâlnit la câteva zile după întoarcerea noastră în Franţa, avea să-mi mărturisească că unul dintre prietenii lui de la Biroul Doi îi ceruse câteva detalii suplimentare despre observaţia noastră, dar refuzase orice discuţie generală despre acest subiect. Zborul respectiv a avut loc pe la sfârşitul anilor şaizeci. Această lipsă de precizie permite menţinerea anonimatului pentru restul echipajului.

Nu ştim nici acum ce am întâlnit în ziua aceea. Nu cred deloc în ipoteza unui Bell X-6 care ar fi făcut o incursiune în Brazilia, sau cea a unui prototip american sau sovietic capabil, înainte de primele misiuni Apollo, să bată astfel de recorduri de viteză la mai puţin de zece mii de metri altitudine.

Eliminând aceste posibilităţi, nu mai rămân candidaturi umane. În ziua acea am părăsit domeniul speculaţiilor teoretice pentru a intra în cel al experienţei personale. Făcusem un pas, dar enigma se menţinea.

*
* *

Aproape zece ani mai târziu, în noaptea de 26 spre 27 iulie 1984, s-a produs un incident destul de asemănător. De data asta ne aflam în cursul unui zbor de noapte, în regiunea Detroit, la frontiera statului Michigan cu Canada, şi eram doar trei în postul de pilotaj. Cerul era complet degajat şi vizibilitatea perfectă. Zborul Air France de la Los Angeles la Montréal se apropia de sfârşit.

Când am vrut să încep pregătirile procedurilor de coborâre, am văzut clar, în spatele capului copilotului, puţin deasupra orizontului, o linie luminoasă orizontală, foarte distinctă, care părea ataşat de un grup compact de sfere metalice strălucitoare. Această dâră era foarte densă, luminată parcă din interior şi avea o structură „cu cocoloaşe", diferită de o dâră de condensare dar şi de cea a unei rachete la decolare. Culoarea, de un alb lăptos, avea nuanţe de roz.

Am avut reflexul să întind braţul şi să compar lungimea structurii luminate şi grosimea ei cu mâna mea deschisă pentru a-i putea evalua dimensiunile unghiulare. Al doilea pilot i-a cronometrat deplasarea între trecerea la traversa noastră dreaptă şi unghiul de patruzeci şi cinci de grade al direcţiei de zbor: a durat cincisprezece secunde. Bineînţeles, ofiţerul mecanic a participat şi el la observaţie, precum şi stewardul care tocmai intrase în postul de comandă.

Mobilul şi-a continuat deplasarea în aceeaşi direcţie, paralelă cu a noastră, până când a ajuns doar un punct luminos care s-a pierdut la orizont pe cerul înstelat.

Tocmai luasem microfonul pentru a cere explicaţii controlorului navigaţiei aeriene care urmărea zborul nostru, când acesta ne-a chemat pentru a ne întreba ce-am văzut în dreapta noastră. După o descriere succintă, am avut surpriza să auzim pe frecvenţă două avioane de linie care confirmau observaţia noastră: un Olympic Airways şi un Lufthansa.

Am profitat de ocazie ca să aflu de la şeful controlului aerian de ce ne-a întrebat pe noi şi nu pe unul dintre celelalte două avioane. Ne-a răspuns că aveam o poziţie din care puteam să observăm mai bine intrusul. Asta era o dovadă că „intrusul" apărea şi pe ecranele radar de la sol, ceea ce punea o mică problemă tehnică.

Într-adevăr, controlorii civili nu văd pe marile lor ecrane decât şase până la zece avioane pe care le au în primire şi ale căror transpondere emit în acelaşi cod. Dacă transponderul e în pană sau e afişat un cod greşit, avionul devine invizibil!

Aşa că, sau aparatul pe care l-am observat transmitea în codul potrivit — era deci un avion experimental american, dar de o concepţie deosebit de revoluţionară, şi nu avea ce să caute în apropierea căilor aeriene civile —, sau nu era nici controlat, nici identificat şi misterul devenea şi mai adânc. Întrebat asupra acestui punct, controlorul a spus că şerifii fuseseră alertaţi telefonic şi că trecuse pe radarul principal, ceea ce-i permitea să detecteze toate avioanele, chiar şi cele care nu aveau transponder.

În felul acesta putuse să observe trecerea aparatului necunoscut. Explicaţia nu era foarte credibilă. E mult mai probabil ca radarele apărării aeriene comune (NORAD) ale Canadei şi Statelor Unite să-l fi anunţat că un aparat foarte rapid şi neidentificat va intersecta spaţiul aerian civil de care răspundea.

Un ultim detaliu avea să ne permită să evaluăm viteza mobilului necunoscut. Controlorul ne-a spus că nu a existat nici

un pericol de coliziune căci nu am fost nici o clipă la mai puţin de zece mile nautice unul de altul. Această distanţă, de aproximativ optsprezece kilometri, se potrivea foarte bine cu impresia noastră.

Să lăsăm la o parte demonstraţiile geometrice. Am calculat că deplasarea aparatului necunoscut era *cel puţin la fel de rapidă* ca cea a ecoului neidentificat detectat mai înainte deasupra Braziliei. Ţinând cont de faptul că altitudinea bolidului era uşor superioară altitudinii la care ne aflam noi, e probabil că se deplasa la valoarea de Mach 5 sau mai mult!

Două zile mai târziu eram înapoi la Los Angeles şi am anunţat autorităţile americane că stăteam la dispoziţia lor pentru mai multe detalii. Încă mai aştept şi acum o reacţie din partea lor! Inutil să mai spun că am făcut un raport complet pe care l-am trimis şefului meu ierarhic. Efectul a fost similar!

*
* *

Această introducere, poate puţin cam lungă, permite să se înţeleagă de ce, din punct de vedere profesional, aveam toate motivele să fiu intrigat de prezenţa unor aparate sau prototipuri necunoscute care, din când în când, deranjau buna rânduire a zborurilor noastre, măcar pentru că provocau comunicări radio suplimentare.

Deasupra oraşului Detroit, pierderea de timp provocată de scurta noastră întâlnire a fost de zece minute şi a fost gata să întârzie începutul coborârii noastre spre Montréal. Alţii confraţi au avut întâlniri mult mai apropiate şi la fel de inexplicabile ca ale mele.

*
* *

Am hotărât — după retragerea din activitate — să rup tăcerea pentru că am descoperit despre problema care ne

interesează câteva aspecte îngrijorătoare care vor apărea în această carte. Să spunem simplu, pentru a nu pune carul înainte boilor, că poate istoria celei de a doua părţi a secolului XX nu este chiar atât de bine cunoscută pe cât am putea crede. În aer şi pe pământ s-au petrecut şi se petrec un anumit număr de evenimente despre care încă nu se vorbeşte la şcoală. Numeroase documente militare, puse recent la dispoziţia cercetătorilor, atestă totuşi realitatea.

*
* *

Cartea de faţă vă invită la o adevărată anchetă, care nu cere decât o atenţie susţinută. Toate concluziile ei se bazează pe dovezi scrise, pe mărturiile profesioniştilor şi a regulamentelor oficiale rămase prea multă vreme necunoscute. Nu se va face niciodată apel la credulitatea cititorului, ci la discernământul său. În măsura în care cercetări lungi şi răbdătoare, întinzându-se pe mai mulţi ani, sunt aici concentrate într-o carte care va fi citită în câteva ore, să-mi fie permis să spun încă o dată:

„Doamnelor şi domnilor, vă rugăm să vă legaţi centurile căci vom trece prin câteva zone de turbulenţă!"

J.-G. GRESLÉ

PREFAȚĂ

Pentru multe persoane, „farfuriile zburătoare constituie un subiect neserios, care stârneşte zâmbetul. Dacă adăugăm cea mai mică ipoteză asupra unei eventuale prezenţe „extraterestre" în apropierea Pământului sau în sistemul solar, persoanele respective îşi manifestă totala lor incredulitate.

În ţara noastră carteziană nu şade frumos să te depărtezi de conformismul ştiinţific dacă eşti cercetător sau tehnician, de bunul simţ solid din celelalte cazuri. Este adevărat că subiectul amintit poate să ţină, din lipsa unor informaţii concrete, de convingerea personală sau de preferinţa filozofică.

Este îndreptăţit să credem că o invazie a sistemului solar şi a spaţiilor noastre aeriene n-ar trece neobservată. Ea ar fi detectată de mijloacele noastre sofisticate de protecţie, radare, radio-telescoape sau altele. Observatorii profesionişti care sunt astronomii, piloţii de line, meteorologii, ofiţerii de cart de pe navele din largul mării şi controlorii navigaţiei aeriene ar observa foarte repede semnalele unei astfel de prezenţe.

Or se repetă de aproape o jumătate de secol că radarele nu detectează şi observatorii profesionişti nu văd niciodată nici cel mai mic „obiect zburător neidentificat" real. Aceleaşi autorităţi afirmă că observaţiile raportate de oameni cumsecade fără pregătire calificată se pot *totdeauna* explica prin erori de interpretare, iluzii optice sau dorinţa obsesională de notorietate.

Totuşi, de pe la mijlocul anilor şaizeci, aproape un american din doi crede în realitatea ozn-urilor şi zece la sută cred că au

văzut unul. Aceste proporţii au rămas aproape constante din acea perioadă şi au fost confirmate de numeroase sondaje de opinie.

Sigur, Statele Unite nu sunt Franţa, sigur René Descartes şi Pascal s-au născut în Hexagon şi particularităţile vecinilor noştri de dincolo de Atlantic nu ne privesc în mod direct. Totuşi, astfel de proporţii dau de gândit. Ar putea, bineînţeles, să reflecte o indispoziţie modernă generală şi să aibă explicaţii psihologice sau sociale; cu toate astea, ele ar pune deja o adevărată problemă chiar dacă ar fi singura manifestare a ceea ce se numeşte „fenomenul OZN". Ceea ce nu e cazul.

*
* *

Acum se cunoaşte foarte bine că unele observaţii au fost realizate de tehnicieni calificaţi. S-a întâmplat foarte des ca mai mulţi martori să fi urmărit împreună evoluţiile unor aparate care semănau cu nişte avioane sau cu nişte discuri zburătoare, dar aveau şi alte caracteristici neobişnuite, sau făceau manevre imposibile, precum accelerări ameţitoare după o fază de zbor staţionar. Astfel de evenimente sunt rare dar ziarele locale le relatează uneori, în timp ce marile agenţii precum Associated Press, France-Presse sau Reuter par de cele mai multe ori că nu sunt interesate de ele.

Câteva apariţii de aparate neobişnuite în aer, sau confirmarea unor performanţe aeriene inexplicabile, în cazul în care ar fi fost efectiv verificate, ar fi fost de ajuns ca să ducă la studii aprofundate din partea autorităţilor, în special a autorităţilor militare.

În lumea în care am trăit de la sfârşitul celui de al doilea război mondial, ameninţările de agresiune între cele două blocuri rivale — sovietic şi american — au fost constante. Prezenţa oricărui fenomen necunoscut în spaţiul aerian al ţărilor implicate ar fi putut, cel puţin, să stingherească mijloacele de protecţie

instalate. Orice obiect sau interferenţă dând iluzia unui obiect risca, apărând pe ecranele radarelor, să fie interpretat ca un atac advers şi să provoace declanşarea intempestivă a unei riposte nucleare. Este deci sigur că Statele Unite, şi foarte probabil şi Uniunea Sovietică, nu puteau să se lipească de un examen aprofundat al tuturor evenimentelor anormale care surveneau deasupra propriilor teritorii.

Urmele acestei preocupări legitime a puterilor publice există. E posibil să se dovedească că evenimentele necunoscute, care semănau foarte mult cu „farfuriile zburătoare" descrise de martorii civili, îngrijorau încă de la sfârşitul anilor patruzeci pe cei răspunzători de instalaţiile de cercetare nucleară, situate totuşi în centrul statului New Mexico.

*
* *

Unul dintre aspectele cele mai ciudate ale problemei care ne preocupă este confirmat de două mesaje ale Agenţiei France Presse, datate 8 şi 9 iulie 1974. Ele menţionează recuperarea unei „farfurii zburătoare" de către escadra de bombardament 509 a aviaţiei americane, staţionată la o bază aeriană din apropierea oraşului Roswell, tot în New Mexico. Această unitate de elită era cunoscută ca fiind cea care lansase bombele atomice asupra oraşelor Hiroshima şi Nagasaki. Cu un an înainte, ea participase la campania de experienţe nucleare din atolul Bikini. *Roswell Army Air Field* deţinea, în 1947, şase bombe operaţionale gata să fie lansate de aparatele ei cvadrimotoare B-19.

După o conferinţă de presă, ţinută chiar în aceeaşi seară la Fort Worth (Texas) de generalul comandant al regiunii aeriene, „farfuria" se transformase într-un simplu balon meteorologic. Rămăşiţele lui fuseseră în mod greşit atribuite unui aparat „exotic" de către maiorul Jesse Marcel, ofiţer de informaţii de la baza aeriană, care şi-a recunoscut greşeala în mod public.

Greşeala nu era deloc plauzibilă, dar explicaţia oficială avea să reziste aproape mai mult de treizeci de ani, până în 1978, în ciuda zvonurilor repetate referitoare la recuperarea în această regiune a unei epave de origine necunoscută.

De la această dată, cazul avea să capete o întorsătură diferită. Maiorul Marcel, devenit locotenent-colonel în retragere, a făcut anumite mărturisiri unui cercetător american pe nume Stanton Friedman. Povestea cu balonul fusese inventată de militari pentru a ascunde descoperirea — pe păşunile unui crescător local de oi — a unui număr mare de fragmente informe. Unele dintre ele aveau caracteristici mecanice inexplicabile. În orice caz, nu păreau să fie produsul unei tehnologii terestre.

O emisiune televizată a aţâţat din nou dezbaterea. Ziariştii au făcut investigaţii la faţa locului. Puţin după aceea, scriitori ca Charles Berlitz şi Kevin Randle au găsit numeroşi martori, i-au interogat îndelung şi au publicat, pe la sfârşitul anilor optzeci, tentative interesante de reconstituire a faptelor.

Este cât se poate de clar că ansamblul problemei constituite de incursiunile misterioaselor „obiecte zburătoare neidentificate" în spaţiul aerian al unei ţări priveşte în primul rând şi mai ales apărarea naţională. În cazul majorităţii naţiunilor europene, serviciile care au în sarcină protecţia operaţională a teritoriului acţionează într-un secret cât se poate de complet pentru a nu oferi nici cel mai mic avantaj potenţialilor inamici. Această funcţionare discretă este normală şi perfect legală. Nu facilitează munca istoricilor, ci rămâne supusă autorităţilor civile care îi controlează metodele şi rezultatele.

În Statele Unite, în 1947, cei interesaţi în primul rând de apariţiile unor aparate necunoscute au fost în mod natural şefii statului-major şi generalii care comandau regiunile cele mai vizate.

Nimic n-ar justifica invocarea unui „secret de stat" dacă militarii şi-ar fi făcut treaba discret, sub controlul reprezentanţilor aleşi ai cetăţenilor. Or, în cursul anilor a devenit evidentă o anomalie. Cei răspunzători de Apărare neagă realitatea ţintelor

necontrolate care evoluează uneori fără cea mai mică discreţie deasupra teritoriului pe care au sarcina să-l protejeze. Ei afirmă de mai multe ori că eforturile de cercetare în acest domeniu nu au ajuns niciodată la nici un rezultat concret şi că, de fapt, în ciuda eforturilor lor, n-au găsit niciodată nimic care putea să semene cu un vehicul material, cu atât mai puţin fabricat, de origine necunoscută.

Fie. În acest caz ozn-urile părăsesc domeniul apărării naţionale, căruia nu i-a aparţinut cu adevărat niciodată. Ele intră în cel al problemelor societăţii, al psihologiei maselor, al sociologiei şi, de ce nu, al superstiţiei, al modei sau al religiilor moderne. Roswell, în ciuda numărului şi a calităţii martorilor, devine o curiozitate în plus într-o lume în care acestea abundă şi oamenii serioşi se pot ocupa de altceva.

*
* *

Acest scenariu liniştitor este de-acum compromis, căci documente de care e imposibil să nu se ţină cont dovedesc că survolările unor aeronave necunoscute au constituit, din 1946, o problemă deosebit de spinoasă pentru cei care răspundeau de apărare. Alte elemente demonstrează că serviciile tehnice ale US Air Force trăseseră încă de la 23 septembrie 1947 concluzii precise despre materialitatea aparatelor observate. Ele confirmă că performanţele lor erau perfect măsurabile. Totul reflectă o îngrijorare legitimă, în fond normală, pe care unele documente de arhivă ne permit s-o reconstituim.

În măsura în care e făcută dovada că problema privea apărarea aeriană şi deci autorităţile militare şi şeful lor suprem, preşedintele Statelor Unite, ea privea, *ipso facto*, şi pe alegătorii şi reprezentanţii lor care constituie partea esenţială a oricărei naţiuni. Ei şi numai ei trebuie să decidă în cazul unei invazii, identificată sau nu, despre felul ripostei care poate să ajungă până la declaraţia de război şi mobilizarea generală. Tocmai

prin asta invocarea unui secret de stat devine inevitabilă, întrucât procesul democratic normal apare ca fiind întrerupt undeva.

Într-adevăr, nu există nici cea mai mică urmă de declarație oficială privitoare la aceste incursiuni aeriene necontrolate, uneori deasupra unor regiuni strategice importante deşi realitatea lor era stabilită. Această disfuncțiune e ciudată, la fel cum sunt şi neadevărurile flagrante pe care autoritățile le acumulează de aproape o jumătate de secol.

*
* *

Redactarea acestei cărți a fost întreprinsă cu o oarecare îngrijorare. Am început în Statele Unite formarea mea ca pilot de vânătoare în cadrul US Air France în aprilie 1952 când încă nu aveam douăzeci de ani. Am primit aripile de argint în iunie 1953 înainte de a termina formarea mea pe aparat de vânătoare-bombardier F-84 Thunderjet la sfârşitul aceluiaşi an.

Am păstrat din această perioadă o cunoaştere corectă a funcționării acestei organizării şi cel mai profund respect pentru calitatea oamenilor care îi asigurau bunul mers. De aceea pot cu greu să accept tezele în vogă conform cărora greşeala de la Roswell e o ilustrare a incompetenței ofițerilor respectivi.

Totul pare să indice contrariul şi anume faptul că comportamentul tuturor participanților a fost cel al unor profesioniști deosebit de calificați. În rest, dacă au avut loc acțiuni discutabile, dacă unele decizii politice au încălcat unele reguli constituționale, Air Force nu trebuia să se încarce cu o responsabilitate care nu-i aparține.

*
* *

Studiul care va urma se bazează pe cât posibil pe documente oficiale şi pe declarații scrise, făcute sub jurământ. Această formă de mărturie, specifică dreptului anglo-saxon, poate să fie

folosită de un tribunal şi are aceeaşi valoare de dovadă ca şi o declaraţie făcută în faţa judecătorului sau a unui juriu. De aceea, ea îl expune pe semnatarul ei, în caz de informaţii inexacte, unor pedepse grave care se aplică în caz de fals, uz de fals şi insulte aduse unui magistrat. Aceste piese ale dosarului vor fi de primă importanţă în reconstituirea faptelor.

În ceea ce priveşte Roswell, unii afirmă că cea mai mică activitate militară generează totdeauna numeroase documente. Dacă o activitate legată de secretul pe care îl evocăm a avut într-adevăr loc, spun ei, ea ar fi lăsat o pistă de neşters de foi dactilografiate, pentru a traduce aproximativ expresia americană *paper trail*. Ei se grăbesc să conchidă că nimic nu s-a întâmplat la Roswell căci nu au găsit nici o documentaţie militară referitoare la acest eveniment.

În lipsa descoperirii unor astfel de urme, care par într-adevăr că nu există, e aproape la fel de interesant de verificat dacă arhivele care trebuiau să acopere această perioadă nu au fost cenzurate sau modificate. O anchetă recentă a unui serviciu oficial de control al administraţiei federale, *General Accounting Office*, echivalentul american al Curţii de Conturi, dezvăluie că unele documente istorice, acoperind perioada crucială iulie 1947, par a fi dispărut. Sau au fost pur şi simplu distruse ilegal şi la ordinul uni agenţii necunoscute, sau sunt considerate ca prea sensibile şi au fost transferate într-un loc sigur.

*
* *

Elementele referitoare la enigma Roswell pot fi clasate în trei rubrici diferite. Ele formează în realitate trei fascicule convergente de indicii şi de dovezi.

Documente oficiale, deţinute de diferite arhive federale, au fost declasificate[1], fie în 1968 pentru a apărea în anexă la Ra-

1) Toate documentele oficiale folosite în această lucrare au fost în mod legal declasificate (n.a.).

portul Condon, fie în parte în 1978 prin aplicarea legii *Freedom of Information and Privacy Act*[1]. Ele stabilesc faptul că incursiuni repetate ale unor aparate zburătoare necunoscute aveau loc deasupra instalaţiilor de cercetare nucleară din Statele Unite din 1947 şi că au continuat în cursul anilor cincizeci.

Reguli şi legi demonstrează că raporturile referitoare la aceste aparate — numite succesiv „aeronave neconvenţionale", „discuri zburătoare", apoi „obiecte zburătoare neidentificate" — erau considerate ca interesând apărarea naţională a Statelor Unite, apoi a Canadei. Orice divulgare de informaţii referitoare la acest subiect cădea sub incidenţa legii care pedepsea spionajul.

Mărturii sub jurământ, completate cu interviuri publicate sau televizate ale principalilor martori, permit reconstituirea, în parte, a evenimentelor importante care s-au derulat în New Mexico la începutul lunii iulie 1947.

*
* *

Nu mai este necesar să se construiască o teză pur teoretică. Documentele, care vor fi reproduse şi traduse în lucrarea de faţă, constituie jaloane precise şi permit stabilirea unor fapte determinante. Într-un domeniu în care certitudinile sunt rare, unde la ordinea zilei e dezinformarea, există, datorită Departamentului de Justiţie al Statelor Unite, o masă de elemente imposibil de ignorat, garantate într-un fel de procurorul general care şi-a asumat responsabilitatea de a autoriza declasificarea lor. Vor fi folosite şi texte deja cunoscute, precum anexele raportului Condon sau memoriile căpitanului Ruppelt, primul director al Proiectului Blue Book.

1) Lege asupra accesului publicului la documentele clasificate. Ea a fost promulgată la 4 iulie 1974, sub preşedintele Gerald Ford (n.a.).

1

PRIMELE ELEMENTE

Sfârşitul celui de al doilea război mondial a marcat şi intrarea omenirii în era atomică. Bombele de la Hiroshima şi Nagasaki, în termeni de capacitate distructivă, nu aveau nici o măsură comună cu mijloacele folosite până atunci. Victoria câştigată atât de scump de Aliaţi, departe de a marca sfârşitul cursei înarmărilor nucleare, a dus la producerea industrială de uraniu folosit în scopuri militare.

Ameninţarea potenţială pe care o reprezenta punerea în funcţiune a acestei noi forme de energie nu trebuie deloc subestimată.

Cincizeci de ani mai târziu, în 1960, Statele Unite deţineau cincizeci de rachete cu rază lungă şi medie de acţiune şi 1735 de bombardiere strategice, toate dotate cu încărcături nucleare a căror putere se înzecise de la bombardarea oraşului Hiroshima.

Uniunea Sovietică nu deţinea decât treizeci şi cinci de rachete şi 145 de bombardiere intercontinentale. În 1970, Statele Unite puteau să folosească 1045 de rachete balistice intercontinentale şi 656 de vectori cu rază intermediară, totul îndreptat spre Rusia, cifrele respective pentru aceasta fiind 1299 şi 304. Importanţa aviaţiei de bombardament clasic devenise deja foarte secundară. Acest arsenal redutabil avea în cele din urmă să se stabilizeze la un nivel incredibil de periculos. Acordurile SALT-1 de la 26

mai 1972 *limitau* numărul lansatoarelor nucleare la 2250 pentru fiecare dintre cele două blocuri, din care *doar* 1320 puteau să fie echipate cu capete multiple!

*
* *

La 16 octombrie 1945, primind din partea armatei în numele echipei de la Los Alamos un „certificat de apreciere", Robert Oppenheimer a declarat:

„Dacă bombele atomice vor spori arsenalele unei lumi aflate într-un război continuu, sau cele ale naţiunilor care îl pregătesc în mod activ, atunci va veni timpul când omenirea va blestema numele Los Alamos şi Hiroshima.

Popoarele trebuie să se unească sau să piardă. Acest război care a pustiit atât de mult lumea impune această frază. Bomba atomică o scoate şi mai mult în evidenţă pentru ca toţi oamenii s-o poată în sfârşit înţelege".

În acelaşi an, Bertrand Russel scria în *Glasgow Forward*: „Un lucru şi numai unul poate să salveze lumea, dar un lucru pe care nu-mi închipui că îl pot propune. Adică America să intre în război împotriva Rusiei în următorii doi ani, apoi să instaureze un imperiu mondial folosind bomba atomică. Dar nu va face asta".

*
* *

La 28 noiembrie 1945, într-un discurs în Camera Lorzilor, filozoful a evocat distrugerea Londrei în cursul unui viitor război mondial. El prevedea că bombele nucleare vor deveni mai ieftine şi că vor apărea aparate care vor folosi fuziunea nucleară.

În mai 1946, John von Neuman şi fizicianul Ralph Sawyer afirmau că încercările nucleare erau indispensabile pentru

asigurarea protecţiei unităţilor US Navy. La 1 şi la 25 iulie, în atolul Bikini, în cursul operaţiunii Crossroads, au fost lansate bombe atomice, în faţa a patruzeci de mii de spectatori, asupra unei impresionante flotile de vase militare reformate, pline cu găini, capre, porci şi şobolani.

În 1947, Statele Unite ale Americii erau ferm angajate într-o politică de supraînarmare cu atât mai îngrijorătoare cu cât nimeni, dintre cei mai mari specialişti, nu prevedea că Uniunea Sovietică va putea să pună la punct prima ei bombă atomică în mai puţin de zece ani. Ideea unui guvern mondial, impus prin forţă şi ameninţare cu arma supremă, pe care nu o deţinea decât o singură ţară din lume, a fost amintită de câteva ori.

*
* *

Expansiunea industrială care avea să marcheze cea de a doua jumătate a secolului XX era perfect previzibilă. Economia în ansamblu se baza — pentru o funcţionare armonioasă a sistemului de liberă întreprindere — pe o creştere de 6% pe an a masei monetare şi a producţiei industriale. O astfel de progresie geometrică ducea la o dublare la fiecare doisprezece ani a consumului de energie şi purta în ea, pe termen scurt, amorsa unei crize de supraproducţie. Se putea prevedea un nivel de poluare nemaiîntâlnit până atunci, efecte pe termen lung asupra mediului şi catastrofe ecologice. Dispariţia Mării Aral şi dezastrul de la Cernobîl au confirmat aceste temeri.

Incursiuni în Scandinavia

De la începutul lunii iulie 1976, aeronave de origine necunoscută au început să bântuie spaţiul aerian suedez. Acestea semănau cu nişte avioane fără aripi sau cu nişte „rachete". Ele au fost observate de câteva sute de martori, cel mai des la

altitudini cuprinse între trei sute şi o mie de metri. Manevrele, uneori brutale, cuprind căderi în picaj şi redresări impresionante. Detectate de radarele militare, vitezele lor măsurate se apropiau deseori de 800 km/h, totuşi se deplasau şi mai lent. Situaţia, care ar fi putut să fie creată de jurnalişti în căutare de senzaţii, capătă o întorsătură mult mai interesantă atunci când intervin autorităţile.

*
* *

La 11 iulie, un mesaj secret al ambasadei Statelor Unite la Stockholm este adresat Departamentului de Stat. (El a fost declasificat prin aplicarea legii *Freedom of Information and Privacy Act*.)

De câteva săptămâni, numeroase rapoarte pomenesc despre nişte obiecte ciudate semănând cu rachetele observate în spaţiul aerian al Suediei şi Finlandei (...) Câţiva membri ai legaţiei au văzut unul într-o marţi după-amiază. Unul dinte aceste obiecte a coborât pe plaja de lângă Stockholm chiar în aceeaşi după-amiază fără să provoace pagube şi, după spusele presei, autorităţile miliare au studiat fragmentele (...) Noaptea trecută, statul-major a dat un comunicat în care apărea lista diferitelor locuri unde au fost observate aceste aparate, îndemnând publicul să facă rapoarte despre toate fenomenele sonore sau luminoase care ies din obişnuit (...)

Ataşatul nostru militar îşi continuă investigaţiile (...) Şase unităţi ale flotei Atlanticului, sub comanda amiralului Hewitt, au sosit în dimineaţa asta la Stockholm. Dacă rachetele sunt de origine sovietică (...) scopul lor poate să fie politic, fie în legătură cu actualele negocieri monetare (...) fie pentru a contrabalansa prestigiul dobândit în urma recentelor noastre experienţe din atolul Bikini.

La 30 iulie, autoritățile primiseră deja șase sute de rapoarte.

La 13 august, *New York Times* precizează că statul-major general suedez descrie situația ca „extrem de periculoasă" și spune că nu va putea să mai tolereze multă vreme astfel de violări ale teritoriului.

Generalul James Doolittle, pentru Statele Unite, și generalul David Sarnhoff, pentru Regatul Unit, sunt trimiși în misiune pe lângă colegii lor suedezi. Primul este un expert reputat în materie de bombardament strategic la distanță mare, al doilea e expert în lupta aeriană. Ambii lucrează în legătură cu colonelul C.R. Kempf, șeful Apărării suedeze. Rezultatul nu se lasă așteptat și secretul va bloca o parte din informațiile civile.

Daily Telegraph din 22 august 1946 precizează:

Statul-major general al Norvegiei a înmânat un memorandum presei cerându-i să nu mai menționeze aparițiile de rachete deasupra teritoriului norvegian, ci să transmită toate rapoartele pe care le primește la Departamentul de Informații al Înaltului Comandament... În Suedia, interdicția se limitează la menționarea locurilor unde rachetele au fost observate în timp ce se așezau pe sol sau explodau.

La 23 august 1946, cei de la Foreign Office declară că experții englezi de la detectarea aeriană prin radar au revenit din Suedia și au înaintat guvernului britanic un raport despre originea „rachetelor". Ipoteza că tehnicienii ruși ar fi putut să pună la punct astfel de aparate este respinsă de consilierul științific al secției IV de la MI-6, serviciul de informații militare.

Aceste „rachete" surprinzătoare manifestau caracteristici imposibile în materie de aerodinamică clasică. Deși par dotate cu un fel de motor de rachetă pentru propulsare, ele sunt totuși lipsite de orice mijloc vizibil de susținere. Toate rachetele cunoscute luptă împotriva gravitației trimițând spre bază, cu foarte mare viteză, o importantă masă de gaz. Zborul prelungit la

orizontală este posibil, dar cu condiția ca corpul rachetei să rămână aproape vertical, pentru ca împingerea să fie opusă greutății.

Câțiva dintre martori și toți cei care studiază rapoartele sunt tehnicieni în aerodinamică. Aparatele pe care le-au văzut în Scandinavia e cât se poate de evident că întrebuințează o tehnologie total necunoscută în 1946. Situația devine de altfel neschimbată aproape o jumătate de secol mai târziu, și nici NASA, nici cei mai buni specialiști din lume nu știu la ora actuală să pună în aplicare fuzelaje fără aripi capabile să se deplaseze cu viteză redusă și să manevreze precum avioanele clasice la o altitudine relativ joasă.

Acest detaliu nu pare să fi preocupat prea mult pe oamenii de știință civili, totuși el dovedește că aparatele care au format valul scandinav foloseau principii originale. Generalii trimiși de la Washington și de la Londra, specialiști reputați în aeronautică, nu aveau cum să tragă alte concluzii.

*
* *

La începutul lui septembrie, valul de observații se deplasează spre Portugalia, Maroc, apoi coteşte spre Grecia.

La 5 septembrie 1946, primul ministru grec, Tsaldaris, mărturisește într-un interviu acordat unui ziar londonez că, la 1 septembrie, un anumit număr de „proiectile zburătoare" au fost observate deasupra Macedoniei și a Salonicului.

Anul următor, profesorul Paul Santorini, elevul lui Albert Einstein și specialist în sistemele de ghidaj ale rachetelor, va primi sarcina, împreună cu o echipă de ingineri, să investigheze acest caz. Douăzeci de ani mai târziu, la 24 februarie 1967, la doi ani după ce părăsise laboratorul de fizică experimentală al Institutului Politehnic din Atena, al cărui director era, Paul Santorini a precizat în cursul unui interviu la Radio Atena:

Am stabilit repede că nu era vorba de rachete. Totuşi, mai înainte de a afla mai multe, armata, după ce s-a consultat cu oficiilor oficialii străini, ne-a dat ordin să întrerupem investigaţiile. Oamenii de ştiinţă străini au venit în Grecia cu avionul pentru a avea cu mine discuţii secrete.

Câţiva ani mai târziu, autorul acestei declaraţii avea să-i facă lui Raymond Fowler următoare dezvăluire:

Un secret mondial proteja problema ozn-urilor căci, printre alte motive, autorităţile nu voiau să dezvăluie existenţa unei puteri împotriva căreia nu exista nici o posibilitate de apărare.

Consecinţe imediate

În 1946, nu este sigur că specialiştii serviciilor de informaţii militare au tras concluzii definitive bazându-se pe evenimentele din Scandinavia. Totuşi, dacă nici o explicaţie satisfăcătoare nu putea să fie formulată în legătură cu faptele incriminate, trebuiau imaginate altele. Problemele enorme puse de sechelele celui de al doilea război mondial pot să explice interesul scăzut faţă de fenomenele enigmatice, dar fără consecinţe imediate.

Memoriile preşedintelui Truman nu menţionează nicăieri incursiunile unor obiecte zburătoare neidentificate în Scandinavia sau în altă parte, cea ce este puţin cam surprinzător. Într-adevăr, din luna iunie 1947, Statele Unite vor începe să se pasioneze pentru aparatele ciudate botezate repede de jurnalişti „farfurii zburătoare".

Şeful statului nu spune nici o vorbă despre proiectul Blue Book, totuşi bine cunoscut de public, despre incursiunile unor ecouri radar neexplicate deasupra Casei Albe în iulie 1952 şi despre valul de observaţii care s-a produs în acelaşi an.

Generalul Marshall, şeful statelor-majore şi preşedintele Statelor Unite nu puteau să nu ia cunoştinţă de rezultatele

anchetei făcută la faţa locului de generalul Doolittle încă din primele săptămânii ale lunii octombrie 1946. Nici şeful executivului american, nici consilierii săi militari nu puteau să nu cunoască faptele de care am amintit.

*
* *

Planul de reformare completă a forţelor armate ale Statelor Unite fusese cerut de preşedintele Truman contraamiralului Sidney Souers şi supus aprobării diferiţilor experţi. El avea să ducă la un proiect legislativ foarte important, *National Security Act*, care modifica considerabil organizarea executivului şi îi conferea o nouă eficacitate. Este evident că preşedintele Statelor Unite părea că se pregăteşte, din 1946, mai curând pentru o înfruntare militară decât pentru pace.

Este totuşi imposibil să se ştie azi dacă ameninţarea reprezentată de prezenţa necunoscută care se manifestase în 1946 modificase sau accelerase calendarul unei reforme care era, după părerea tuturor experţilor, mai mult decât indispensabilă.

Din 1947, executivul s-a dotat cu un organism centralizat de consilieri foarte performanţi, *National Security Council* (Consiliul Naţional de Securitate), format la origine din generalul George Marshall, secretar de stat; amiralul James Forrestal, secretar la Apărare; secretarii de stat de la US Army, US Navy şi US Air Force; Arthur Hill, director al *National Security Research Board.*

Acest organism îşi va crea în curând un „stat-major permanent" ai cărui membri, de o mare competenţă, nu sunt citaţi, dar sunt aleşi pentru „obiectivitatea lor şi absenţa unei afilieri politice". După cum spunea preşedintele Truman, intenţia sa era „ca acest stat-major să servească drept organism permanent, indiferent de administraţia aflată la putere, căci e de o importanţă vitală pentru programul de securitate naţional existenţa unei continuităţi în funcţionarea lui".

În urmarea memoriilor preşedintelui Truman, acest „stat-major permanent" apare sub numele de „comitet special" al Consiliului Naţional de Securitate. În 1947 este înfiinţată *Central Intelligence Agency* (Agenţia Centrală de Informaţii), faimoasa CIA.

Generalul Hoyt Vandenberg ia locul primului director central al Informaţiilor (DCI), contraamiralul Souers, care doreşte „să se consacre unor activităţi civile", dacă dăm crezare lucrării citate. În realitate, acesta este numit *Acting Secretary* al Consiliului Naţional de Securitate, adică şeful „comitetului special permanent" al acestui organism, post pe care îl va ocupa din august 1947 până în ianuarie 1950. La acea dată, el va deveni „consultant special" al preşedintelui. Este foarte greu de crezut că amintirile lui Harry Truman erau învăluite în ceaţă, cu atât mai mult cu cât cartea sa a fost publicată în 1956.

Tăcerea totală a şefului statului — la zece ani de la începutul evenimentelor — asupra unei situaţii preocupante aducând atingere apărării naţionale, nu se poate justifica decât dacă problema pusă de incursiunile unor aparate necunoscute prezenta încă, în momentul în care îşi scria memoriile, o importanţă strategică considerabilă.

Un alt detaliu confirmă această supoziţie. Un singur organism, dintre toate cele care au fost create în momentul reorganizării forţelor armate, face obiectul unei autocenzuri: comitetul permanent pe care îl va conduce în secret amiralul Souers. Membrii tuturor celorlalte organisme, inclusiv ale celor care supervizau activităţile militare în domeniul nuclear, sunt clar identificaţi.

*
* *

Fără a intra în detalii care, de ani de zile, fac parte din istorie, e destul să spunem că refacerea completă a forţelor armate, angajate în timpul primului mandat al preşedintelui Truman, a dotat

țara cu o structură foarte centralizată și mult mai performantă decât precedenta. În special, serviciile de informații ale celor trei arme[1] transmit Agenției Centrale de Informații toate datele importante pe care le strâng. În timpul perioadelor de criză, directorul CIA își are locul printre membrii Consiliului Național de Securitate și furnizează o sinteză a tuturor informațiilor care îi parvin.

Eficacitatea acestui sistem constă și în integrarea industriilor de vârf (aeronautică, electronică etc.) într-un ansamblu coerent, unde cercetarea fundamentală și dezvoltarea nu sunt niciodată separate, unde civilii își găsesc locul lângă militari, după cum arată un anumit număr de documente care vor fi studiate mai departe.

*
* *

Este posibil ca această introducere să-i surprindă pe cititorii deja familiarizați cu subiectul „obiectelor zburătoare neidentificate".

Obișnuiți cu anchetele pe teren, cu descrierea unor apariții în aer și cu reflecții asupra semnificațiilor lor, ei sunt în general puțin înclinați să considere subiectul ca ținând din capul locului de apărarea națională. Totuși așa este.

Este evident că problema pusă de prezența unor aparate aeriene necunoscute deasupra teritoriului Statelor Unite e de resortul Departamentului Apărării. Această problemă a devenit mai târziu atât de complexă încât oameni de știință de valoare, având acces la documente foarte secrete, au participat la studierea ei. Este ușor de dovedit că publicul și reprezentanții săi aleși,

1) G-2 și A-2 pentru infanterie, *Office of Naval Intelligence* pentru marină, AF-OSI și ATIC pentru Air Force și Departamentul de Stat, FBI-ul și directorul Comisiei de Energie Atomică. Army Air Force devin US Air Force, aviația militară căpătându-și astfel autonomia față de armata de uscat (n.a.).

cu excepţia preşedintelui Truman şi a succesorului său, generalul Dwight Eisenhower, au fost practic excluşi. Cea mai mare parte a documentelor care vor fi prezentate confirmă această stare de lucruri.

Va trebui să înţelegem când şi cum secretul legitim care acoperă nişte activităţi normale de apărare naţională a putut să se transforme într-un adevărat complot al tăcerii. Motivele politice şi mijloacele practice ale punerii sale în aplicare pun o problemă interesantă care va fi studiată în capitolul 10.

*
* *

În măsura în care esenţialul reconstituirii care va urma se derulează în sferele puterii, este indispensabil să precizăm în care context s-au derulat efectiv evenimentele. Actorii principali erau subsecretari de stat, miniştri, generali de stat-major sau directorii de servicii de informaţii. Singurii civili, dacă se poate spune aşa, care au intervenit au fost fizicieni, specialişti vechi în studii strategice sau membrii Comisiei de Energie Atomică. În unele documente apar nume precum: Vannevar Bush, Robert Oppenheimer, Edward Teller, Theodor von Kármán, John von Neuman şi cel al doctorului Condon. Impactul real al acţiunii lor nu poate fi stabilit cu certitudine.

2

NEW MEXICO, 1947

Unul dintre statele cele mai puțin populate și cele mai sărace ale Uniunii, New Mexico, datorează probabil izolării sale privilegiul discutabil de a fi adăpostit instalațiile cele mai secrete de după război.

După ce a disimulat Proiectul Manhattan la Los Alamos și a servit drept zonă de încercare a primei bombe nucleare din istorie, la *Trinity Site*, colinele sale aride serveau încă drept teren de tir pentru rachetele V-2 și alte proiecte la fel de secrete. Poligonul de tir de la White Sands este un dreptunghi enorm de 190 km pe 45 km, mărginit la sud de zona militară Fort Bliss. El avea să permită punerea la punct a unor arme strategice. Intrarea în acest spațiu fiind total interzisă publicului, nimeni nu putea să știe cu exactitate ce se întâmpla sau ce arme noi se perfecționau acolo.

Pe latura de est, Alamogordo și baza aeriană Holloman, considerată cea mai secretă din Statele Unite, părea că stau de pază.

Mai ales, lângă frontiera Texasului, terenul de aviație militară de la Roswell adăpostea singura escadră de bombardament atomic din lume, echipată cu cvadrimotoare B-29.

La nord, lângă Albuquerque, se întindea centrul de cercetare de la Sandia, care adăpostea *Armed Services Special Weapons Project*, şi baza aeriană de la Kirtland, unde se afla *Special Weapon Command*. Los Alamos, mai apropiat de Santa Fe, era considerat deja un loc istoric, dar cercetările nucleare continuau.

Acest ţinut ingrat, unde accesul era dificil, presărat cu rezervaţii de indieni, era cunoscut în 1947 mai ales pentru creşterea vitelor pe întinderile sale semideşertice, strivite de căldură timp de peste şase luni pe an. Paradis al arheologilor amatori, New Mexico încă mai ascundea artefacte vechi (ceramică, de exemplu), remarcabil de bine conservate datorită uscăciunii endemice.

Regiunea care se întinde de la nord-vest la nord de Roswell avea să cunoască, dacă mărturiile de care dispunem sunt exacte, o serie de evenimente neaşteptate.

Reconstituirea care va urma este, deocamdată, cea mai probabilă. Ea se bazează, în privinţa evenimentelor care s-ar fi derulat la White Sands, numai pe interviurile maiorului Kaufman şi pe declaraţiile sale televizate. Pentru restul, adică partea esenţială, reconstituirea faptelor apare ca deosebit de solidă, întrucât se bazează pe un număr considerabil de mărturii convergente.

White Sands Proving Ground

La 1 iulie 1947, un ecou neidentificat apare pe ecranele radarului de la baza aeriană Holloman, de lângă Alamogordo. Un aparat de origine nedeterminată pare să se deplaseze deasupra regiunii unde, cu doi ani în urmă, avuseseră loc primele încercări nucleare. Dacă e vorba de un avion, acesta se află în centrul unei zone interzise şi periculoase. Trebuie interceptat cât mai repede, ajutat dacă s-a rătăcit şi îndrumat spre un teren de aviaţie autorizat.

S-a stabilit faptul că primul reflex al operatorilor radar a fost să ceară celor de la instalaţiile care acopereau aceeaşi zonă confirmarea observaţiei lor. În felul acesta, posibilitatea unei funcţionări defectuoase a fost rapid eliminată.

A doua zi, 2 iulie, intrusul era tot acolo. Fără cea mai mică îndoială posibilă, el este acum identificat ca fiind un vehicul aerian care nu corespunde cu nici un tip cunoscut. E posibil ca martori de la sol sau o misiune aeriană de recunoaştere să se fi putut apropia de el şi să-i fi făcut o descriere precisă.

Performanţele obiectului, observat pe ecranele catodice, duc la concluzia că nu poate să fie vorba de un avion sau de un elicopter convenţional. Această concluzie este susţinută de câteva mărturii. Un operator de încredere, Frank Kaufman, este trimis în mod special de generalul Martin Scanlon de la baza din Roswell, care se află la aproximativ 160 km de-acolo. El va asigura o veghe practic permanentă timp de peste douăzeci şi patru de ore. Acest martor pare să se fi bucurat de totala încredere a şefilor săi căci a participat la operaţiunile de recuperare după ce s-a întors la baza aeriană de origine.

În acest timp, la Washington se pregătea o echipă de specialişti. Cel care o organizează, Robert Thomas, *warrant officer*[1], e în contact cu Frank Kaufman care îi recomandă să aibă răbdare. Aeronava misterioasă apare şi dispare, pare că „zburătăceşte dintr-un loc în altul", ca să folosim propriile cuvinte ale unui observator, dar nu se petrece nimic important.

Premoniţie sau ordine superioare — echipa constituită decolează de pe coasta de est, cu un important material, la 4 iulie pe la orele trei dimineaţa, şi aterizează la baza aeriană de la Roswell la începutul după-amiezii. După o discuţie rapidă cu şefii locali, fiecare se pregăteşte să aştepte. Aşteptarea va fi scurtă.

Trei staţii radar independente urmăresc evoluţia aparatului. La nord, cea de la Kirtland, lângă Albuquerque, protejează centrul de cercetări atomice de la Sandia; la sud, cea de la Holloman, apără poligonul de încercări de la White Sands; mai la est, cea de la baza de lângă Roswell păzeşte singurele bombe nucleare din lume şi bombardierele lor.

1) Grad de trecere între subofiţer şi ofiţer (n.a.).

Importanţa strategică a zonelor care adăposteau aceste instalaţii este atât de mare încât acolo se află implantate echipamentele cele mai sofisticate din acea vreme. Principiul însuşi al radarului şi prezenţa munţilor fac dificilă o urmărire permanentă. Ecourile de la sol maschează uneori vizitatorul, dar acesta reapare mereu.

Brusc, la orele douăzeci şi trei şi douăzeci de minute, ecoul radar începe să fluctueze apoi pare că explodează.

Această manifestare este total neobişnuită. Înainte ca un avion să se prăbuşească, urma lui dispare de pe ecran în momentul când trece sub orizontul radarului. Asta e tot. Variaţiile observate implică, pe frecvenţa de detecţie, o emisie parazită care ar fi intensificat undele reflectate de aparat, cum ar face un transponder modern.

Totuşi, acest dispozitiv încă nu era inventat în 1947. Prima dată când l-am folosit, la şcoala de pilotaj, a fost în aprilie 1953, în cursul unor manevre cu armata la care participau aparatele noastre T-33. Un număr foarte mic dintre avioanele noastre erau echipate cu aceste aparate de identificare. IFF-ul[1], cum se numea atunci, era atât de secret încât trebuia neapărat să-l distrugem în zbor, în cazul unei catapultări sau a unei aterizări forţate deasupra teritoriului Statelor Unite!

Să fi fost vorba de un semnal de ajutor sau de o proastă funcţionare a unui mod necunoscut de propulsie? Să fi fost un mijloc de atragere a atenţiei? În orice caz, se pare că posibilitatea unui *crash* (prăbuşirea unui aparat la sol) a fost imediat luată în discuţie. Imediat, baza aeriană de la Roswell a pus în funcţiune un dispozitiv de recuperare impresionant.

*
* *

1) IFF sau *Identification Friend or Foe*, permite recunoaşterea unui avion prieten prin intensificarea imaginii sale pe radar (n.a.)

În seara aceleiaşi zile de 4 iulie, doi tineri, James Ragsdale şi Trudy Truelove, se pregăteau să profite din plin de acel week-end prelungit de sărbătoarea naţională. Călătorind cu un jeep, perfect adaptat la condiţiile terenului, ei îşi instalaseră cortul la vreo şaizeci de kilometri la nord de Roswell.

Noaptea era agitată de averse violente — apa evaporându-se imediat în acel climat deşertic — şi de rafale de vânt. Fulgerele luminau din când în când întunericul din jur. Însoţit de bubuitura unui tunet, un obiect luminos, orbitor, a survolat cortul lor la foarte joasă altitudine şi li s-a părut că se prăbuşeşte la un kilometru mai încolo, în direcţia sud-est. Foarte curioşi, tinerii au sărit în maşină şi au pornit spre ceea ce credeau că e un avion accidentat.

La aceeaşi oră, mai mulţi martori, dintre care un grup de arheologi amatori, îşi amintesc că au observat căderea unui obiect luminos în aceeaşi regiune. Declaraţiile unora dintre ei au fost culese de Kevin Randle şi sunt prezentate în detaliu în lucrarea sa.

În minutele care au urmat, tinerii au început să-şi dea seama de dificultatea acţiunii lor. Nu exista nici un drum şi terenul devenea din ce în ce mai accidentat. Farurile lor aveau o bătaie limitată. Când au descoperit bucăţi de fier şi silueta unui obiect nedistinct înfipt într-un taluz, se aflau pe culmea unui fel de faleză.

Tinerii au oprit vehiculul şi au vrut să meargă mai departe pe jos, dar lanterna lor nu lumina îndeajuns pentru a le asigura o coborâre în totală siguranţă. Au ascultat cu atenţie mai multă vreme şi, neauzind nici strigăte de ajutor şi nici gemete, au luat hotărârea să aştepte să se facă ziuă înainte de a-şi continua explorarea.

Nimeni nu ştie dacă noaptea lor a fost liniştită, dar în zori au luat hotărârea să strângă cortul şi să se întoarcă la locul cu pricina. O aeronavă de o formă insolită, semănând cu un fuzelaj fără aripi, lată şi aplatizată, intrase în baza falezei şi în jur zăceau fragmente de tot felul. O ruptură era foarte vizibilă în partea

stângă a aparatului şi nişte trupuri păreau să fi fost proiectate de şoc în exteriorul aparatului. Partea din faţă, intrată în sol, era deteriorată. Partea din spate, ridicată cu câţiva metri de la pământ, semăna puţin cu marginea unei aripi de liliac.

Nimic nu amintea de faimoasele farfurii zburătoare popularizate de presă de la 24 iulie, căci forma generală nu era circulară ci alungită. O siluetă fragilă, aşezată în capul oaselor, încremenită, cu o aparenţă vag umană. Părea la fel de moartă ca şi cele care zăceau pe sol.

Jim Ragsdale conducea cu prudenţă jeepul pe platoul de deasupra locului accidentului. Pe drum, în ciuda protestelor însoţitoarei sale, el a cules fragmente care arătau neobişnuit[1] şi le-a pus în partea din spate a vehiculului. Amândoi au văzut foarte repede, de pe poziţia lor ridicată, apropierea unui convoi militar impresionant. Abia au avut timp să vadă că epava înfiptă în pământ şi să observe prezenţa trupurilor pe care le-au luat drept cadavrele unor pitici.

Trudy era din ce în ce mai îngrijorată şi se temea că va fi arestată pentru deţinerea ilegală a fragmentelor adunate din zona unei catastrofe aeriene. Şi, firește, nu avea deloc chef să fie surprinsă în flagrant delict cu un băiat. Cuplurile nelegitime erau foarte prost privite de societatea puritană din perioada aceea. O arestare sau un simplu interogatoriu ar fi provocat escapadei lor o publicitate de nedorit.

Tiptil şi cu mult noroc, tinerii au reuşit să părăsească locul fără să fie văzuţi, să se debaraseze de amintirile lor stingheritoare şi să rămână necunoscuţi timp de peste patruzeci de ani. Numai familiile lor auziseră de această aventură.

Operaţiunea militară

Imediat ce s-a bănuit producerea unui accident, în noaptea de 4 spre 5 iulie, s-a pus în aplicare procedura clasică de salvare

1) Mărturia sub jurământ a lui James Ragsdale, semnată la 27 ianuarie 1993 (n.a.).

în caz de catastrofă aeriană. Ea cuprinde folosirea unor aparate de ridicare, vehicule grele de transport şi ambulanţe.

Plecarea convoiului a avut loc noaptea pentru a permite intervenţia imediată în zorii zilei. Unii martori au observat că avioane de recunoaştere au sosit la faţa locului după camioane.

Deplasarea s-a făcut fără probleme, pe vechiul drum principal 285, apoi în afara lui. Imediat după sosirea în zona sinistrului, membrii poliţiei militare, sub comanda maiorului Easley, au blocat regiunea, i-au adunat pe arheologi şi n-au lăsat să treacă prin ochiurile plasei decât pe cei doi tineri amintiţi mai înainte.

Foarte repede, drumurile de acces sunt blocate de baraje şi un cordon de soldaţi înconjoară perimetrul apropiat al aeronavei accidentate. Civilii au fost deja escortaţi mai încolo. Ei vor fi după aceea trimişi la baza de la Roswell, interogaţi timp de câteva ore, apoi puşi să jure, ameninţaţi şi în cele din urmă eliberaţi.

Şeful echipei de arheologi, Curry Holden, fost director al institutului de antropologie de la universitatea din Texas, a fost găsit la şaptezeci şi şase de ani, exact la timp ca să confirme faptele.

Soldaţii din gardă au primit ordin să se întoarcă cu spatele la aparat şi la cadavre. Numai un mic grup format din specialişti şi nouă ofiţeri s-a putut apropia. Pentru mai multă siguranţă, camioanele şi maşinile au fost plasate în semicerc şi interzis accesul în zonă.

Începe examinarea epavei, în timp ce alţi militari curăţă împrejurimile. În unele locuri sunt folosite aspiratoare industriale. Doi subofiţeri veniţi special de la Washington, cu acelaşi avion cu care venise Robert Thomas, au fotografiat cele mai mici fragmente şi le-au reperat poziţia în funcţie de o grilă de referinţă formată din sfori întinse. Sunt adevăraţi profesionişti care nu se mulţumesc doar cu fotografii; filmează scena, împrejurimile şi derularea tuturor operaţiunilor.

Un soldat îmbrăcat cu un combinezon-antiradiaţii, ţinând în mână un contor Geiger, se apropie primul de aparat. Face

măsurători în exterior şi în interior timp de cincisprezece minute înainte de a lăsa locul altora. Nu au fost detectate radiaţii nocive, căci ofiţerii s-au apropiat de cadavre şi de aparat fără să îmbrace costume speciale.

Kaufman, tehnicianul radar de care am mai vorbit, era şi el acolo. Se pare că îl însoţea pe *warant officer*. El îşi aminteşte că a fost foarte impresionat de unul dintre umanoizii care stăteau în capul oaselor, puţin mai retras, atât de nemişcat încât părea mort. Este posibil ca acea creatură să fi fost vie, poate doar în stare de şoc.

Cei nouă ofiţeri sunt cu siguranţă conştienţi că trăiesc un moment istoric. Pe toată durata măsurării radiaţiilor, ei aşteptă, cu faţa spre aparat şi cadavre, vizibil impresionaţi de ceea ce văd. Atmosfera este încordată. Rarele cuvinte pe care le schimbă arată foarte bine că se ştiu confruntaţi cu o situaţie total nouă, fără precedent. Fiecare presimte că nu va scăpa fără urmări din această experienţă.

Robert Thomas, Howard Fletcher şi o a treia persoană, despre care nu ştim decât că se numea Lucas, au sosit în ajun de la Washington DC. Adair şi Harris vin de pe coasta de vest, în timp ce locotenent-colonelul Lovejoy face parte dintr-o unitate specială de la White Sands. Trei ofiţeri aparţin bazei aeriene de la Roswell: colonelul William Blanchard, comandantul bazei, maiorul Easley, comandantul poliţiei militare, şi O. W. Henderson, poreclit „Pappy", care va asigura în calitate de comandant de bord transportul la Washington, apoi la baza aeriană Wright din Ohio, a cadavrelor şi a unei părţi din fragmente.

Frank Kaufman, deşi ataşat statului-major al escadrei de bombardament 509, nu are un grad destul de mare pentru a fi considerat că face parte din grupul şefilor.

După terminarea verificărilor, ofiţerii se apropie de aparatul accidentat. Carlinga nu e enormă şi dimensiunile ei sunt evaluate la mai puţin de zece metri lungime şi patru metri lăţime. Forma generală este cea a unui trapez alungit, întărit cu trei nervuri longitudinale. Aparatul seamănă mai mult cu un fel de planor

supersonic sau cu primele versiuni ale navetei spaţiale decât cu un avion clasic. Devenită familiară o dată cu apariţia avioanelor cu aripi delta, această formă deosebită nu fusese practic niciodată folosită în 1947.

Fără a merge până la a-i demonstra o origine „exotică", aspectul aparatului trebuie să fi fost destul de surprinzător ca să tulbure nişte specialişti în aeronautică sau de la serviciul de informaţii ştiinţifice. Practic nu se cunoaşte nimic despre instrumente, despre sistemul de propulsie sau de eventualele rezerve de hrană şi apă aflate la bord. Nici unul dintre specialiştii prezenţi n-au vorbit vreodată, cu excepţia lui „Pappy" Henderson. Nu e sigur că a fost autorizat să studieze în detaliu interiorul vehiculului.

Un maior venit de la Washington s-a ocupat în mod special de cadavre. Specialiştii care le manipulau purtau combinezoane de protecţie şi mănuşi de cauciuc.

Sunt descoperiţi cinci membri ai echipajului, unul dintre ei încă în navă. Patru cadavre vor fi puse, la ordinul maiorului, în saci special căptuşiţi cu plumb, apoi încărcaţi în ambulanţe. Sergentul Melvin Brown primeşte ordinul să urce în una dintre ele, cu interdicţia categorică de a deschide sacii.

Modul de transport al supravieţuitorului nu este cunoscut, dar probabil că nu a pus probleme, căci un martor, Roy Musser, afirmă că l-a văzut la bază deplasându-se pe propriile lui picioare.

A început vârtejul avioanelor de recunoaştere. Observatorii căutau probabil indicii suplimentare, fotografiind şi filmând zona de impact.

*
* *

Primii civili alertaţi au fost cu siguranţă pompierii din oraş. Ei au fost rechiziţionaţi şi s-au alăturat convoiului. Unul dintre ei, Dan Dweyer, a povestit amănunţit fiicei sale, Frankie Rowe,

participarea sa la evenimentele relatate. El a menţionat prezenţa a doi saci conţinând cadavre şi a unei fiinţe vii, cheală, purtând un combinezon lipit pe trup, pe care l-a descris ca având mărimea unui copil de zece ani. Acesta a fost dus la bordul unui vehicul nedeterminat.

În cursul acestor confidenţe, Dan Dwyer a afirmat că au fost rechiziţionaţi ofiţeri de la poliţia din Roswell pe care îi cunoştea, precum şi membri ai poliţiei de stat. Prezenţa lor era cât se poate de logică şi chiar indispensabilă, căci militarii nu au în principiu nici un fel de autoritate asupra civililor.

O mărturie anexă, cea a lui William M. Woody, confirmă prezenţa armatelor la faţa locului. Martorul şi tatăl său au văzut căderea unui „meteorit" urmat de o dâră luminoasă lungă „cam de zece ori diametrul lunii". Ei au încercat, două-trei zile mai târziu, să descopere punctul de prăbuşire. Amintirile lor fac obiectul unei mărturii sub jurământ semnate la 28 septembrie 1993:

(...) am traversat Roswell spre nord pe drumul naţional 285. La aproximativ treizeci de kilometri de oraş (...) am văzut cel puţin un soldat în uniformă făcând de pază pe marginea drumului. Mergând mai departe, am văzut alte santinele şi vehicule ale armatei. Ele staţionau pe drumurile de acces spre ferme, la intersecţii etc..., peste tot pe unde ar fi fost posibil să părăseşti drumul principal pentru a merge spre est sau spre vest, iar unii erau înarmaţi cu puşti şi alţii cu revolvere (...) Ne-am oprit la un post de pază şi tatăl meu a întrebat un soldat ce se întâmplă. Acesta a fost foarte amabil şi a răspuns că avea ordin să nu lase pe nimeni să părăsească drumul 285 şi să pornească pe câmp. Mergând mai departe spre nord, am văzut că drumul 247, care duce spre vest la Corona, era blocat de trupe (...) Îmi amintesc că tatăl meu a spus că armata caută ceva care fusese urmărit în timp ce cobora. E posibil să fi aflat asta de la soldatul care vorbise, dar nu sunt sigur.

Declaraţia sub jurământ făcută de Jim Ragsdale este scurtă:

Într-o noapte din luna iulie a anului 1947, subsemnatul James Ragsdale mă aflam împreună cu o femeie într-o zonă situată aproximativ la patruzeci [1] de mile la nord-vest de Roswell, New Mexico, pe o furtună foarte puternică cu multe fulgere. Eu şi ceà care mă însoţea am observat un fulger intens şi ceea ce mi s-a părut un fel de sursă luminoasă strălucitoare îndreptându-se spre sud-est. Mai târziu, când s-a făcut ziuă, mergând cu maşina în acea direcţie, am ajuns în faţa unei râpe, lângă o faleză, care era acoperită de fragmentele unei epave neobişnuite: se aflau acolo resturile unei aeronave accidentate şi în afara vehiculului, un anumit număr de fiinţe mici de statură. În timp ce priveam scena, am văzut sosind un convoi militar care a pus stăpânire pe zonă. În urma sosirii convoiului, ne-am depărtat repede de acel loc.

Jur prin prezenta că declaraţia făcută aici este precisă şi adevărată şi reprezintă ceea ce ştiu şi ceea ce-mi amintesc.

Urmarea recuperării

Principala dificultate o constituia cadavrele. Contrar a ceea ce se petrece în cazul unui accident aerian normal, era esenţială protejarea cadavrelor în aşa fel încât să poată avea loc o examinare completă a anatomiei şi metabolismului lor.

Chiar dacă doar se bănuia că aparţin unei specii necunoscute, era important să nu li se modifice fluidele corporale pentru a nu compromite un studiu ulterior. Deci nu puteau fi îmbălsămate prin injectarea unui produs chimic.

De la începutul după-amiezei de 5 iulie, compania de pompe funebre Ballard, din Roswell, a primit telefoane din partea unui ofiţer de la baza aeriană. Tânărul funcţionar Glenn Dennis trebuie să răspundă unei prime serii de întrebări despre realizarea imediată a unor sicrie de mici dimensiuni care ar putea totuşi să

1) În jur de şaizeci de kilometri (n.a.).

fie închise ermetic. Apoi ofiţerul se interesează de tratarea unor cadavre arse sau care au fost expuse elementelor naturii. Există oare vreun produs chimic protector care nu modifică compoziţia sângelui? Tânărul răspunde cum se pricepe mai bine, sugerează folosirea zăpezii carbonice pentru conservarea cadavrelor şi îşi imaginează că una sau mai multe personalităţi importante au murit accidental la bază.

Pe la sfârşitul după-amiezii, tânărul are ocazia să se informeze direct la faţa locului. Activitatea lui obişnuită include şi conducerea ocazională a ambulanţei. Trebuie să ducă la infirmeria bazei un aviator care căzuse de pe o motocicletă şi speră că va putea astfel să afle amănunte.

La volanul ambulanţei, tânărul pătrunde fără greutate cu rănitul său până la serviciul de urgenţă, apoi, pentru că cunoaşte locul, se îndreptă spre distribuitorul de răcoritoare. Dennis remarcă în trecere ambulanţe oprite lângă intrarea principală. Ambulanţele sunt păzite, dar prin uşile deschise zăreşte lăzi conţinând fragmente cu aspect metalic, fapt care îi întăreşte prima presupunere. Unele bucăţi au un aspect bizar; una dintre ele are pe ea nişte inscripţii pe care le ia drept hieroglife.

Dennis întâlneşte pe culoar o tânără pe care o cunoaşte. Aceasta, în loc să-l salute ca de obicei, pare înspăimântată de prezenţa lui şi îl sfătuieşte să plece cât mai repede. Avertismentul vine însă puţin cam târziu.

Tânărul e zărit de un ofiţer cărunt pe care îl întreabă dacă a avut loc într-adevăr un accident? Imediat ce menţionează lăzile pe care le-a remarcat, ofiţerul, fără să răspundă, dă ordin la doi poliţişti militari să-l scoată cât mai repede afară. Al treilea tip, un căpitan cu părul roşu, îl înjură, îl bagă într-un birou şi începe să-i adreseze ameninţări grosolane.

Tânărul dă dovadă de foarte mult sânge-rece. În loc să se scuze, el îi precizează interlocutorului că e civil şi că nu are pentru ce să-i dea socoteală, ceea ce e perfect exact. Acesta, puţin cam dezorientat, îl eliberează după o simplă verificare a

identității. Totuși îi adresează amenințări cu moartea „metaforice", pentru a-l convinge să uite ce-a văzut.

A doua zi, șeriful comitatului, George Wilcox, va veni să-i spună tatălui tânărului Glenn că fiul lui s-a pus într-o situație proastă la baza aeriană și că ar trebui să-l sfătuiască să uite ceea ce văzuse.

În ciuda tuturor precauțiilor luate, securitatea nu e perfectă. Un antreprenor, Roy Musser, cocoțat pe o schelă unde era ocupat să vopsească partea din spate a spitalului bazei aeriene, a zărit o ființă bizară, slabă, cheală, de statura unui copil, coborând dintr-o mașină și intrând sub pază într-o clădire din apropiere.

Doi chirurgi străini de Roswell au cerut unei infirmiere, rămasă din nefericire anonimă[1], să-i ajute la autopsia unuia dintre cadavrele recuperate. Dar căldura și mirosul îngrozitor îi împiedică să termine și toți trei ies după zece minute.

Această tânără femeie este într-adevăr cea care încercase să-l scoată pe Glenn Dennis din infirmerie fără să fie văzut. Ea acceptă să cineze chiar în aceeași seară cu tânărul, la popota bazei, dar nu e în stare să se atingă de mâncare și de băutură. E profund tulburată de ceea ce a trăit, dar face câteva precizări în privința cadavrelor.

Proporțiile brațului și antebrațului creaturilor examinate erau diferite de ale noastre. Mâinile sunt înguste, fără deget mare, iar cele patru degete poartă un fel de ventuză la extremitate, capul este proporțional mai mare decât cel al oamenilor iar oasele sunt suple ca cele ale bebelușilor. Ochii sunt mari dar înfundați în orbite, nasul abia marcat, iar gura, redusă la o simplă fantă fără buze, are în interior două plăci rugoase foarte tari în locul dinților. Urechile nu aveau pavilion.

Tânăra femeie îi strecoară tânărului niște schițe făcute din memorie care oferă câteva detalii asupra creaturilor. Ea va dispărea, chiar de a doua zi, mutată pe neașteptate.

---

1) O mărturie indică totuși că ea primise cu șase luni în urmă, la ieșirea din școală, gradul de sublocotenent (n.a.).

Glenn Dennis va primi de la infirmieră o scrisoare menționând un cod poştal militar. Tânărul îi va scrie, dar scrisoarea îi va fi returnată din Anglia cu mențiunea: „Decedată într-un accident aerian".

*
* *

Locotenentul-guvernator al statului, Joseph Montoya, al doilea personaj important din New Mexico, va fi adus la Roswell de la baza aeriană Kirtland pentru a examina cadavrele şi câteva eşantioane de fragmente. Foarte afectat de această experiență, el s-a odihnit câteva ore la domiciliul unui prieten, Ruben Anaya.

În acea perioadă, legăturile etnice între persoanele de origine mexicană erau puternice. Un reflex de protecție şi de discreție față de anglofoni permitea încredințarea celor mai grave secrete fără riscul unor indiscreții.

Trei oameni, Pete şi Ruben Anaya, precum şi Moses Burola, vor cunoaşte timp de ani de zile o parte din secretul de la Roswell fără a vorbi despre el în afara micului lor grup. Mult mai târziu, la multă vreme după moartea locotenentului-guvernator, ei au făcut câtorva investigatori precizări care concordă în toate privințele cu celelalte mărturii.

3

INCIDENT NEPREVĂZUT

De la 6 iulie dimineaţa, reuşita operaţiunii militare, îndeplinită cu cea mai mare discreţie, era practic asigurată. Cadavrele, o parte din materiale şi supravieţuitorul părăsiseră Roswell fără probleme. Presa locală trecuse pe lângă eveniment sau acceptase să tacă.

Toţi martorii direcţi se angajaseră — sub jurământ — să păstreze secretul a ceea ce văzuseră. După toate probabilităţile, aceştia erau convinşi de necesitatea secretului militar în acea perioadă de după război, perioadă deja tulburată de primele semne ale războiului rece. Toţi se considerau cetăţeni loiali şi responsabili. În marea lor majoritate, toţi vor rămâne fideli jurământului dat, înspăimântaţi poate de consecinţele unei indiscreţii. Legile care pedepseau spionajul şi trădarea prevedeau pedeapsa cu moartea în cazurile cele mai grave. Câţiva ani mai târziu, soţii Rosenberg aveau să fie un exemplu de tristă amintire.

Aventurile lui „Mac" Brazel

Cow-boy-ul slăbănog, cu cizme scâlciate, poreclit „Mac" Brazel, va tulbura acest calm aparent.

El s-a prezentat în dimineaţa de 6 iulie la biroul şerifului Wilcox. Acesta ştia, bineînţeles, că un aparat de origine necunoscută a fost capturat în ajun. Poate că fusese chiar pe teren cu adjuncţii lui. În orice caz, era imposibil ca poliţiştii civili, aflaţi sub jurisdicţia lui, să fi fost angajaţi în vreo operaţiune fără ca şeful lor să nu fi fost informat.

Fermierul povesteşte că pe proprietatea lui, o fermă situată la sud-est de Corona, a găsit o mare cantitate de fragmente care nu semănau cu nimic cunoscut. Şi-a umplut buzunarele cu ele aşa că poate să pună câteva eşantioane pe biroul şerifului. Acesta adoptă atunci o atitudine ambiguă: e obligat să anunţe armata, dar îi dă de ştire şi lui Frank Joyce, un jurnalist de la staţia de radio vecină, KGFL, despre mărturia lui „Mac" Brazel.

Ar fi greu să-l acuzăm pe George Wilcox de a fi comis o indiscreţie, căci locul acestei noi descoperiri este situat la mai mult de cincizeci de kilometri spre vest de cel al recuperării terminate în ajun de armată. Nimic nu indica faptul că cele două cazuri erau legate. Oricum, ar fi putut pretinde că n-a făcut legătura între ele.

Este cât se poate de clar că datorită acestui funcţionar de poliţie armata va fi împiedicată să oculteze total adevărul. Fără indiscreţia lui, evenimentele care s-au derulat în regiunea Roswell n-ar fi fost poate niciodată cunoscute.

*
* *

Ofiţerul de informaţii ataşat escadrei de bombardament 509, maiorul Jesse Marcel, primeşte telefonul şerifului şi vine personal la biroul său. El este însoţit de un ofiţer de contraspionaj, căpitanul Sheridan Cavitt. Cei doi examinează fragmentele şi hotărăsc să se ducă la faţa locului însoţiţi de proprietar. Ofiţerii ştiau că era foarte dificil să găseşti un anumit loc într-un peisaj golaş unde drumurile secundare abia dacă sunt carosabile şi stâlpii indicatori lipsesc cu desăvârşire.

Marcel urmează camionul fermierului în maşina de serviciu, în timp ce Cavitt conduce un jeep Cargo. Traseul se termină în afara oricărui drum şi cei trei sosesc la căderea nopţii. Hotărăsc să aştepte să se facă ziuă în cabana rustică şi neconfortabilă a lui „Mac" Brazel.

Într-un interviu luat în 1978 de Leonard Stringfield, Jesse Marcel va preciza că fermierul târâse până la cabana lui o bucată „cu un diametru de aproape zece picioare". Acest element, examinat chiar în acea seară cu contorul Geiger, nu a prezentat nici urmă de radioactivitate.

A doua zi dimineaţă, 7 iulie 1947, ofiţerii descoperă la câţiva kilometri de cabană, pe o păşune, o întindere de aproximativ „1100 m pe 60-90 m" presărată cu fragmente foarte uşoare, majoritatea de un gri tern. Radioactivitatea s-a dovedit încă o dată a fi normală.

Maiorul Marcel şi adjunctul său au petrecut dimineaţa examinând zona, căutând bucăţi ascunse de vegetaţie şi examinând terenul pietros. N-au putut să facă acolo teste ştiinţifice, dar au constatat rezistenţa excepţională a unora dintre aceste materiale.

Unele semănau vag cu nişte foi de aluminiu, altele cu nişte mici lonjeroane din lemn de balsa, şi toate prezentau caracteristici surprinzătoare: flacăra unei brichete nu era destul ca să le ardă, iar lama unui briceag nu reuşea să le ştirbească.

A doua recuperare

Până la căderea nopţii, cei doi ofiţeri şi-au umplut maşinile — un Buick 1942 şi un jeep-camionetă — cu cât mai multe fragmente. Apoi au hotărât să se deplaseze la baza de la Roswell.

„Mac" Brazel, care se putea mişca liber, dispare timp de aproape douăzeci şi patru de ore şi probabil că absenţa lui a îngrijorat foarte mult autorităţile militare. Fermierul ar fi putut să vorbească jurnaliştilor, să facă declaraţii intempestive la radio

şi chiar să spună totul redactorului-şef al unei publicaţii internaţionale.

Colonelul Blanchard, comandantul bazei aeriene, era probabil foarte conştient că cea mai mică eroare putea să compromită securitatea primei operaţiuni, care tocmai se realizase în cel mai mare secret. De aceea a luat hotărârea — probabil după consultări cu cei de la Washington — să recurgă la un compromis salvator.

Colonelul dă ordin ofiţerului care răspundea de relaţiile cu publicul, locotenentul Walter Haut, să redacteze un comunicat inexact, menţionând recuperarea unui *disc zburător* de către fermier, deşi fragmentele, conform tuturor mărturiilor, nu sugerau nici o formă anume. Acest document este trimis mass-mediei.

Din cauza valului de observaţii OZN care se abătuse peste Statele Unite, ştirea are efectul unei bombe. Locotenentul Haut îşi aminteşte şi acum de numărul mare de apeluri telefonice care au asaltat pur şi simplu centrala de la baza aeriană. Preluată de multe ziare, informaţia a ajuns la Agenţia France Press la 8 iulie 1947.

În aceeaşi zi este găsit şi „Mac" Brazel. Fermierul e imediat arestat, cât se poate de ilegal, de către poliţia militară. Va fi prezentat sub pază bună presei, va face o declaraţie ineptă referitoare la descoperirea unui balon meteo *în luna iunie* şi va fi sechestrat la baza aeriană o săptămână întreagă. Va ieşi de-acolo furios, dar posesor al unui camion nou-nouţ. Nu mai are datorii şi contul lui în bancă prezintă pentru prima dată în viaţa lui un sold pozitiv confortabil. Nu va mai vorbi niciodată direct de descoperirea lui.

După punerea sub control a fermierului, recuperarea de la 5 iulie poate fi considerată definitiv reglată. Ea va fi literalmente „ştearsă" şi arhivele care o menţionau vor dispărea.

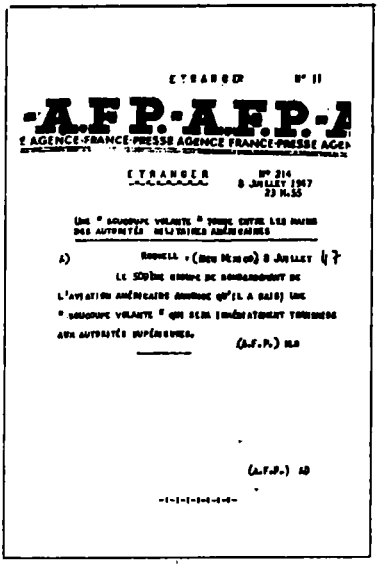

ETRANGER N° 11

A.F.P.-A.F.P.-A

E AGENCE-FRANCE-PRESSE AGENCE FRANCE-PRESSE AGEN

ETRANGER N° 214
8 JUILLET 1947
23 H.55

UNE " SOUCOUPE VOLANTE " VIENT ENTRER LES MAINS DES AUTORITÉS MILITAIRES AMÉRICAINES

A) ROSWELL (Nouv. Mexico) 8 JUILLET 47

LE 509ème GROUPE DE BOMBARDEMENT DE L'AVIATION AMÉRICAINE ANNONCE QU'IL A SAISI UNE " SOUCOUPE VOLANTE " QUI SERA IMMÉDIATEMENT TRANSMISE AUX AUTORITÉS SUPÉRIEURES.

(A.F.P.) 11.0

(A.F.P.) 10

-I-I-I-I-I-I-I-

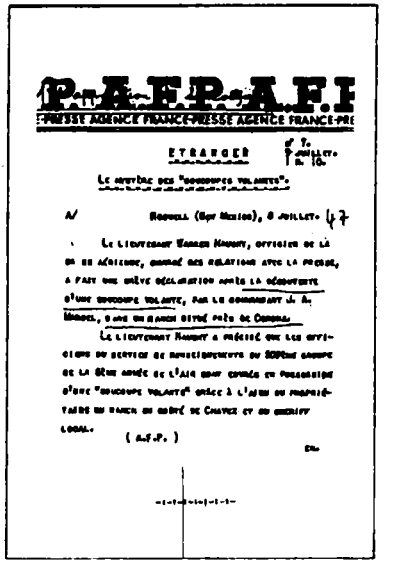

A.F.P.-A.F.I

PRESSE AGENCE FRANCE-PRESSE AGENCE FRANCE-PRE

ETRANGER N° 7. 7 JUILLET 10.

LE MYSTÈRE DES "SOUCOUPES VOLANTES".

N/ ROSWELL (Nouv Mexico), 8 JUILLET 47

LE LIEUTENANT WARREN HAUGHT, OFFICIER DE LA DE RENSEIGNEMENT, CHARGÉ DES RELATIONS AVEC LA PRESSE, A FAIT UNE BRÈVE DÉCLARATION SUR LA DÉCOUVERTE D'UNE SOUCOUPE VOLANTE, PAR LE BOMBARDIER LT. B. BRAZEL, D'UNE UN GRAND DISQUE PLAT DE CONSOLE.

LE LIEUTENANT HAUGHT A PRÉCISÉ QUE LES OFFICIERS DU SERVICE DE RENSEIGNEMENTS DU 509ème GROUPE DE LA 8ème ARMÉE DE L'AIR AVAIT CONFIÉ EN POSSESSION D'UNE "SOUCOUPE VOLANTE" GRÂCE À L'AIDE DU PROPRIÉTAIRE DU RANCH DE MONSIEUR MACCASEY ET DU SHERIFF LOCAL.

(A.F.P.)

-I-I-I-I-I-I-I-

*

* *

Fragmentele recuperate de escadra de bombardament 509 au fost duse spre destinaţii secrete. Martorii militari au dispărut, în cazul unora prin modificarea numerelor de matricolă şi prin mutare. Mai mulţi pare să fi beneficiat de promovări apreciabile. Alţii, deşi supravegheaţi până la sfârşitul vieţii, se pare că n-au pus niciodată probleme grave superiorilor lor.

Câţiva ofiţeri de rang înalt, precum generalul Exon, au acceptat în cele din urmă să vorbească. Mărturiile lor se adaugă masei de informaţii recente de care dispun acum cercetătorii, dar amintirile protagoniştilor civili, deşi mai modeste, sunt poate cele mai interesante. Toţi confirmă reconstituirea faptelor prezentată mai sus.

*

* *

În practică, această a doua recuperare nu aducea dificultăţi suplimentare foarte grave pentru şefi, în special pentru colonelul Blanchard, care pare să fi fost principalul conducător al unei părţi a operaţiunii. Mai mult, ea venea la ţanc pentru a abate atenţia de la prima.

La 8 iulie, noile fragmente umplu pe jumătate o „Superfortăreaţă" B-29 . Patru cutii foarte uşoare conţinând eşantioane şi o bucată separată de formă triunghiulară, lungă cam de un metru, destinate generalului Ramey, sunt debarcate la Fort Worth (Texas). În prima carte despre acest subiect, *The Roswell Incident*, maiorul Marcel spune:

Oricum, după-amiaza următoare (8 iulie), am încărcat totul într-un B-29 la ordinul colonelului Blanchard şi avionul a plecat spre Fort Worth. Era prevăzut să zbor până la terenul de la Wright din Ohio, dar când am ajuns la baza Carswell de la Fort Worth, generalul (Ramey) s-a opus. A luat conducerea operaţiunilor, a spus presei că totul era doar un balon meteo şi mi-a dat ordin să nu vorbesc jurnaliştilor sub nici un pretext. În locul meu a fost numit altcineva să însoţească materialul la Wright Field. Totul a fost trimis la Wright-Patterson pentru analiză.

Fragmentele recuperate nu puteau să fie cele ale unui balon meteo, pentru că n-ar fi avut cum să „umple pe jumătate" un avion atât de mare ca o „Superfortăreaţă" B-29. Apoi, era absurd să transporţi cu avionul la celălalt capăt al Statelor Unite cele câteva zeci de kilograme ale unui banal aparat civil perfect identificat.

Declaraţiile maiorului Marcel confirmă manipularea:

Exact după sosirea noastră la Carswell, Fort Worth, ni s-a spus să aducem o parte din aceste fragmente în biroul generalului, pentru că voia să arunce şi el o privire. Ceea ce am şi făcut şi le-am întins pe podea pe hârtie craft.

Ceea ce am adus nu era decât o mică parte din fragmente. Erau mult mai multe. Umpleau jumătate din avionul B-29 de-afară. Generalul Ramey a autorizat câțiva jurnaliști să fotografieze acele obiecte. Ei au făcut o fotografie cu mine stând pe vine, ținând în mână una dintre bucățile cele mai puțin interesante dintre cele care fuseseră recuperate. Presa a putut să facă această fotografie fără să i se permită totuși să se apropie destul de mult ca să atingă materialul. Dar era vorba de bucăți autentice. Nu era o fotografie trucată. După aceea, au luat de-acolo toate fragmentele epavei și le-au înlocuit cu bucăți de altă proveniență. Apoi au lăsat să se facă alte fotografii. Ele au fost făcute în timp ce adevărata epavă era deja în drum spre Wright Field.

Singurele fotografii disponibile și apărute în diferite lucrări arată toate aceleași fragmente. Dacă una dintre fotografiile făcute de presă, cum pare să indice a treilea paragraf al acestei declarații, arăta într-adevăr niște eșantioane autentice, ea a dispărut.

Deși riscantă, manevra generalului Ramey va arunca o discreditare durabilă asupra recuperării la Roswell a unui „disc zburător" sau a oricărui aparat necunoscut. Comunicatul remis în ajun presei de locotenentul Haut avea să fie astfel, timp de peste treizeci de ani, măturat din memorii.

*
* *

Totuși, câte lucruri neverosimile în acest scenariu!

Cum ar fi fost posibil ca ofițerul de informații de la singura escadră atomică din lume să fie incapabil să identifice fragmentele unui simplu balon-sondă de tip Rawin? Mulți fermieri găsiseră pe pășunile lor astfel de baloane — în New Mexico și în alte părți — și niciodată nu se înșelaseră.

Cum să crezi că un fermier ca „Mac" Brazel și doi specialiști în informații și contraspionaj au putut să atribuie proprietăți inexplicabile unor vulgare bucăți de plastic, lemn și bandă

adezivă? S-a văzut vreodată lemn de balsa şi folii de aluminiu rezistând la lama unui briceag sau la flacăra unei brichete?

Dacă, printr-o aberaţie surprinzătore, maiorul Marcel s-ar fi putut înşela complet asupra fragmentelor, cum ar fi reuşit să-l convingă pe comandantul bazei militare de la Roswell că elementele recuperate erau de origine total necunoscută? Prin ce miracol ar fi reuşit să-l facă să comită aceeaşi eroare de apreciere pe ofiţerul de contraspionaj Cavitt care îl însoţea?

Această teză e absurdă. Este şocant s-o vezi prezentată cu toată seriozitatea de generalul Ramey în 1947, apoi, o jumătate de secol mai târziu, de colonelul Weaver, reprezentantul oficial al US Air Force. Cum au putut jurnaliştii de la *Washington Post* — de obicei mai puţin creduli — s-o accepte cu atâta uşurinţă?

*
* *

În mod ciudat, după ce trece prima decepţie, publicul pare mai curând uşurat. Agenţiile de presă nu mai insistă şi tăcerea va dura mai bine de un sfert de secol. Ofiţerul de informaţii Jesse Marcel va fi cel care, prin mărturia lui — aşa incompletă cum e ea —, va permite reconstituirea în parte, treizeci de ani mai târziu, a evenimentelor acestei a doua operaţiuni, creând o breşă în disimularea oficială.

La şase ani după fiascoul pe care l-am descris, Marcel primea gradul de locotenent-colonel. După care a fost mutat la Pentagon, unde a participat la detectarea viitoarelor explozii atomice ale ruşilor. O astfel de responsabilitate nu putea să fie recompensa pentru greşeala lui de apreciere. Cel mai credibil este că, primind „sarcină de serviciu", Marcel a fost constrâns să joace un rol atât de lipsit de glorie.

Mărturia lui tardivă este confirmată de colonelul Thomas J. Dubose, care în iulie 1947 era şeful statului-major al generalului Ramey. Acesta avea să descrie, în cursul unor interviuri filmate, înşelătoria realizată de superiorul său ierarhic. Declaraţiile sale sunt completate cu o declaraţie sub jurământ semnată în 1993.

Mult mai puţin importantă decât cealaltă — fiind mult mai uşor de dat drept rămăşiţele unui balon — descoperirea lui „Mac" Brazel avea doar o importanţă secundară. Cunoscută de peste cincisprezece ani, ea tot nu a reuşit să *dovedească* că materialele culese aveau o origine necunoscută. Ele nu mai pot constitui o dovadă materială deoarece au dispărut de multă vreme.

Concentrându-şi tentativele de explicare numai asupra recuperării făcute pe terenul din apropiere de Corona, Air Force abătea încă o dată atenţia investigatorilor de la descoperirea cel mai greu de explicat.

Această strategie avea un inconvenient.

La începutul anilor nouăzeci, când cazul Roswell a părăsit domeniul legendei pentru a intra în cel a speculaţiilor raţionale, datorită mărturiilor şi a declaraţiilor sub jurământ, autorităţile nu au fost în stare să prezinte nici cea mai mică explicaţie alternativă credibilă la cea mai importantă dintre cele două recuperări.

Povestea cu balonul ar fi putut, la rigoare, să explice descoperirea făcută de „Mac" Brazel, dar nu se potriveşte în nici un fel cu cea a navei şi a echipajului său. Putea să nu ştie despre ea ofiţerul de informaţii al bazei de la Roswell, cel a cărui meserie era să ştie? E mai mult decât improbabil.

*
* *

Fermierul nu era singur când a descoperit păşunea plină de fragmente. Alături de el călărea fiul vecinilor săi, tânărul Proctor. Acesta adunase şi el eşantioane felurite şi militarii nu ştiau nimic despre asta. Iar una dintre fetele lui Brazel îl ajutase pe tatăl ei să umple câţiva saci de grâu goi cu acele fragmente.

Pe de altă parte, părinţii tânărului Proctor, Floyd şi Loretta, primiseră vizita fiului lor şi a lui „Mac" Brazel chiar în ziua descoperirii. Şi ei au avut în mână câteva bucăţi cu caracteristici ieşite din comun. Cunoscând, ca toată lumea din regiune, blocarea proprietăţii vecinului lor de către armată şi măsurile de protecţie incredibile luate de autorităţi, evident că nici unul dintre ei nu a crezut în explicaţiile oficiale.

*
* *

Nu s-a putut afla niciodată ce anume a dezvăluit „Mac" Brazel ofiţerilor care l-au reţinut la baza de la Roswell. După ce a fost eliberat de militari, fermierul a păstrat secretul până la sfârşitul vieţii. E posibil ca declaraţiile sale să nu fi adus nimic nou militarilor. Colaborarea sa cu cei doi ofiţeri pe păşunile lui a fost iniţial dezinteresată. Evidenta lui bunăvoinţă nu sugera nici un fel de gând ascuns.

În timpul detenţiei sale, cu siguranţă că grija principală a autorităţilor militare a fost aceea de a-l convinge să tacă şi-să accepte să se dezică, în schimbul unor compensaţii substanţiale.

Şocat de atitudinea autorităţilor faţă de el, „Mac" Brazel a trebuit să minimalizeze, dacă nu să ascundă, ceea ce spusese jurnaliştilor de la postul de radio KGFL. Poate chiar a reuşit să ascundă faptul că fusese invitat de directorul lui, Walt Whitmore senior, să petreacă noaptea pe proprietatea acestuia şi că îi acordase un interviu complet. Cei doi bărbaţi vorbiseră îndelung şi cu această ocazie fuseseră înregistrate declaraţii detaliate. Walt Whitmore junior îşi aminteşte perfect de declaraţiile tatălui său în această privinţă.

Transportarea fragmentelor descoperite de „Mac" Brazel

Câteva mărturii sub jurământ stabilesc modalităţile transportării materialelor recuperate de pe terenul lui „Mac" Brazel.

La ordinul comandantului bazei aeriene, colonelul Blanchard, o „Superfortăreaţă" B-29 le-a dus de la Roswell la Fort Worth (Texas). Avionul avea la bord cinci pasageri dintre care unii mânuiseră materialul. Una dintre bucăţile zărite de un martor, Robert Shirkey, semăna cu oţelul inoxidabil mat şi avea dimensiunile aproximative de 45 pe 60 cm.

Robert Porter, care era la vremea aceea sergent-şef, funcţionând ca mecanic navigant la baza de la Roswell, mărturiseşte într-o declaraţie sub jurământ dată la 7 iunie 1991:

Cu această ocazie, am fost membru al echipajului care transporta spre Fort Worth bucăţile a ceea ce ni se prezentase ca o farfurie zburătoare. La bord se aflau locotenent-colonelul Payne Jennings, comandant adjunct al bazei aeriene, locotenent-colonelul Robert I. Barrowclough, maiorul Herb Wunderlich şi maiorul Jesse Marcel. Căpitanul William E. Anderson ne-a spus că fragmentele proveneau de la o farfurie zburătoare. După sosire, totul a fost transferat într-un avion B-25. Mi s-a spus că materialele vor fi trimise la baza Wright Field din Dayton (Ohio).

O altă declaraţie sub jurământ, semnată de Robert A. Sluster, o confirmă şi o completează pe cea dinainte. Ea precizează că un antreprenor de pompe funebre a venit să ia o parte din încărcătura lor. Respectivul a fost recunoscut de unul dintre membrii echipajului. Acest specialist nu avea altceva de făcut acolo decât să supravegheze transportul unor cadavre. Prezenţa la bord a maiorului Marcel la dus şi la întors a fost şi ea confirmată:

Am fost repartizat la Roswell Army Air Field din 1946 până în 1952. La 9 iulie 1947, am suit la bordul unui B-29 care s-a deplasat pe sol până la zona bazei unde se aflau muniţiile pentru a lua o ladă pe care am încărcat-o în cala de bombe din faţă. Patru poliţişti militari înarmaţi păzeau acea ladă care era, cu aproximaţie, înaltă de 1,2 m, lată de 1,5 m şi lungă de 1,6 m. Am părăsit Roswell pe la orele şaisprezece. Ofiţerul însărcinat cu operaţiunile aeriene ale acestui zbor era maiorul Edgar Shelley. Zborul spre Fort Worth s-a derulat la altitudine joasă, în jur de 1200-1500 m. De obicei zburam la vreo 7800 m cu presurizare. Eram obligaţi să zburăm mai jos din cauza poliţiştilor militari care călătoreau în cala de bombe.

La Fort Worth am fost întâmpinaţi de [illegible]ase persoane dintre care trei poliţişti militari, care au luat în primire încărcătura. Lada a fost pusă pe un autocar pentru muniţii şi dusă de-acolo sub paza poliţiştilor militari. Unul dintre ofiţerii prezenţi era un maior, altul era locotenent. A şasea persoană era un angajat

de la pompele funebre care fusese coleg de şcoală cu unul dintre membrii echipajului, locotenentul Felix Martucci. Maiorul Marcel a sosit la avion cu jeepul şi a urcat la bord. Am stat aproximativ treizeci de minute la Fort Worth înainte de a ne întoarce la Roswell.

La întoarcere am zburat la peste 7000 m şi cabina a fost presurizată. Când am ajuns la Roswell, am băgat de seamă că conţinutul lăzii era clasificat. S-au auzit zvonuri că transportasem fragmente rezultate în urma unui accident aerian. Nu ştiu dacă au existat sau nu cadavre. Lada a fost făcută pe măsură şi nu avea nici o inscripţie.

L-am adus cu noi la Roswell pe maiorul Marcel. Pilot era căpitanul Frederick Ewing; copilot era locotenentul Edgar Izard. Sergentul David Tyner era mecanic navigant; navigator era James Eubanks. Mai erau prezenţi sergentul tehnician Arthur Osepchook şi caporalul Thaddeus Love. Poliţiştii militari s-au întors şi ei cu noi. Locotenentul Elmer Landy (?) participa ca asistent al mecanicului navigant[1].

Acest zbor era neobişnuit în măsura în care ne-am întors imediat după ce am predat încărcătura. Era un zbor neprogramat; în mod normal, eram anunţaţi din ajun. La întoarcere am făcut aproximativ trei ore şi un sfert. Încă mai era ziuă când am ajuns la Roswell. Locotenentul Martucci ne-a spus că am făcut un zbor istoric".

Mărturiile contrazic complet versiunea oficială. Deşi, ele singure, nu constituie o dovadă absolută, toate sugerează mai mult decât evident că în New Mexico, la începutul lunii iulie a anului 1947, au avut loc evenimente excepţionale.

1) Frază adăugată de mână de R. Sluster pe textul dactilografiat (n.a.).

4

ELEMENTE MATERIALE

Curăţarea principalei zone de impact, cea pe care mărturiile cele mai recente o situează la aproximativ cincizeci de kilometri la nord de Roswell, pare să fi fost dusă la bun sfârşit într-un răstimp foarte scurt.

Prima destinaţie a fragmentelor şi a cadavrelor nu lasă nici o urmă de îndoială: baza aeriană de la Roswell. Aeronava aproape intactă, a cărei formă este destul de originală ca să fi fost remarcată, ar fi putut cu greu să fie transportată într-o ladă chiar de mari dimensiuni.

Nici o mărturie nu descrie prezenţa unei astfel de lăzi la bază, totuşi foarte frecventată, iar transportarea ei în apropierea oraşului cu siguranţă că n-ar fi trecut neobservată.

În momentul de faţă, destinaţia ei este necunoscută.

Teoretic, aparatul ar fi putut să fie demontat, dar nu e deloc verosimil deoarece arăta destul de masiv. În plus, nici o mărturie nu descrie această operaţiune. Întrucât nici un elicopter greu de transport nu exista în acea perioadă, probabil că pe drum şi în timpul nopţii a fost deplasată spre una dintre bazele secrete din statul New Mexico.

Cea mai apropiată, White Sands, de lângă Alamogordo, ar putea fi luată în calcul cu mari şanse de credibilitate. E gigantică, o sută cincizeci de kilometri de la nord la sud şi lată de peste şaizeci de kilometri. Ea avea şi un teren de aviaţie atât de secret

încât numele lui, *Holloman Air Force Base*, nu a fost niciodată menţionat la vremea aceea.

Baza de cercetări atomice Sandia, de lângă Albuquerque, avea şi ea un teren militar de aviaţie foarte bine echipat, *Kirtland Air Force Base*.

A rămas cea mai îndepărtată, Los Alamos, leagănul Proiectului Manhattan, care permisese punerea la punct a primelor bombe atomice. Situată la nord-est de Santa Fe, ea era încă activă în acea perioadă şi la fel de bine protejată.

*
* *

În ceea ce priveşte bucăţile de epavă şi fragmentele diferite culese de pe proprietatea lui „Mac" Brazel, toate mărturiile par să confirme că destinaţia lor a fost, cu unele ocoluri pentru unele dintre ele, baza aeriană Wright, de lângă Dayton (Ohio). Ceea ce avea să devină mai târziu giganticul complex Wright-Patterson, adăpostea atunci *Air Institute of Technology* şi *Air Materiel Command*, condus de generalul Nathan Twining.

Acest serviciu cuprinde, printre altele, un organism de informaţii, T-2, numit puţin mai târziu *Air Technical Intelligence Center*, precum şi *Engineering Division T-3*. Aceste două organisme aveau să participe la primele analize.

*
* *

Generalul de brigadă Thomas Jefferson Dubose a consemnat în declaraţia lui sub jurământ elemente importante referitoare la destinaţia materialelor recuperate:

În iulie 1947 funcţionam la baza aeriană Fort Worth (Texas)[1]. Eram şeful statului-major al generalului Roger Ramey, comandantul Regiunii a 8-a Aeriene. Aveam gradul de colonel.

1) Ea a devenit mai târziu *Carswell Air Force Base* (n.a.).

La începutul lunii iulie, am primit un telefon de la general-maiorul Clements McMullen, adjunctul comandantului Strategic Air Command. *Acesta m-a întrebat ce ştiam de obiectul recuperat în apropiere de Roswell, New Mexico, despre care vorbise presa. L-am sunat pe colonelul Blanchard, comandantul bazei aeriene de la Roswell şi i-am cerut să-mi trimită materialele la Fort Worth, într-un container sigilat. L-am informat despre asta pe generalul McMullen.*

După aterizarea avionului, i-am cerut comandantului bazei aeriene, Al Clark, să preia materialele şi să se ocupe personal de transportarea lor cu un avion B-29 la Washington DC, la generalul McMullen (...)

Materialul arătat în fotografia făcută în biroul generalului Ramey est un balon-meteo (...) destinat să abată atenţia presei.

Un interviu al acestui ofiţer a fost difuzat în 1995 de postul Channel 4 din Anglia. Dubose a confirmat public esenţa acestui document. Ştim astfel că destinaţia a cel puţin o parte din fragmente a fost *Air Materiel Command* de la Wright Field. Materialele transportate aveau o mare importanţă din cauza originii lor, care era deja cunoscută la *Strategic Air Command*. Presa a fost înşelată de generalul Ramey, iar maiorul Marcel a fost constrâns să joace această comedie.

Studierea materialelor

Mărturia generalului Arthur E. Exon este importantă din mai multe motive. Veteran a o sută treizeci şi cinci de misiuni de luptă ca pilot în timpul celui de al doilea război mondial, generalul Exon a totalizat peste trei sute de ore de zbor de operaţiuni directe. Obligat să sară cu paraşuta deasupra Germaniei în 1944, el a petrecut un an într-un lagăr de prizonieri înainte de a fi eliberat în aprilie 1945.

După război, el a făcut o completare a studiilor la *Air Institute of Technology* şi a fost repartizat la cartierul general al *Air Materiel Command* de la *Wright Army Air Field*, sub ordinele generalului Twining. A rămas la această bază, unde a acceptat diferite posturi, până la mutarea sa la Pentagon, în 1955, cu gradul de colonel. Câţiva ani mai târziu, în 1946, el va prelua comanda bazei Wright-Patterson şi va fi avansat la gradul de general de brigadă la 20 august 1965.

Pe când încă mai avea gradul de maior şi urma stagiul de formare, Exon a aflat de sosirea în laboratoarele bazei a unor eşantioane din materiale cu caracteristici surprinzătoare. Arthur E. Exon i-a declarat lui Kevin Randle în 1990:

Am aflat că nişte materiale aveau să sosească pe terenul de la Wright (...) În laboratorul nostru au fost aduse multe eşantioane fără ca originea lor să fie cunoscută.

După spusele generalului Exon, şefii de laboratoare de la bază au pus la punct un proiect special de studiu aprofundat al acestor materiale. Nimeni nu le cunoştea originea. Unii spuneau că e vorba de Uniunea Sovietică, dar cei mai mulţi se gândeau la o origine extraterestră. Viitorul general, care în acea perioadă îşi termina stagiul la *Air Institute of Technology*, nu a avut niciodată acces la rezultate.

Diferitele mărturii referitoare la eşantioanele studiate se confirmă foarte bine unele pe altele şi insistă asupra a patru tipuri principale de fragmente:

— Un fel de material plastic cu aparenţă metalică care se şifona cu uşurinţă dar îşi recăpăta singur forma originală de suprafaţă plană, foarte netedă şi fără cea mai mică urmă de îndoitură.

— Un material foarte subţire, extrem de uşor şi foarte rezistent a cărui culoare amintea de foaia de plumb sau de staniu. Mai închisă la culoare decât foiţa de aluminiu, ea reflecta foarte

puțin lumina. Împrăștia foarte repede căldura flăcării aparatului de sudură, fără să ardă sau să se deformeze, dovedindu-se de o soliditate uimitoare. Nimic nu părea să poată răsuci, tăia sau rupe acest material care ar fi rezistat la șocurile repetate a unei mase de opt kilograme în cursul unor experiențe, destul de puțin științifice, făcute la ferma lui Brazel. Această a doua mărturie provine chiar de la maiorul Marcel.

— Bare cu secțiunea în formă de I, foarte ușoare și rezistente, având o culoare deschisă, acestea semănau puțin cu lemnul de balsa, dar numai după densitatea mică. Unele aveau pe ele inscripții în relief, colorate în roz deschis sau violet deschis. Descrise de fiul maiorului Marcel, caracterele sau simbolurile necunoscute nu erau nici litere rusești, nici japoneze.

— Fire groase care semănau cu firul de nailon, cele mai lungi nefiind mai mari de câțiva centimetri. O mărturie neconfirmată le atribuie caracteristici asemănătoare cu cele ale fasciculelor de fibre optice moderne.

Mai sunt menționate și alte materiale, ca de exemplu „pergament care nu ardea" și ceva care semăna cu bachelita sau materialul plastic.

*
* * *

Materialele din care erau făcute aceste eșantioane ar prezenta, dacă ar fi disponibile pe piața mondială, un interes considerabil. Plasticul care își netezește singur îndoiturile cele mai pronunțate ar fi în stare să revoluționeze o parte din tehnica spațială. Materiale precum *mylarul aluminizat* au o anumită memorie moleculară, dar păstrează după pliere urme imposibil de eliminat, ceea ce le diminuează puterea reflectorizantă, de exemplu în cazul unui colector de unde electromagnetice. O misiune rusească recentă a eșuat parțial deoarece un panou

important de acest tip nu s-a depliat corect după ce fusese stocat în partea din față a unei rachete.

Singurul metal ușor și mai rezistent decât oțelul, titanul, este departe de a avea caracteristicile elementelor recuperate pe terenul lui „Mac" Brazel. O foaie subțire de titan s-ar rupe în urma unei lovituri puternice și ar lua foarte repede foc dacă ar fi încălzită cu flacăra unui aparat de sudură.

Policarbonatul este un material plastic foarte rezistent la șocuri dar numai la o grosime mare. Arde foarte bine și radiația soarelui îl degradează. În afara fasciculelor de fibre optice, nu există până acum materiale care să prezinte caracteristici asemănătoare cu cele care au fost remarcate la Roswell.

Destinația cadavrelor autopsiate

„Pappy" Anderson era pilot, comandant de bord și șeful unei escadrile, prima *Air Transport Unit*, care folosea avioane-cargo C-54. El a asigurat transportul — între baza aeriană de la Roswell și cea de la Wright — a unei lăzi de mari dimensiuni: peste șase metri lungime.

Lada ar fi putut să conțină o parte din „fuzelajul" recuperat cu condiția ca acesta să fi putut fi tăiat. Pare însă mai rațional să credem că ea conținea doar fragmente și poate o parte din cadavre.

Datorită mărturiei soției sale, Sappho Henderson, a fiicei sale, Mary Kathryn Goode, și a unuia dintre prietenii săi, M. Kromschroeder, am aflat de participarea lui O.W. Henderson la prima recuperare, alături de colonelul Blanchard, și la transportarea materialelor la *Air Material Command*. Îi datorăm o descriere sumară a „străinilor", descriere făcută fiicei și soției sale. Aceasta din urmă a precizat în declarația sa sub jurământ:

În 1980 sau 1981, a luat un ziar dintr-un magazin din San Diego, unde locuiam. Unul dintre articole descria prăbușirea unui ozn în regiunea Roswell cu cadavre neumane descoperit alături de navă. Mi-a arătat articolul și mi-a spus: „Vreau să

citeşti acest articol, căci e o poveste adevărată. Eu sunt pilotul care a transportat epava ozn-ului la Dayton, în Ohio. Îmi închipui că îţi pot vorbi despre asta din moment ce apare în ziar. De mulţi ani vreau să-ţi povestesc cum a fost".

A descris fiinţele ca fiind mici cu capete (prea) mari faţă de înălţimea lor. Mi-a spus că materialul din care era făcut costumul lor era diferit de tot ce văzuse până atunci. Mi-a spus că arăta ciudat. Mi se pare că a menţionat că respectivele cadavre fuseseră puse în zăpada carbonică pentru a fi păstrate. Atunci când mi-a spus asta, nu ştia de cartea [The Roswell Incident] *care a fost publicată în legătură cu acest incident.*

Transportul iniţial al cadavrelor la baza de la Roswell este perfect confirmată. El este atestat de câteva mărturii, de la descoperirea lor lângă vehiculul „străin" până la sosirea lor la baza militară.

Declaraţiile omului de la pompele funebre, Glenn Dennis, sunt de primă importanţă, pentru că ele confirmă alte observaţii mai fragmentare. Datorită lui deţinem câteva informaţii despre autopsia întreruptă a unuia dintre cadavre, căci s-a bucurat de confidenţele tinerei infirmiere dispărute. Prezenţa a doi chirurgi sau medici legişti străini la bază este, şi ea, atestată.

Elementele care urmează sunt extrase dintr-o declaraţie sub jurământ făcută la 8 iulie 1991 de Glenn Dennis, şi contrasemnată de Walter G. Haut.

După afirmaţiile lui Glenn Dennis, tânăra intrase în timpul serviciului în sala unde se desfăşura autopsia, în căutarea unor medicamente. Cei doi medici îi ceruseră să rămână pentru a lua notiţe după dictarea lor.

Singurele detalii cunoscute despre acest eveniment provin din amintirile tânărului şi declaraţia lui sub jurământ cuprinde crochiuri realizate în momentul faptelor la indicaţiile tinerei infirmiere. Ele reprezintă faţa şi profilul unui cap, un braţ şi două vederi diferite ale unei mâini drepte şi unei mâini stângi. Unul dintre doctori ar fi zis: „N-am mai văzut niciodată ceva asemănător; cărţile de medicină nu descriu nimic asemănător".

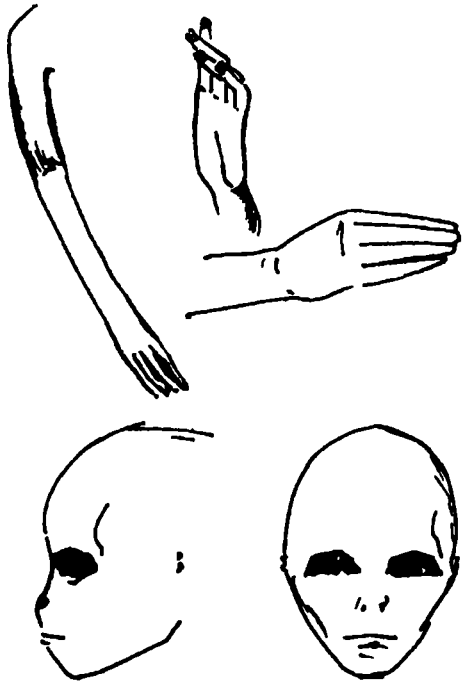

Climatizarea fusese întreruptă pentru a împiedica duhoarea să se împrăştie în tot spitalul şi atmosfera era irespirabilă. De acea au luat hotărârea să se ceară transportarea cadavrelor în unul dintre hangare.

Cadavrele descrise şi desenate de Glenn Dennis nu semănau deloc cu cadavrul necunoscutei despre care s-a vorbit atât de mult în vara lui 1995 şi a cărei autopsie ne-a fost arătată la televizor. Această peripeţie trebuie să fie considerată — până la proba contrară — ca neavând nici o legătură cu Roswell.

Conform unei declaraţii sub jurământ semnate de locotenentul Robert Shirkley, care era în momentul faptelor ofiţer de

siguranţă al serviciului de operaţiuni aeriene din cadrul escadrei de bombardament 509, cadavrele au fost duse în hangarul 84. O parte a personalului care participase la recuperare, la paza sau la transportul fragmentelor şi al cadavrelor, a fost mutată şi împrăştiată la diferite baze în mai puţin de cincisprezece zile.

Singurul nume cunoscut care poate fi asociat unei autopsii a cadavrelor este cel al medicului legist de la baza aeriană, doctorul Jesse B. Johnson Jr., dar acesta a decedat înainte de a fi putut fi chestionat de investigatori.

Există puţine certitudini referitoare la structura anatomică a fiinţelor necunoscute. Mărturiile culese de un cercetător american, Leonard Stringfield, de la doi medici oferă câteva precizări care par să confirme mărturia tinerei infirmiere. Ele trebuie totuşi privite cu destulă rezervă deoarece nu sunt atestate de nici un document. Ba chiar ar putea să se refere la alte evenimente decât cele de la Roswell.

Fiinţele erau umanoizi şi aveau înălţimi cuprinse între 1,10 şi 1,40 m. Greutatea era apropiată de nouăsprezece kilograme.

Capul era mai mare decât un cap de om şi avea nişte ochi mari şi rotunzi (deşi o sursă descrie nişte ochi orientali sau mongoli, înfundaţi în orbite şi foarte depărtaţi). Nasul, prea puţin precizat, nu era decât o simplă protuberanţă. Gura era o mică fantă ce se deschidea spre o cavitate închisă de dimensiuni mici. Nu părea funcţională pentru ingerarea hranei sau ca mijloc de comunicare şi nu avea dinţi. Urechile nu prezentau nici lobi şi nici protuberanţe, doar nişte deschideri de o parte şi de alta a capului.

Pilozitatea era aproape complet absentă, cu excepţia unui fel de puf remarcat de unul din martori. Braţele, lungi şi subţiri, ajungeau practic până la genunchi. Mâinile aveau patru degete, fără deget mare opozabil, cu o membrană subţire între ele.

Culoarea pielii mergea de la bej, uşor bronzat, până la un fel de roz cenuşiu şi chiar până la gri-albastru în cazul cadavrelor păstrate la temperatură foarte joasă. Textura era

descrisă ca fiind reptiliană; pielea era suplă, extensibilă şi mobilă pe ţesuturile musculare sau osoase. Nu exista nici un muşchi striat, nici un miros[1] *sau urmă de transpiraţie.*

Examenul microscopic al ţesuturilor a pus în evidenţă o structură ca un fel de reţea de linii perpendiculare. Pielea era granulată ca cea a unor şopârle precum iguana sau cameleonul.

Nu avea organe de reproducere sau părţi genitale. Volumul şi structura cerebrală: necunoscute. Fluidul corporal era incolor şi nu conţinea nici globule roşii, nici limfocite, nici transportori de oxigen. Nici un tub digestiv, nici un canal digestiv sau intestinal, nici o zonă rectală nu sunt descrise.

O confirmare a existenţei cadavrelor neumane deţinute de autorităţi provine de la doctorul La June Foster, reputată specialistă în structura oaselor şi în special a coloanei vertebrale. Ea era titulara unui *clearance* superior întrucât lucrase deseori pentru FBI. Doctorul Foster a fost convocată la Washington DC pentru examenul anatomic al cadavrelor umanoide.

Ea crede că una din fiinţe ar fi fost vie şi ar fi murit doar cu puţin timp înainte de examenul făcut de ea. Şederea specialistei în capitală a durat o lună. S-a întors de acolo foarte afectată, cu atât mai mult cu cât i s-a spus că, dacă nu va fi discretă, riscă să-şi piardă clientela şi chiar viaţa.

În ceea ce priveşte cadavrele căror le-a studiat coloana vertebrală, ea confirmă dimensiunile anormale ale capului, ciudăţenia ochilor şi faptul că nu era vorba de reprezentanţi ai speciei umane.

*
* *

1) Mirosul insuportabil remarcat la Roswell fusese provocat, după toate aparenţele, de un început de descompunere. Absenţa mirosului şi a transpiraţiei ar fi putut fi constatată la un individ viu (n.a.).

O altă mărturie ne e furnizată de Mary Kathryn Goode, fiica lui „Pappy" Henderson. Nu este prea amănunţită dar le confirmă pe celelalte. Declaraţia a fost semnată la 14 august 1991:

Tatăl meu a fost Oliver W. Henderson. În copilăria mea, ni se întâmpla de multe ori să petrecem seara privind stelele. O dată l-am întrebat ce căuta. Mi-a spus: „Caut farfurii zburătoare. Să ştii că există cu adevărat".

În 1981, în timpul unei vizite la părinţii mei, tata mi-a arătat un articol dintr-un ziar care descria prăbuşirea unui obiect zburător neidentificat şi recuperarea unor cadavre străine (de Pământ) lângă Roswell, în New Mexico. Mi-a spus că a văzut nava distrusă şi cadavrele descrise în acel articol şi că a transportat fragmentele cu avionul lui în Ohio. Tatăl meu i-a descris pe „străini" ca fiind mici de statură şi palizi, cu ochi ovali şi capete mari. A spus că aveau o aparenţă umanoidă dar că erau diferiţi de noi. Credea că fuseseră găsite cadavre.

Mi-a spus că subiectul fusese top secret şi că nu avusese voie să discute cu nimeni despre asta, dar că considera că are dreptul să-mi vorbească mie despre el deoarece totul fusese publicat într-un ziar.

Dispariţia aeronavei şi a supravieţuitorului

Singurele mărturii referitoare la aceste evenimente, la baza aeriană de la Roswell, provin de la gărzi, de la ofiţeri şi de la câţiva funcţionari administrativi civili.

Nimic deocamdată nu permite să se ştie cum sau spre ce destinaţie a fost iniţial transportată aeronava accidentată.

Mărturia lui Robert E. Smith, un aviator din prima „unitate de transport" de la Roswell, confirmă importanţa fragmentelor recuperate şi participarea lui „Pappy" Henderson la transportarea lor. El descrie cea mai mare bucată pe care a avut-o în mână ca având o lungime de aproape şapte metri.

Multe lăzi au fost urcate la bordul câtorva avioane cargo C-54 şi operaţiunile de încărcare au durat între şase şi opt ore. Acest martor nu crede — din mai multe motive — în explicaţia unui accident survenit unui avion, chiar şi experimental. El a constatat personal că o bucată din acel material necunoscut îşi recăpăta forma iniţială după ce fusese mototolită.

Martorul îşi aminteşte că a umplut câteva lăzi cu pământ recuperat de la locul sinistrului. Resturile unei epave de avion, în caz de accident, nu erau niciodată transportate cu avionul, spre o destinaţie necunoscută, ci pur şi simplu aruncate la fiare vechi.

Robert Smith a observat convoaie de camioane sosind la bază şi nişte „inspectori" ciudaţi în civil care arătau legitimaţii de identitate nemilitare, de un tip necunoscut, atunci când erau opriţi de o santinelă. Martorul aduce în discuţie un element nou, faptul că la baza aeriană Wright se făceau lucrări de construcţie şi că era parţial închisă în iulie 1947. El crede că destinaţia cea mai sigură pentru materiale ar fi fost instalaţiile Proiectului Manhattan de la Los Alamos. Nu e decât o presupunere.

Nici o mărturie serioasă nu permite să se ştie în ce condiţii şi unde a fost găzduit supravieţuitorul, dacă el a existat vreodată. Ipotetica lui supravieţuire a durat câteva ore, câteva zile sau câteva luni? A fost redat semenilor săi sau a fost ţinut ostatic? Nimeni nu ştie şi zvonurile în privinţa lui nu au deocamdată nici o bază serioasă.

Câteva mărturii suplimentare pomenesc de o fiinţă vie. În cursul emisiunii transmise de Channel 4, martorii au confirmat de două ori existenţa lui. Fiica lui Dan Dwyer a afirmat: „Unul dintre ei era încă în viaţă şi mergea". Phyllis Mac Guire, fiica şerifului Wilcox, a declarat că mama ei i-a vorbit deseori despre cadavre şi de un supravieţuitor.

5

URMĂRILE (1947–1948)

Nişte evenimente atât de importante ca recuperările făcute de armată în regiunea Roswell trebuie să fi lăsat neapărat urme. Singurul mijloc de a le oculta complet ar fi fost îngroparea în deşert a epavei descoperite şi a tuturor fragmentelor, precum şi lichidarea tuturor martorilor.

Marii şefi nu au ales această soluţie radicală cel puţin pentru un sigur motiv: sperau să obţină, de pe urma studierii acestui vehicul şi a materialelor din care era format, cunoştinţe originale care să le permită să ajungă la o superioritate tehnologică absolută asupra restului lumii.

Unele elemente au fost ascunse timp de aproape o jumătate de secol din motive posibil de imaginat. Marea dificultate provine din faptul că multe documente par să se fi volatilizat, deşi fuseseră menţionate ca existând în unele arhive.

Lipsa de acţiune a FBI-ului

Apriori, FBI-ul sau autorităţile aeronautice civile erau la fel de competente ca şi cele militare pentru a se ocupa de o catastrofă survenită unor aeronave de origine nedeterminată. Dacă o activitate era suspectată de spionaj, FBI-ul era pe deplin

competent să intervină. Faptul că armata a luat-o înaintea Departamentului Justiției pune în cel mai rău caz o problemă de competență. Ea putea fi rezolvată în bună înțelegere, căci separarea celor trei puteri nu schimbă nimic din faptul că puterea judiciară, puterea legislativă și cea executivă sunt toate componentele aceleiași guvernări.

Neangajarea FBI-ului în problema cauzată de numeroasele rapoarte referitoare la ozn-uri se datorează unei fraze nefericite și a trei documente.

La 19 septembrie, Harry Kimball, agent special, și-a anunțat directorul, redutabilul Edgar Hoover, despre stângăcia șefului serviciului de informații militare, care ar fi dorit ca biroul federal să participe la strângerea de informații referitoare la „discurile zburătoare", dar numai de cele care sunt erori flagrante de apreciere. Scrisoarea conține fraza următoare: „Serviciile FBI-ului vor căuta ceea ce, în numeroase cazuri, se dovedește a fi capace de pubele, capace de wc-uri și alte deșeuri".

Asta a fost de ajuns ca să provoace fulgerele directorului agenției federale. Într-un răspuns usturător, trimis la 27 septembrie 1947, trimis generalului George McDonald, șeful adjunct al statului-major al aviației militare, Edgar Hoover îi anunța că interzice agenților săi să-și piardă timpul cu căutarea respectivelor obiecte.

Ultimul document este un ordin categoric trimis tuturor agenților regionali:

DISCURI ZBURĂTOARE — Efect imediat. Biroul a întrerupt toate activitățile de investigare precum cele definite în secțiunea B a buletinului oficial al Biroului (...) din data de 30 iulie 1947.

Înlănțuirea acestui schimb de corespondență pare, dacă te gândești mai bine, destul de puțin convingătoare. Dacă ar fi vrut ca biroul federal de anchete să participe în continuare la strângerea de date referitoare la „discurile zburătoare", suntem

convinşi că Edgar Hoover ar fi cerut şi ar fi obţinut scuze. El a dispus de cel puţin o lună şi jumătate, între sfârşitul lui iulie şi jumătatea lui septembrie, pentru a se gândi la problemele dificile pe care le vor pune intruziunile aeriene „străine". Dacă la asta se mai adaugă şi decizia — poate ilegală dar inevitabilă — luată de preşedinte şi consilierii săi de a ascunde realitatea faţă de public, probabil că directorul şi-a dat seama cu claritate că nu avea nimic de câştigat angajându-se în acest domeniu deosebit de dificil.

Implicarea celor de la Air Materiel Command

Dacă, din motive de securitate, preşedintele în exerciţiu a preferat să lase armatei grija de a proteja „comoara" recuperată, probabil că studierea a fost în cele din urmă încredinţată unor instituţii de cercetare de înalt nivel ştiinţific. Mărturiile deja studiate arată cu claritate că laboratoarele de aeronautică de la Wright-Patterson au fost puse la contribuţie. Cu siguranţă însă că nu au fost singurele.

Centrele de cercetări secrete de la Los Alamos, de la Sandia dar şi cel de la Brookhaven au putut să participe la studii punctuale ale unor părţi ale navei recuperate. Serviciile de informaţii ştiinţifice, G-2 al armatei, CIA şi cei mai înalţi responsabili ai siguranţei Statelor Unite au participat totdeauna — după cum demonstrează documentele scrise care vor fi prezentate — la strângerea de informaţii şi protecţia lor.

Lucrarea căpitanului Edward Ruppelt[1], primul director al proiectului „Blue Book", menţionează activitatea intensă care domnea la baza Wright-Patterson, încă din luna iulie 1947. El scrie la pagina 22:

Pe la sfârşitul lunii iulie 1947, „capacul" siguranţei militare era solid închis peste ceea ce însemna cazul ozn-urilor.

1) *Report on Unidentified Flying Objects* (n.a.).

Puţinii membri al presei care îndrăzneau să întrebe ce făcea Air Force în această privinţă se bucurau de acelaşi tratament ca cel pe care l-aţi primi azi (în 1955) dacă aţi cere numărul de rachete termonucleare stocate în arsenalele Statelor Unite. Nimeni, în afară de câţiva ofiţeri superiori venind de la Pentagon, nu putea să ştie ceea ce făceau sau gândeau cei de la Air Technical Intelligence Centre[1]*, închişi în barăcile prefabricate înconjurate de sârmă ghimpată.*

Rapoartele care descriu nave aeriene necunoscute aveau să se bucure de toată atenţia lor, căci unele dintre ele proveneau de la observatori profesionişti, piloţi de vânătoare, controlori aerieni şi operatori radar.

Început în aprilie 1947, un adevărat „val" de observaţii a atins proporţii îngrijorătoare la mijlocul verii. El avea să cunoască o publicitate prost văzută când expresia „farfurie zburătoare" a fost inventată de presă, în urma unei întâlniri neaşteptate trăite de un om de afaceri, Kenneth Arnold, aflat la conducerea avionului său particular. Kenneth Arnold a văzut nişte aparate care semănau cu nişte discuri. Deplasarea lor rapidă şi ciudată a provocat comparaţia cu ricoşeurile unei farfurii pe o suprafaţă de apă.

Oricum, această expresie avea să permită ridiculizarea în ochii publicului a unui subiect care risca foarte mult să provoace panica dacă s-ar fi dovedit real.

*
* *

Primul rezultat tangibil al eforturilor depuse de ATIC a fost un studiu bazat pe observaţiile realizate de personalul militar. El este cunoscut datorită unui memorandum adresat la 23 septembrie 1947 de generalul Nathan Twining, comandant al *Air Materiel Command*, superiorului său, generalul Schulgen.

1) Serviciul de informaţii tehnice al Air Force (ATIC) (n.a.).

Această sinteză referitoare la „discurile zburătoare" a intrat în domeniul public din 1969.

Acest document are o importanţă considerabilă, nu numai prin concluzii, ci şi prin recomandări.

De la al doilea paragraf, documentul spune că fenomenul descris nu este nici o ficţiune, nici rezultatul unor halucinaţii, ci este foarte real şi există obiecte aeriene având aproape forma unor discuri şi dimensiunile comparabile cu cele ale avioanelor din epocă! El precizează că performanţele acestor aparate — în special o foarte mare manevrabilitate şi o viteză de înălţare excepţională — sunt însoţite de capacitatea de a dispărea rapid atunci când se apropie de ele aparatele americane.

Nu e tot. Descrierea acestor aeronave misterioase este precisă. Ele au o aparenţă metalică, forma lor generală este circulară sau eliptică, cu fund plat; nu lasă în urma lor nici o urmă de gaze de eşapament sau dâre de condensare, viteza lor este de cele mai multe ori mai mare de 550 km/h şi se deplasează — mai puţin în trei cazuri — într-o linişte completă. În sfârşit, li se întâmplă să se deplaseze în formaţie de trei până la nouă aparate

Această sinteză a fost foarte puţin cunoscută atunci când a fost publicată, în urmă cu peste douăzeci şi cinci de ani, aşa cum foarte puţin s-a ştiut că ea reprezintă opinia profesională a unor specialişti în aeronautică. Pentru ei, „discurile zburătoare" erau cât se poate de reale. Unele documente pe care se baza convingerea lor au fost dezvăluite de decenii.

Fără să furnizeze o *dovadă* propriu-zisă a recuperărilor de la Roswell, recomandările făcute la sfârşitul textului ar părea oarecum exagerate dacă s-ar fi bazat numai pe simple observaţii, chiar confirmate, în cazul unora dintre ele, de radarele militare.

Informaţiile de care dispunea generalul Twining probabil că erau suficient de probante deoarece cere ca dosare complete referitoare la discurile zburătoare să fie transmise următoarelor servicii: armata de uscat şi marina naţională, Comisia pentru Energia Atomică, Comisia Naţională de Cercetare şi Dezvoltare

(*Joint Research and Development Board*), consiliul ştiinţific al Air Force, NACA, administraţia aeronauticii civile, organizaţia RAND şi NEPA, organismul de cercetare asupra propulsiei atomice a avioanelor.

În plus, generalul Twining voia ca comentariile şi recomandările diferitelor organisme să fie trimise în termen de cincisprezece zile şi ca, după aceea, rapoarte detaliate să-i fie expediate lunar pe măsura progresării investigaţiilor.

Acest text de două pagini dă o impresie de urgenţă care frizează panica. Faptul că cel care l-a redactat, departe de a fi fost sancţionat pentru exces de imaginaţie, a devenit în scurt timp şeful statului-major al aviaţiei militare ar confirma, dacă era nevoie, importanţa şi exactitatea concluziilor autorului.

Acest document nu trebuie considerat ca totalitatea cunoştinţelor generalului Twining în materie şi, probabil, nici a unora dintre destinatarii lui. Nivelul său de clasificare, SECRET, este relativ scăzut. Orice ofiţer era autorizat să ia cunoştinţă de el. În plus, dacă a fost declasificat pentru a fi adăugat unui raport oficial destinat publicului[1], asta înseamnă că nu dezvăluia ceea ce se dorea cu orice preţ să fie ascuns, adică recuperarea de către armată a unuia dintre aparatele observate.

*
* *

În cele din urmă, singura reacţie oficială cunoscută de public va fi crearea, la 30 decembrie 1947, a proiectului Sign, un organism care avea sarcina să studieze „observaţiile şi fenomenele atmosferice despre care s-ar fi putut presupune că constituie un pericol pentru siguranţa naţională".

Acest stil alambicat şi prudent nu prezice deloc dezvăluiri foarte spectaculoase. De altfel se preciza că acest proiect are

1) El a fost iniţial dezvăluit publicului în anexa R a raportului Condon, apărut în ianuarie 1969, paginile 896 şi 895 (n.a.)

fixată o prioritatea medie (2A) şi o clasificare DIFUZARE RESTRÂNSĂ.

Un studiu făcut de G.E. Valley, consilier ştiinţific al Air Force, în cadrul acestui proiect[1] confirmă concluziile generalului Twining. Acest membru al prestigiosului Institut de Tehnologie din Massachussetts precizează forma unora dintre aparatele zburătoare observate şi unele dintre particularităţile lor. Aceste elemente sunt în general deja cunoscute, dar confirmarea lor într-un document oficial al proiectului Sign nu este lipsită de interes.

„Obiectele zburătoare" sunt clasificate în trei grupe:

Grupa 1

Cele mai multe rapoarte indică observarea diurnă a unor obiecte metalice în formă de discuri al căror diametru aproximativ este egal cu de zece ori grosimea. Unele indicaţii sugerează că ar putea să semene mai curând cu carapacea unei broaşte ţestoase.

Rapoartele specifică faptul că aceste obiecte sunt capabile de viteze mari şi de accelerări importante; deseori sunt observate în grup, alteori în formaţie. Li se întâmplă să oscileze.

Grupa 2

Al doilea ansamblu de rapoarte se referă la lumini observate noaptea. Şi ele sunt capabile de viteze şi acceleraţii mari. Ele sunt mai rar observate în grup. În general, apar ca obiecte luminoase bine conturate.

Grupul 3

Rapoartele (...) se referă la obiecte care seamănă cu diferite feluri de rachete destul de asemănătoare, în cel mai mare număr de cazuri, cu rachetele V-2.

---

1) Raportul Condon, pagina 898, anexa T, *Interpretation of Reports on Unidentified Flying Objects*, Proiect SIGN, numărul F-TR-2274-IA (n.a.).

Este important să precizăm că acest studiu, ca şi cel al generalului Twining, nu are nici o legătură, apriori, cu „farfuriile zburătoare" despre care vorbesc ziarele de senzaţie sau care constituie esenţialul literaturii zise „ufologice", ci se bazează pe observaţii militare.

E vorba de sinteze făcut de specialişti în informaţii sau ştiinţe fizice pentru serviciile de apărare naţională. Calitatea şi rigoarea lor sunt indiscutabile. Concluziile lor sunt destinate şefilor de state-majore şi a celor care conduceau instituţii strategice precum *Atomic Energy Commission*.

Cu toate acestea, în multe cazuri, concluziile ufologilor sau descrierile martorilor civili concordă perfect cu cele ale specialiştilor. Având mijloace de cercetare limitate, cu pregătire tehnică uneori insuficientă dar cu multă răbdare, aceşti „amatori" au reuşit să realizeze, uneori foarte devreme, lucruri de calitate.

În acest domeniu, câţiva jurnalişti investigatori au permis publicului american, de la începutul anilor şaizeci, să conştientizeze amploarea problemei puse de ozn-uri.

6

PRIMELE DIFICULTĂȚI

Din 1948, cei care răspundeau de apărarea Statelor Unite s-au pomenit într-o situație mai mult decât dificilă. Hotărând să ascundă publicului o situație pe care nu o stăpâneau, ei s-au angajat în mod imprudent într-un fel de capcană infernală. Firește, justificările lor erau cum nu se poate mai bune.

Descoperirea unei tehnologii necunoscute, exotică în sensul cel mai tare al termenului, le permitea să spere în consecințe științifice și militare importante. Nu era lipsit de rațiune să conteze pe descoperirea unor procedee originale de propulsie și sustentație care poate că într-o zi le-ar fi permis să recupereze întârzierea evidentă a aeronauticii „made in USA" față de cea a vizitatorilor.

Pe de altă parte, secretul cel mai desăvârșit se impunea pentru evitarea unui protest general din partea restului lumii, aliați sau inamici potențiali, doritori să aibă și ei acces la „pradă".

Chiar dacă epava găsită era de origine „extraterestră", catastrofa aeriană de la Roswell putea să fie accidentală. Un vehicul străin, aflat în trecere prin sistemul solar, ar fi putut să sufere o pană sau să se rătăcească în imensitatea spațiului înainte de a se prăbuși pe Pământ.

Valul de observații din 1947 făcea imposibil acest scenariu liniștitor. Succedându-i celui din 1946, el dovedea că nava des-

coperită nu era singură. „Însoţitoarele" ei erau foarte vizibile şi provocau zilnic mărturii din partea civililor. Foarte repede, creşterea numărului de rapoarte inexplicabile, provenind de la baze atomice şi strategice din sud-vestul Statelor Unite, avea să dea o dimensiune nouă problemei. Trebuia să se tragă concluzia că vizitatorii cunoşteau existenţa celor mai bine ascunse baze de cercetare, iar această descoperire avea de ce să-i îngrijoreze pe cei răspunzători de apărarea naţională. Sigur, incursiunile ciudate nu erau însoţite de nici o acţiune agresivă, dar cât timp avea să dureze asta?

Invazia, paşnică aşa cum se derulase în Scandinavia şi apoi în apropiere de Mediterana, îşi schimba semnificaţia părând că se interesează de activităţile americane în domeniul nuclear.

Alegerea localităţii Roswell fusese făcută chiar la întâmplare? Această bază adăpostea escadra de bombardament care distrusese succesiv Hiroshima şi Nagasaki, cea care participase în 1946 la experienţele nucleare din Bikini şi care se afla în posesia singurelor bombe atomice operaţionale din lume, precum şi a vectorilor capabili să le lanseze aproape oriunde pe planeta noastră. Nici un strateg n-ar fi acceptat să creadă într-o astfel de acumulare de coincidenţe.

Datorită declasificării de către FBI a unei părţi din arhive, e posibil azi să reconstituim dilema cu care s-au confruntat specialiştii din cadrul apărării naţionale a Statelor Unite.

Un raport de patruzeci şi trei de pagini, destinat şefilor serviciului de informaţii şi ai protecţiei instalaţiilor Comisiei pentru Energie Atomică, prezintă în detaliu apariţiile de aeronave neconvenţionale deasupra a patru regiuni strategice şi a bazei aeriene de la Roswell, din 1947 până în 1950. Aparate asemănătoare survolau şi alte instalaţii, precum cea de la Oak Ridge, unde funcţiona din plin producerea de uraniu îmbogăţit.

Dacă ascunderea recuperărilor din New Mexico n-ar fi avut loc, poate că se putea concepe o studiere mondială a acestor fapte. Neavând nimic de ascuns, Statele Unite ar fi putut să hotărască că problema privea întreaga lume şi că ONU, în această situaţie neprevăzută, trebuia să facă dovada capacităţilor sale.

Prudența, o dorință evidentă de supremație mondială, sau oricare alt motiv, au dus la înlăturarea acestei soluții.

Unele consecințe au fost imediate.

Menținerea unui nivel foarte înalt al secretului a impus compartimentarea radicală a informației. În afara unui „nucleu dur" redus pe cât posibil, nimeni nu trebuia să cunoască adevărul despre Roswell, inclusiv ofițerii de informații și majoritatea generalilor. „Nevoia de a ști" cuprindea probabil și un anumit număr de oamenii de știință, dar informațiile comunicate lor puteau fără probleme să rămână limitate. Este foarte posibil să studiezi o celulă sau să analizezi un eșantion fără să știi de unde provine.

E aproape sigur că membrii inițiali ai Consiliului Național de Securitate, directorul CIA și președintele Truman cu consilierii săi militari apropiați au cunoscut secretul. Generalul Twining și alți câțiva mari șefi ai *Atomic Energy Commission*, precum Teller, poate chiar și Oppenheimer și Condon, au știut și ei adevărul. Vannevar Bush, președinte al *Joint Research and Development Board*, era și el neapărat implicat. Identitatea celorlalți rămâne de domeniul speculației.

Consecințele unui astfel de secret asupra funcționării serviciilor de informații și a previziunilor strategice pe termen lung au fost cu siguranță considerabile. Nu poți neglija o necunoscută de o asemenea importanță fără să compromiți grav valoarea rezultatelor.

În orice caz, dacă președintele Truman a fost cumva tentat de dominația mondială, probabil că a fost nevoit să-și revizuiască atitudinea. Orice proiect nesăbuit ar fi putut să provoace reacția neprevăzută a vizitatorilor, care cu siguranță că aveau mijloacele necesare pentru utilizarea forței dacă persuasiunea dădea greș.

Concluzii interzise

Este bine cunoscut un exemplu de disfuncțiune a serviciilor de informații, provocat de compartimentarea informației. A avut loc chiar la *Air Technical Intelligence Center*.

Analiştii care se ocupau de dosarul observaţiilor de „discuri zburătoare" şi alte „aeronave neconvenţionale", cum le denumeau documentele din acea perioadă, au considerat că existau suficiente elemente pentru a face o sinteză. Raţionamentul lor era identic cu cel al oricărei persoane cu judecată.

Pentru că materialitatea aparatelor observate era deja stabilită — în special de observaţiile vizuale confirmate de radare, dar şi prin calcule ce permiteau stabilirea unor corelaţii şi demonstrarea că fenomenele incriminate nu fuseseră niciodată aleatorii — existau teoretic trei posibilităţi:

— Aparatele puteau să fie nişte prototipuri secrete americane, dar această eventualitate improbabilă nu era valabilă pentru ATIC, ale cărui servicii cunoşteau toate proiectele în curs.

— Ar fi putut, în principiu, să fie arme secrete puse la punct de inginerii germani făcuţi prizonieri de Uniunea Sovietică. Totuşi, evaluările serviciilor de informaţii care operau în Rusia arătau cât se poate de evident că această ţară înregistra o importantă întârziere tehnologică şi industrială.

— Nici un alt candidat terestru nu putea să fie luat în calcul, ipoteza *extraterestră* fiind singura care putea fi luată în considerare.

*
* *

Aceşti ofiţeri au redactat un raport în acest sens şi l-au transmis pe cale ierarhică. Căpitanul Ruppelt a descris astfel cazul:

Oamenii de la ATIC au hotărât că venise momentul să redacteze o „estimare a situaţiei". Situaţia era ozn-urile (sic), estimarea era că acestea erau extraterestre. Era un document destul de gros, legat într-o copertă neagră, imprimat pe hârtie cu format standard. Documentul purta ştampila TOP SECRET.

El conţinea analiza cazurilor despre care v-am vorbit şi multe altele similare. Toate rapoartele aparţineau unor oameni

de ştiinţă, piloţi şi observatori la fel de credibili şi fiecare făcea parte din categoria NECUNOSCUT.

Raportul Condon, în partea sa istorică, afirmă că generalul Hoyt Vandenberg, şef de stat-major, deci membru al Consiliului Naţional de Securitate şi făcând neapărat parte din micul grup de iniţiaţi, a refuzat concluziile propriilor săi experţi. El a ordonat distrugerea tuturor exemplarelor raportului şi a spus că teza extraterestră era inacceptabilă întrucât autorii ei nu ofereau dovada materială a afirmaţiilor lor! Pentru a marca mai bine schimbarea de politică, proiectul Sign a dispărut şi a cedat locul proiectului Grudge, un cuvânt care înseamnă ranchiună.

*
* *

Creat printr-o decizie din 11 februarie 1949, noul proiect părea destinat să îngroape definitiv subiectul ozn-urilor. Incursiunile deasupra instalaţiilor de cercetare continuau, dar statul-major spera că acest aspect inevitabil al problemei, dacă se cantona în zonele interzise publicului, putea să fie ţinut secret.

E posibil să ne imaginăm şi alt motiv pentru această schimbare de politică.

La 30 ianuarie 1949, un aparat a apărut la orele şaptesprezece şi cincizeci şi patru de minute deasupra localităţii El Paso (Texas), unde a fost observat de aproximativ două sute de persoane. La orele şaptesprezece şi cincizeci şi cinci de minute, un alt aparat, sau acelaşi, era văzut la Roswell (New Mexico) de cel puţin două sute de persoane. Aparatul se deplasa de la est la vest la altitudinea de 600 m. La orele optsprezece, obiectul zburător survola Alamogordo, unde câteva sute de persoane au putut să-i observe trecerea de la nord la sud. Documentul, din 1950, nu este într-o stare destul de bună ca să poată fi lizibile altitudinea şi celelalte caracteristici ale acestei ultime observaţii.

Această „paradă", dacă într-adevăr asta a fost, a fost observată de prea multe persoane şi a putut să provoace responsabililor

despre care am amintit un reflex de disimulare cu orice preț a unei situații potențial explozive.

Un raport al FBI-ului, transmis la 31 ianuarie 1949 directorului de agentul special de la San Antonio (Texas), se referă la o adunare lunară la care participau reprezentanții serviciilor de informații ale armatei, G-2, marinei, Air Force și FBI-ului. Ofițerii de informații din armata a IV-a abordaseră subiectul „aeronavelor neidentificate" sau „fenomenelor aeriene neidentificate" cunoscute sub numele de „sfere de foc" sau „discuri zburătoare".

Documentul precizează că „acest subiect este considerat Top Secret de ofițerii de informații ai armatei de uscat și aviației militare". Ultimul paragraf este cel mai semnificativ:

În aceste ultime două luni, au fost observate diferite fenomene neexplicate în apropierea instalațiilor AEC-ului de la Los Alamos, unde par că se concentrează acum aceste fenomene. La 5, 6, 7, 8, 11, 13, 14, 20 și 25 decembrie 1948 au fost făcute observații de agenții speciali ai Office of special Investigation[1]*, piloți de linie, piloți militari, inspectori însărcinați cu securitatea la Los Alamos și cetățeni particulari. La 6 ianuarie, un obiect similar a fost observat în aceeași regiune.*

Îngrijorarea oficialilor este de înțeles și ușor de stabilit. Directorul de informații de la cartierul general al US Air Force publică un memorandum la 15 februarie 1949. El se referă la „aeronavele neconvenționale" și înlocuiește două documente ale armatei care erau în vigoare înainte.

Air Intelligence Requirements Memorandum nr. 4 enunță procedurile ce trebuie urmate pentru transmiterea rapoartelor referitoare la aparatele zburătoare misterioase.

Avem în acest caz un prim exemplu de regulament intern al Air Force care se referă în mod special la strângerea unor informații despre aparatele necunoscute observate cu precădere

1) AF-OSI, serviciu de informații tehnice al Air Force (n.a.).

în vecinătatea zonelor de cercetare atomică. Nu va fi şi ultimul dar, în 1949, autorităţile ezitau în mod vizibil să promulge texte care demonstrează exact contrariul a ceea ce afirmau în mod public. Această primă versiune va fi rezervată comandanţilor de regiuni militare şi nu va ajunge la eşaloanele inferioare.

Următoarea, însoţită de o scrisoare adresată lui Edgar Hoover, este mai concisă şi difuzarea ei este şi mai restrânsă. Semnată de directorul serviciului de informaţii al Air Force, general-maior Cabell, ea nu are decât şase destinatari: directorii serviciilor de informaţii ale armatei de uscat, marinei şi pazei de coastă, asistentul secretarului de stat pentru cercetare ştiinţifică şi informaţii, directorul FBI-ului şi cel al CIA.

Atât!

Aceste două reglementări sunt de fapt nişte proiecte care vor duce, trei ani mai târziu, la un ansamblu juridic complet. Acesta încă se mai aplica ansamblului forţelor armate şi unor civili în ianuarie 1994[1].

În 1950, accesul la el e permis doar celor mai importanţi şefi ai serviciilor de informaţii şi şefilor de state-majore.

*
* *

Oare este posibil să se tragă concluzia — contrar a ceea ce credeau primii oamenii de ştiinţă consultaţi — că descifrarea secretelor epavei şi fragmentelor se dovedea mult mai anevoioasă decât se prevăzuse?

Ştiinţa modernă nu a terminat deloc acest efort. Mijloacele tehnice reduse de care dispune omenirea, în special în astronautică, nu permit nici măcar părăsirea sistemului solar. Puţinele sonde care încearcă să facă acest lucru, precum *Galileo*, folosesc un sistem prea lung şi prea complicat ca să fie utilizabil de exploratorii umani. Dar fizica are doar puţin mai mult de trei secole şi nici Pascal, nici Lavoisier n-ar fi putut să înţeleagă, în epoca

1) Air Force Policy Directive 13-1 din 7 ianuarie 1994 (n.a.).

lor, funcţionarea unui tranzistor sau a unui calculator de buzunar. Reconstituirea şi stăpânirea unei tehnologii cu un avans considerabil faţă de a noastră se pot dovedi foarte dificile.

Oricum, în 1950, la trei ani după recuperările de la Roswell, regulamentele secrete care au fost prezentate arată două lucruri: specialiştii manifestă nevoia de a şti mai multe despre descrierile şi performanţele aparatelor respective şi studiul elementelor recuperate de lângă Roswell nu dădea rezultatele scontate.

*
* *

Acest raţionament simplu este confirmat de raportul unui om de ştiinţă canadian, trimis la Washington DC de directorul său.

Raportul lui Wilbert Smith

Doctorul Smith era specialist în magnetism şi lucra pentru guvernul canadian. Se pare că a participat la un proiect discret de studiere a ozn-urilor.

La întâlnirea de la ambasada Canadei cu un om de ştiinţă care activa în domeniul apărării naţionale, Wilbert Smith, după ce a amintit de propriile sale cercetări teoretice, l-a întrebat pe interlocutorul său despre subiectul la modă al „farfuriilor zburătoare" şi despre o carte foarte controversată care vorbea de prăbuşirea pe solul american a unuia dintre aceste aparate. Răspunsurile la întrebările sale, reluate în raportul său, sunt destul de surprinzătoare:

— Acest subiect a primit cea mai înaltă clasificare din partea guvernului Statelor Uite, un nivel superior celui al bombei cu hidrogen.

— „Farfuriile zburătoare" există.

— Au un *modus operandi* necunoscut, dar se face un efort important de un mic grup condus de doctorul Vannevar Bush.

— Autoritățile americane consideră ansamblul subiectului ca fiind de cea mai mare importanță.

* * *

Perseverența unui cercetător american, William Steinman, a permis găsirea numelui omului de știință american interogat în jurnalul personal manuscris al lui W. Smith. Este vorba de doctorul Sarbacher, fost doctor al Institutului de Tehnologie din Washington. Într-o scrisoare din 29 noiembrie 1983, doctorul Sarbacher avea să confirme esențialul amintirilor interlocutorului său adăugând câteva detalii inedite. El menționează rezultatele foarte palide, în 1950, ale studiului făcut de grupul condus de Vannevar Buch.

La întrebarea referitoare la principiul de funcționare al discurilor, singurul răspuns a fost : „N-am fost în stare să reproducem performanțele lor". Iar în ceea ce privește originea lor: „Tot ceea ce știm, e că nu le-am fabricat noi și că originea lor e foarte probabil extraterestră". În cele din urmă, profesorul Sarbacher a afirmat că subiectul era clasificat „cu două puncte mai sus" decât bomba cu hidrogen și că la acea dată a primit clasificarea cea mai înaltă atribuită vreodată de guvernul Statelor Unite.

Această parte a dosarului ne permite să tragem concluzia realității — dacă nu a recuperărilor de la Roswell, al cărui nume nu a fost deloc amintit — unui număr nedeterminat de recuperări de vehicule „extraterestre" și de cadavre neumane.

În răspunsul dat lui William Steiman, doctorul Sarbacher precizează că unele dintre ființele descoperite aveau o structură corporală care o amintea pe cea a insectelor. În lipsa unor confirmări indiscutabile, această ultimă precizare trebuie să fie privită cu o anumită rezervă.

Studiul lui Lincoln LaPaz

Studiul doctorului LaPaz este un ansamblu de patruzeci şi trei de pagini de o importanţă considerabilă[1]. El acoperă o perioadă cuprinsă între decembrie 1947 şi mai 1950 şi se referă în mare parte la rapoartele de observaţii alese pentru numărul mare de elemente conţinute. Se precizează că „printre martorii acestor fenomene se află oameni de ştiinţă, agenţi speciali, piloţi de linie, piloţi militari, inspectori însărcinaţi cu securitatea instalaţiilor de la Los Alamos şi multe persoane a căror competenţă nu poate fi pusă la îndoială".

Datând din 25 mai 1950, acest studiu — destinat statului-major al armatei a IV-a şi diferiţilor specialişti în informaţii — este la ora actuală cel mai complet care a fost declasificat. El descrie şi analizează două sute nouă cazuri de fenomene anormale sau aparate zburătoare, observate în perioada respectivă în vecinătatea bazelor de cercetare atomică, a instalaţiilor militare precum Camp Hood din Texas sau a centrul de rachete White Sands. Documentul este însoţit de o scrisoare redactată de locotenent-colonelul Doyle Rees, comandantul districtului 17 al *Office of Special Investigations*, organizaţie de informaţii ştiinţifice şi tehnice a US Air Force. Ea este destinată directorului, generalul de brigadă Joseph F. Carroll şi conţine câteva informaţii importante.

În primul paragraf se precizează că „frecvenţa fenomenelor aeriene neexplicate din regiunea New Mexico este atât de mare încât trebuia să se organizeze un plan de strângere a informaţiilor

1) Anomalous Luminous Phenomena (seventh report) file nr. (24-8)-28, 25 May 1950. Destinatarii precizaţi în scrisoarea de însoţire sunt: directorul serviciului Investigaţii Speciale, cartierul general USAF; generalul comandant al *Air Materiel Command*, Wright-Patterson AFB; directorul serviciului de informaţii tehnice; generalul comandant al *Special Weapon Command*, Kirtland AFB; generalul comandant al proiectului de armamente speciale ale forţelor armate, baza Sandia (New Mexico); generalul comandant al armatei a IV-a, Fort Sam, Houston (Texas) (n.a.).

privitoare la ele". Toate rapoartele respective fuseseră trimise la *Air Materiel Command*, aplicându-se *Air Intelligence Requirements* nr. 4, precum şi altor agenţii militare şi guvernamentale interesate.

Mai departe sunt precizate calificările exacte ale doctorului Lincoln LaPaz. În acea perioadă, el era director al Institutului de studiere a meteoriţilor şi şeful departamentului de matematică şi astronomie de la universitatea din New Mexico. În calitate de matematician, el fusese însărcinat cu cercetarea la poligonul de încercări din New Mexic în anii 1943 şi 1944. După aceea fusese director tehnic al operaţiunilor, secţia analiză, la cartierul general al armatei a II-a Air Force din 1944 până în 1945.

Aceste precizări nu sunt inutile, deoarece unii autori, dar chiar şi câteva documente declasificate, îl iau pe Lincoln LaPaz drept un simplu *meteorolog*!

Un alt pasaj ne ajută să ne facem o idee despre situaţie şi redă puţin ambianţa încordată care probabil că domnea la adunările pe această teamă:

La 17 februarie 1949, şi din nou la 14 octombrie 1949, au avut loc şedinţe la Los Alamos, New Mexico, pentru discutarea fenomenelor sferelor verzi. La aceste reuniuni au fost reprezentate următoarele organisme: Armata a IV-a, universitatea din New Mexico, FBI-ul, Atomic Energy Commission, universitatea din California, US Air Force Scientific and Advisory Board, divizia de cercetare geofizică a Air Materiel Command din cadrul US Air Force şi Office of Special Investigation (IG) al US Air Force. Nu s-a dat nici o explicaţie logică. Am conchis totuşi, în general, că fenomenul este real şi că ar trebui să fie studiat în mod ştiinţific.

Ultimul paragraf este deosebit de instructiv:

Acest rezumat al observaţiilor unor fenomene aeriene a fost pregătit în scopul de a insista asupra faptului că aceste

manifestări au avut loc în mod continuu în spațiul aerian al statului New Mexico în timpul celor optsprezece ani care au trecut și că ele continuă. Pe de altă parte, aceste fenomene au loc în vecinătatea unor instalații militare și guvernamentale sensibile.

Documentul poartă data de 25 mai 1950. A fost deci redactat cu mai puțin de o lună înainte de începutul războiului din Coreea. Tensiunea internațională era considerabilă căci Uniunea Sovietică deținea de acum înainte bomba atomică. Războiul rece se instalează și la nivelul statului-major domnește un climat de incertitudine.

Incursiunile necontrolate ale unor aparte necunoscute deasupra centrelor de cercetări nucleare din New Mexico reprezintă, în această situație periculoasă, fapte de o gravitate excepțională de care statul-major s-ar lipsi cu dragă inimă. De aceea e foarte important să ascundă cu orice preț aceste violări ale teritoriului Statelor Unite, căci președintele Truman vrea să ofere imaginea unei țări lipsite de orice slăbiciune.

FBI-ul este integrat, fie că vrea sau nu, în dispozitivul militar. Într-adevăr, el face parte, din anul precedent, din *Intelligence Advisory Committee*, care este cea mai înaltă instanță de supervizare a informațiilor din Statele Unite. În această perioadă de criză, apartenența sa la Departamentul Justiției nu are decât o importanță relativă. Acest organism federal va deveni destinatarul unor informații secrete.

*
* *

Interpretarea pe care o face doctorul LaPaz fenomenelor pe care le studiază este interesantă și dovedește în plus că nu are cunoștință despre situația reală și despre descoperirile făcute la Roswell, cu excepția cazului în care n-ar fi putut să le menționeze în documentul redactat. Concluziile lui ciudate sunt perfect logice:

După părerea mea, dovezile strânse demonstrează, fără cea mai mici îndoială posibilă, că sferele de foc care au făcut obiectul rapoartelor fac parte din două categorii distincte. Cele din prima categorie (cele mai multe) sunt căderi de meteoriți neobișnuiți, dar cu siguranță nu imposibili, în ciuda dimensiunii lor aparente, a vitezei și a altor caracteristici; cele din a doua categorie (cele mai puține) sunt rachete teleghidate americane, în perioada de încercare, care evoluează în vecinătatea instalațiilor pe care sunt destinate să le apere...

Ideea că primul grup poate să fie format din adevărați meteoriți este puțin credibilă, în ciuda calificărilor autorului, căci dă în altă parte o listă cu unsprezece caracteristici anormale care demonstrează exact contrariul. Cea de a doua grupă descrie de fapt „aeronave neconvenționale", așa cum le prezintă documentele secrete din acea perioadă. Detaliile celor două sute nouă observații înșirate în continuarea raportului confirmă această ipoteză. Doctorul LaPaz este cu siguranță prudent, dar nu se lasă înșelat. Iată ce precizează în continuarea concluziilor:

Interpretarea pe care o dau celei de a doua categorii este cea pe care deja am propus-o drept răspuns la o obiecție făcută de doctorul Teller în cursul primei sale conferințe de la Los Alamos din 17 ianuarie 1949. Ea nu a fost luată în serios cu această ocazie și mă îndoiesc că va fi luată acum...

Trebuie să insist asupra unui punct, și anume, dacă mă înșel crezând că aceste aparate teleghidate au drept origine USA, atunci e sigur că studierea intensivă și sistematică a acestor obiecte n-ar trebui să fie întârziată până la începutul viitorului an universitar.

Cu siguranță că un număr mare dintre interlocutorii doctorului LaPaz știau că aeronavele observate nu erau de origine américană.

Existau puţine şanse ca ele să fi fost concepute în Uniunea Sovietică. De la sfârşitul celui de al doilea război mondial şi datorită misiunii ALSOS condusă de Samuel Goodsmit, mitul superiorităţii ştiinţifice germane se prăbuşise. Heidenberg nu reuşise nici măcar să facă să funcţioneze un embrion de pilă atomică, în timp ce Statele Unite stăpâneau fabricarea industrială a uraniului, plutoniului şi deţineau modele operaţionale de bombă atomică. „Armele secrete germane" descoperite la Peenemünde, în ciuda originalităţii lor, nu aduceau nimic nou din punct de vedere ştiinţific.

Reuşitele sovietice incontestabile în câteva domenii tehnologice cu siguranţă că nu le-ar fi permis să facă să se deplaseze la altitudine joasă „rachete" atât de revoluţionare ca cele observate în New Mexico. Chiar neglijând ceilalţi factori, distanţa era mult prea considerabilă.

Documentul Top Secret ORE 32-50 din 9 iunie 1950, „Estimarea efectelor deţinerii de bombe atomice de către soviete asupra siguranţei Statelor Unite" nu menţionează nicăieri posibilitatea ca URSS-ul să deţină altceva decât bombardiere sau submarine cu rază lungă de acţiune pentru a transporta rachete nucleare spre SUA.

De vreme ce aparatele care survolau instalaţiile americane nu puteau să fie construite de Uniunea Sovietică, era logic să se ia în calcul o origine străină, în sensul tare al termenului, adică neumană sau „extraterestră".

Dacă militarii n-ar fi recuperat nimic extraordinar la Roswell, e sigur că recomandările doctorului LaPaz ar fi fost urmate de efecte şi că ar fi fost pus la punct un program de studiu „intensiv şi sistematic". Azi este dovedit faptul că niciodată nu a fost întreprins în mod public un studiu global al fenomenului relatat aici. Cu foarte rare excepţii, cercetările ştiinţifice serioase, ca cele amintite mai sus, nu au fost niciodată publicate, semnificaţia lor fiind totdeauna minimalizată.

Unele proiecte raţionale, ca cel al echipării instalaţiilor militare sensibile cu camere automate de luat vederi prevăzute cu

filtre şi câteva instrumente de măsură, precum magnetometrele şi contoarele Geiger, au fost totdeauna refuzate fără explicaţii.

Acest ansamblu de elemente sugerează că „autorităţile" dispuneau de o sursă de informaţii precise de o calitate mult mai bună decât simplele mărturii. Un exemplu mai vechi apare într-un alt memorandum al FBI-ului intitulat *Flying Discs* şi datând de la 19 august 1947.

În acest document, un locotenent-colonel se destăinuie unui agent special care făcea parte din secţiunea de legătură a FBI-ului cu forţele armate. El îşi manifestă îndoielile provocate de acţiunile recente al superiorilor săi şi ale statului-major în ceea ce priveşte „obiectele zburătoare". Iată ce putem citi:

Colonelul X a afirmat că îşi baza raţionamentul pe ceea ce urmează: când deasupra Suediei au fost observate obiecte zburătoare, „gradele mari" din Ministerul de Război au exercitat o presiune considerabilă asupra serviciilor de informaţii ale Air Force ca acestea să facă cercetări şi să culeagă date, pentru a putea fi identificaţi intruşii. Colonelul X afirmă că, dimpotrivă, în vreme ce aviatorii noştri fac rapoarte despre obiecte necunoscute care survolează Statele Unite „gradele mari" se comportă de parcă nici nu i-ar privi pe ei asta... El afirmă că toate astea l-au dus la concluzia că aceste obiecte există într-adevăr şi că cineva din guvern ştie totul despre ele.

Lincoln LaPaz îşi baza pe acelaşi tip de raţionament convingerea că o parte dintre aparatele observate erau de origine americană.

Studiul făcut de acest om de ştiinţă este de o importanţă considerabilă. Toate cazurile prezentate au fost alese pentru că prezentau destule elemente precise şi aveau drept origine martori calificaţi.

Caracteristica cea mai îngrijorătoare a observaţiilor este concentrarea lor în zonele în care se făceau cercetări nucleare.

Documentele militare actualmente declasificate arată că, în aceeaşi perioadă, uzina de separare a izotopilor de la Oak Ridge (Tennessee), acolo unde se fabrica uraniul îmbogăţit al bombelor nucleare, primea acelaşi tip de vizite care provocau autorităţilor aceleaşi reacţii din îngrijorare.

Concentrarea asupra centrelor strategice[1] şi în imediata lor apropiere este impresionantă. Ea singură era suficientă pentru a înlătura orice explicaţie liniştitoare care făcea apel la fenomene naturale necunoscute.

Ţinând cont de trei observaţii importante făcute la Roswell, ne putem întreba dacă incursiunile observate nu erau oare manifestarea unei inteligenţe care cunoştea poziţia celor mai secrete centre militare de studiu şi se interesa de toate aspectele cercetării militare americane.

Căci aparatele aeriene necunoscute survolau în mod regulat:

— Los Alamos şi laboratoarele unde fusese pusă la punct prima bombă nucleară de echipa lui Robert Oppenheimer. Studiile preliminare ale bombei termo-nucleare s-au derulat aici în perioada respectivă;

— Oak Ridge unde producţia industrială de uraniu îmbogăţit creştea de la an la an;

— Sandia, lângă Albuquerque, unde erau asamblate ogivele nucleare şi bombele atomice;

— Fort Hood, în Texas, care era primul centru de stocare al ogivelor operaţionale;

— Roswell unde era staţionată singura escadră de bombardament din lume dotată cu arma atomică;

— poligonul de încercări de la White Sands. În zona sa nordică se afla Trinity Site, unde avusese loc explozia primei

1) Los Alamos (New Mexico): 29,4% din observaţii. Albuquerque şi baza Sandia, Special Weapon Project (New Mexico): 18,7%. White Sands Proving Grounds şi Alamogordo (New Mexico): 9,6%. Camp Hood şi Killeen (Texas): 15,3%. *Cam 73% deasupra zonelor strategice* (n.a.).

bombe atomice. Mai la sud, Wernher von Braun punea la punct viitoarele rachete balistice intercontinentale.

Implicațiile strategice ale unei astfel de situații erau cu atât mai grave cu cât performanțele aeronavelor necunoscute, la sfârșitul anilor patruzeci, depășeau cu mult cele mai performante tehnologii umane.

Aparate observate în zbor staționar fără zgomot, accelerau apoi pentru a ajunge la viteze superioare vitezei unui avion de vânătoare, tot fără cel mai mic zgomot. Mobile luminoase erau văzute uneori la distanță mică și la joasă altitudine. Din acest motiv, dimensiunile lor aparente erau considerabile.

Cea mai mare parte a caracteristicilor notate în rapoarte sunt și azi imposibil de realizat cu mijloacele tehnice cele mai moderne. Un disc ușor, umflat cu heliu, ar putea probabil să simuleze o „farfurie zburătoare" și să impresioneze martorii cu luminile lui abil plasate. Dar nu ar fi în stare să se răstoarne în loc și să accelereze atât de rapid pentru a dispărea la orizont în câteva secunde, totul fiind confirmat de o observație radar.

Propulsia MHD, adică „magnetohidrodinamică", despre care se vorbește atât de mult, probabil că nu ar fi capabilă să mențină un disc în zbor staționar *la foarte joasă altitudine* fără să stârnească un imens nor de praf. Această formă de propulsie, a cărei posibilitate teoretică este cunoscută de multă vreme, nu violează principiul reacției. Ea ar trebui deci să accelereze aerul ambiant în jurul vehiculului și să-l proiecteze spre sol pentru asigurarea sustentației, exact ca în cazul unei rachete sau al unui elicopter când rezistă atracției terestre.

Performanțele tehnice ale „avioanelor neconvenționale" observate deasupra bazelor atomice din New Mexico, Texas sau Tennessee, fac foarte improbabilă teza construirii lor pe Pământ, fie ea chiar inspirată de ipoteticele „arme secrete" germane. Pentru autoritățile din 1950, această convingere era însoțită probabil de o totală incapacitate de a prevedea ce anume voiau și ce vor face cei care le puneau în mișcare.

Survenind după valul de observaţii din 1947, pe când specialiştii încercau încă descifreze ce găsiseră la nord şi la nord-vest de Roswell, incursiunile care aveau loc deasupra bazelor militare secrete şi oraşelor din vecinătate erau cât se poate de îngrijorătoare şi au fost, foarte logic, ascunse publicului. Realitatea existenţei lor nu era cunoscută decât de câţiva iniţiaţi, după cum confirmă listele foarte restrânse ale destinatarilor documentelor prezentate.

*
* *

Implicaţia directă, în problema pusă de aeronavele neconvenţionale, a unui om de ştiinţă precum Edward Teller, „părintele bombei cu hidrogen", este demonstrată de pasajul doi citat. În acest document mai apar şi alte nume: cel al doctorului F.N. Wyckoof, directorul cercetării geofizice, cel al doctorului Theodor von Kármán, directorul consiliului ştiinţific al Air Force, şi cel al altui membru al acestui organism, doctorul Joseph Kaplan. Doctorul H.E. Landsberg, director executiv al comitetului de geofizică, apare şi el în textul raportului. În virtutea funcţiei lor, Vannevar Bush, preşedinte al *Joint Research and Development Board*, precum şi doctorul Lloyd Berkner, secretar general al acestui organism, cunoşteau neapărat şi ei întreaga situaţie.

*
* *

Deşi legătura între aceste manifestări şi recuperările de la Roswell nu este complet stabilită, aceste două ansambluri de evenimente erau în mod evident legate de activităţile Statelor Unite în domeniul nuclear.

E uşor de imaginat perplexitatea autorităţilor. Însăşi sursa superiorităţii lor asupra restului lumii — pe larg ilustrată prin

Hiroshima şi Nagasaki, încercările din Bikini şi punerea la punct a bombei cu hidrogen — pare că atrage atenţia unei agenţii necunoscute care dispune de mijloace tehnice extraordinare.

US Air Force se dovedea incapabilă să asigure protecţia instalaţiilor strategice situate în Statele Unite şi stăpânirea spaţiului aerian naţional. Această situaţie fără precedent trebuia să fie cu orice preţ ascunsă, atât publicului cât şi inamicilor potenţiali ai Statelor Unite.

7

PROTEJAREA SECRETULUI

Incursiunile unor aeronave neconvenţionale nu se produceau toate în zonele controlate de armată. Observaţiile civile, după valul din 1947, scăzuseră ca număr şi nu puseseră probleme majore. Cu toate astea, grupuri mai mult sau mai puţin organizate de cetăţeni îngrijoraţi doreau să meargă până la aflarea adevărului.

Pe de altă parte, în timp ce agenţiile de presă cenzurau ele însele majoritatea mesajelor referitoare la „farfuriile zburătoare", jurnalele locale scriau din plin despre acest subiect.

Unii amatorii organizau reţele care le permiteau să culeagă veşti despre aceste fenomene. Această stare de lucruri îngrijora foarte mult autorităţile. Exista riscul ca publicul să formeze o a treia forţă care ar fi complicat considerabil confruntarea deja dificilă dintre militari şi vizitatori.

Intruşii şi aeronavele lor neconvenţionale păreau că dispun, când doreau, de o tehnologie perfectă care le permitea oricând să se ascundă. Erau în stare să apară şi să dispară în acelaşi loc; lucru confirmat de mai multe ori de radar. Corolarul acestei remarci este că apariţiile lor publice erau probabil, în majoritatea cazurilor, deliberate.

Adevăratul scop al unora dintre caruselele aeriene, foarte bine documentate, având sute sau mii de martori, ar fi putut să

fie dorința de a face cunoscută în mod public realitatea prezenței lor. Această ostentație a fenomenului îngrijora autoritățile, făcându-le să le fie teamă de o dezvăluire completă care ar fi putut interveni în mod inopinat.

Mijlocul cel mai simplu de a diminua riscul constituit de observațiile făcute în alte părți decât în zona bazelor militare era explicarea lor prin fenomene naturale, obiecte astronomice, meteoriți, planete sau prototipuri de avioane foarte secrete. Explicațiile trebuiau să fie prezentate cu seriozitate, de autorități științifice, de preferință oamenii de știință.

Din 1947 până în 1952, declarațiile oficiale făcute de Air Force erau încă acceptate fără dificultate. Aproape toate reprezintă aceeași vorbărie plicticoasă și încearcă să înece statistic observațiile cele mai interesante într-o masă de erori de interpretare.

Un exemplu perfect în acest sens este proiectul Grudge[1]. Inițial clasat SECRET, acest document este o excelentă ilustrare a afirmațiilor inexacte pe care US Air Force le servește publicului de aproape o jumătate de secol. El conține totuși un element surprinzător: în ciuda unei recurgeri abuzive la „explicații" de origine astronomică, 23% dintre rapoarte sunt încă clasate *necunoscut*. Iată partea cea mai tipică:

CONCLUZII ȘI RECOMANDĂRI

A. Nu există nici o dovadă că obiectele descrise sunt rezultatul unei dezvoltări științifice avansate; și din această cauză nu constituie o amenințare directă pentru siguranța națională. În consecință, se recomandă ca amploarea investigațiilor și studierii obiectelor zburătoare neidentificate să fie redusă. Cartierul general al AMC va continua să investigheze rapoartele în care aplicații tehnice realiste sunt indicate cu claritate...

---

1) Technical Report nr. 102-AC 49/15-100, din august 1949, publicat în raportul Condon, pg. 509 (n.a.).

B. Toate dovezile şi analiza lor arată că rapoartele referitoare la obiectele zburătoare neidentificate sunt rezultatul:

— unei interpretări eronate a unor diferite obiecte convenţionale;

— unei forme atenuate de isterie colectivă şi de război al nervilor;

— fabricării individuale a unor astfel de rapoarte în scopul de a înşela sau de a obţine o publicitatea personală;

— scornelilor unor persoane psihopate.

C. Este dovedit că punerea în aplicare programată a unor obiecte aeriene suficient de neobişnuite însoţită de difuzarea unei propagande psihologice provoacă o formă de isterie colectivă. Folosirea unor astfel de metode împotriva unui inamic ar da rezultate identice.

Începe acţiunea de dezinfomare. Aceste bălmăjeli sunt exact contrariul a ceea ce dezvăluie documentele care au fost prezentate.

În paragraful A se afirmă, împotriva oricărei evidenţe, că obiectele descrise nu sunt rezultatul unei dezvoltări ştiinţifice avansate şi că nu ameninţă siguranţa naţională. Aceste neadevăruri au fost publicate chiar în momentul în care era promulgat *Air Intelligence Requirement* nr. 4.

*
* *

La 27 decembrie 1949, Air Force merge puţin mai departe pe drumul dezinformării anunţând prin biroul său de relaţii cu publicul, printr-un document ce purta menţiunea „difuzare imediată", că Air Force îşi întrerupea proiectul „farfurii zburătoare":

Air Force a întrerupt proiectul special de investigaţie şi de evaluare a rapoartelor despre „farfuriile zburătoare" pe baza absenţei unor dovezi care să arate că aceste observaţii sunt

altceva decât fenomene naturale. Abandonarea acestui proiect, care era pus în practică de Air Force, a primit aprobarea departamentului armatei de uscat şi departamentului marinei.

[...]

Acest proiect a fost iniţiat în urmă cu doi ani la baza aeriană Wright-Patterson, Ohio, la cartierul general al Air Materiel Command. *Din ianuarie 1948, vreo 375 de incidente au făcut obiectul rapoartelor şi investigaţiilor. Investigatorii speciali erau asistaţi de consultanţi ştiinţifici universitari şi alţi agenţi guvernamentali.*

Air Force a declarat că continuarea acestui proiect nu se justifică în măsura în care incidentele ulterioare [...] confirmă pur şi simplu concluziile deja trase.

Şase luni mai târziu, la 8 septembrie 1950, directorii serviciilor de informaţii primeau noua versiune a procedurilor de culegere şi de transmitere a unor informaţii despre „aeronavele neconvenţionale". Ea era destinată comandanţilor principalelor unităţi operaţionale ale Air Force şi ataşaţilor militari ai ambasadelor.

În ciuda negării oficiale, observaţiile continuau şi nu lăsau nici un răgaz de respiraţie aviaţiei militare. Schimbându-şi încă o dată părerea, aceasta avea să publice la 3 aprilie 1952 o informare jalnică, tot cu menţiunea *difuzare imediată*:

Air Force nu a întrerupt studierea obiectelor neidentificate (popularizate sub numele de „farfurii zburătoare"). Este adevărat că acest studiu nu mai e un proiect special ci a căpătat un caracter general. Asta înseamnă că Air Force foloseşte căile ierarhice normale pentru efectuarea evaluării acestor observaţii.

Se fac cele mai mari eforturi pentru investigarea observaţiilor raportate. În majoritatea cazurilor s-a demonstrat că era vorba de observarea unor baloane meteo şi a unor fenomene naturale...

Publicul trebuia să continue să creadă că rapoartele, trimise cu bună credinţă celor mai apropiate baze aeriene, erau luate în considerare şi studiate cu grijă. În caz contrar, ar fi trebuit să se explice martorilor de ce observaţiile lor, care ar fi fost considerate ca elemente de dovadă valide în cazul unui proces, erau respinse fără justificare de militari.

Sub presiunea opiniei publice, care începea să pună la îndoială explicaţiile oficiale liniştitore, proiectul Grudge, trecut practic pe linie moartă din 1949, avea să renască din propria cenuşă schimbându-şi numele.

Proiectul Blue Book

Blue Book a apărut chiar la începutul unui enorm val de observaţii care a debutat în primăvara lui 1952. Acest organism a fost creat prin *Air Force Letter 200-5* din 29 aprilie 1952, poate în urma unor observaţii deosebit de îngrijorătoare.

Evenimentele studiate de Lincoln LaPaz avuseseră loc, în majoritatea lor, în apropierea unor baze de cercetări militare. Cu siguranţă că ele îi îndemnaseră pe cei răspunzători de securitate la o vigilenţă sporită în toate domeniile.

În necazul autorităţilor, aparatele care apăreau pe neaşteptate pe ecranele radar şi dispăreau după câteva manevre „imposibile", sau cele care erau văzute în plină zi de zeci de martori, deveneau prea bătătoare la ochi.

Observaţiile făcute de prea mulţi civili erau popularizate de ziarele locale, greu de manevrat în mod discret. Chiar dacă erau ţinute secrete, aceste incursiuni puneau o problemă gravă apărării aeriene, căci ele riscau în orice moment să fie confundate cu o formaţiune de bombardiere sovietice.

*

* *

Probabil că Blue Book avea mai ales misiunea să liniştească publicul şi să-i dea impresia că Air Force, considerată marea specialistă în domeniu, studia cu interes elementele pe care martorii le trimiteau. Dar cele mai multe dintre ele nici nu erau luate în seamă.

La început, unele mărturii erau atât de imprecise încât era imposibil să extragi din ele date utile. Altele erau mai precise, dar Blue Book nu dispunea de mijloacele necesare realizării unor anchete potrivite. Bineînţeles, cazurile cele mai interesante ajungeau la autorităţile abilitate, dar martorii nu primeau niciodată nici cea mai mică confirmare a acestui fapt.

*
* *

Lucrarea căpitanului Ruppelt furnizează câteva indicii interesante; totuşi, chiar alegerea acestui prim responsabil este surprinzătoare. Capacităţile personale şi capacitatea sa de organizare nu intră în discuţie, dar nu era în cadrul US Air Force în timpul perioadei cruciale 1947-1950.

El se întorsese la şcoală, ca mulţi alţi soldaţi la sfârşitul războiului, pentru a-şi termina studiile, beneficiind de *GI Bill*[1]. Singura lui activitate în afara cursurilor constase în câteva zboruri făcute în calitate de navigator rezervist. Obţinuse o diplomă de inginer dar nu cunoştea absolut nimic despre problemele puse de ozn-uri.

La întoarcerea în cadrul armatei, repartizat la *Air Technical Intelligence Center* de la Wright-Patterson, el a adunat, la cererea generalului Cabell, directorul serviciului de informaţii, o serie de mărturii vechi despre „discurile zburătoare". Căpitanul Ruppelt e naiv sau ironic când declară: „Din moment ce făcusem clasificarea vechilor rapoarte despre ozn-uri, devenisem expert

1) Lege care îi permitea fiecărui soldat american să beneficieze de atâţia ani de studii gratuite câţi petrecuse în armată (n.a.).

şi de aceea mi s-a încredinţat conducerea acţiunii. Acţiunea a primit numele de «Project Blue Book» şi am condus totul până la sfârşitul anului 1953".

*
* *

Noul director nu dispunea decât de zece oameni pentru studierea a mii de rapoarte vechi, efectuarea pe teren a câtorva zeci de anchete şi clasarea rapoartelor transmise de martorii civili la bazele aeriene. Serviciul lui trebuia să se ocupe şi de observaţiile vizuale transmise de *Ground Observers Corps*, care completa reţeaua de radare a apărării aeriene.

Blue Book a reuşit să claseze majoritatea observaţiilor care îi parveneau şi să studieze câteva cazuri interesante. Dar acest organism pur şi simplu nu avea mijloacele şi nici misiunea de a realiza nici cea mai mică sinteză generală. Şeful proiectului nici nu-şi făcea iluzii:

În afara acestei avalanşe de texte tipărite şi de cuvinte, o poveste completă şi exactă nu a apărut decât rareori. În schimbul interesului pentru ozn-uri, publicul nu are dreptul decât la dezinformare.

(...) Am primit zece de cereri de conferinţe despre ozn-uri. Mi-a fost imposibil să răspund favorabil din cauza regulamentelor. Sigur, am ţinut numeroase briefing-uri oficiale, dar numai în cadrul unui comitet restrâns pentru grupuri asociate guvernului şi după autorizare specială...

Am ţinut conferinţe speciale destinate tehnicienilor superiori de la laboratoarele de la Los Alamos, făcând parte din Atomic Energy Commission, *acolo unde a fost pusă la punct prima bombă atomică (...) Acelaşi lucru a avut loc la baza Sandia, lângă Albuquerque, care şi ea aparţinea AEC-ului.*

În acea perioadă, regulamentele oficiale ale US Air Force nu menţionau nici „discuri zburătoare", nici „aeronave neconvenţionale", nici „ozn-uri". Cunoaşterea existenţei lor era rezervată numai ofiţerilor superiori, elevilor din şcolile serviciilor de informaţii şi câtorva privilegiaţi.

Totuşi nu trebuie să se creadă că conferinţele organizate de directorul proiectului Blue Book sau cursurile ţinute la şcolile de ofiţeri superiori menţionau Roswell sau o posibilă origine extraterestră a aparatelor. E posibil totuşi ca directorul proiectului Blue Book să fi ştiut ceva mai mult decât ceea ce menţionează în memoriile sale. Cartea din care sunt extrase aceste pasaje va avea şi o a doua ediţie în care autorul afirmă că, gândindu-se mai bine, el nu crede în realitatea ozn-urilor.

*
* *

După plecarea sa, organizaţia pe care o dirijase va fi progresiv golită de substanţă. Ea nu va mai număra, în cursul anilor şaizeci, decât un ofiţer şi un subofiţer însărcinat cu administrarea. Un astronom cunoscut, Allan Hynek, va servi ca garanţie vreme de peste şaisprezece ani minciunilor şi celor mai evidente dezinformări.

Situaţia s-a degradat atât de rău spre sfârşitul acestei perioade încât Gerald Ford, viitorul preşedinte al Statelor Unite, va acuza Air Force de incompetenţă în tratarea problemei pusă de ozn-uri. El va cere înfiinţarea unui comitet de investigaţie al Congresului, dar nu va obţine decât un studiu civil. Devenit preşedinte al Statelor Unite, el va determina votarea, în 1974, a unei legi despre accesul la informaţii confidenţiale care a permis de atunci cercetătorilor să aibă acces la acest tip de documente militare.

Comisia Robertson: de la fizică la acţiunea psihologică

US Air Force nu avea, evident, nici cea mai mică putere decizională în politica ce trebuia urmată în materie de ozn-uri. Memoriile preşedintelui Truman nu lasă nici o îndoială în privinţa acestui subiect.

*
* *

De la 14 la 18 ianuarie 1953 se desfăşoară la Pentagon, oficial la iniţiativa CIA, lucrările unei comisii de experţi ştiinţifici condusă de doctorul Robertson. Identitatea membrilor săi civili era încă ţinută secretă în lucrarea lui Ruppelt, apărută în 1956; cea a militarilor era cenzurată chiar şi cincisprezece ani mai târziu, în 1969, la apariţia minutelor comitetului în anexa raportului Condon. Acest fapt este surprinzător dar motivul discreţiei va apărea cu claritate mai departe. Rezumatele care urmează sunt, majoritatea, extrase din această lucrare.

*
* *

Doctorul H.P. Robertson, preşedintele comisiei, membru al *California Institute of Technology*, fusese membru al departamentului de matematici de la universitatea Princenton din 1928 până în 1947, dată la care a trecut la institutul amintit mai sus. Doctorul Robertson se evidenţiase prin cercetările sale în cosmologie şi asupra relativităţii. În timpul războiului, se remarcase prin importante contribuţii la cercetarea operaţională a forţelor aliate la Londra. După război, din 1947 până în 1952, doctorul Robertson a fost directorul de cercetări al grupului de evaluare a sistemelor de arme pentru Secretariatul de Stat al Apărării, apoi, din 1954 până în 1956, consilier ştiinţific al Înaltului Comandament Aliat din Europa.

*
* *

Doctorul Samuel A. Goudsmit, pe când era încă student la Leiden, în Olanda, a descoperit, împreună cu colegul său George Uhlenbeck, rotaţia de spin a electronului. Admişi amândoi la universitatea din Michigan, ei au înfiinţat o şcoală de cercetare teoretică fundamentală în fizică.

Samuel Goudsmit era cunoscut în mediile serviciilor de informaţii în special prin faptul că fusese şeful ştiinţific al misiunii ALSOS, care însoţise în Germania înaintarea trupelor aliate spre sfârşitul ostilităţilor, pentru a determina dacă oamenii de ştiinţă germani progresaseră în punerea la punct a unei bombe atomice.

După război, el rămăsese membru al secţiei de fizică avansată al laboratorului naţional de la Brookhaven (Long Island). A fost foarte apropiat de Albert Einstein până la moartea acestuia.

*
* *

Luis Alvarez, care a primit premiul Nobel pentru fizică în 1968, era profesor de fizică la Universitatea Berkeley şi vicepreşedinte al *American Physical Society*. În timpul războiului, el fusese membru al laboratorului de radiaţii de la *Massachussetts Institute of Technology* şi contribuise la punerea la punct a radarului de apropiere cunoscut sub numele de GCA. Spre sfârşitul ostilităţilor, Luis Alvarez iucrase la Los Alamos sub conducerea lui Robert Oppenheimer la punerea la punct a primei bombe atomice. După război, el a făcut descoperiri importante în domeniul energiilor înalte.

*
* *

Foarte tânăr inginer fiind, doctorul Lloyd Berkner participase la expediția amiralului Byrd în Antartica. Înainte de cel de al doilea război mondial, el era fizician în grupul de cercetare asupra magnetismului terestru de la Institutul Carnegie din Washington. Şef al secției radar a Biroului de Aeronautică al US Navy la începutul războiului, Lloyd Berkner a devenit spre sfârşitul ostilităților „secretar executiv" al *Research and Development Board*, condus de Vannevar Bush în cadrul Departamentului Apărării.

În 1949, era asistent special al secretarului de stat de la Ministerul Apărării şi director de program de asistență militară în străinătate. El a hotărât plasarea unui consilier ştiințific la fiecare ambasadă americană. El a conceput anul geofizic internațional. Deşi cea mai mare parte a carierei sale s-a desfăşurat fiind în rezervă, el a ajuns la gradul incredibil de viceamiral.

*
* *

Doctorul Thornton Page participase în timpul războiului la studii consacrate armamentului şi la cercetări operaționale la *Naval Ordonance Laboratory* al US Navy, în principal pentru submarine. Profesor de astronomie la *Wesleyan University* din Middletown, Connecticutt, începând din 1958, el devine în 1968 vicepreşedinte pentru astronomie al *American Association for the Advancement of Science*. Era specializat în studiul nebuloaselor planetare.

*
* *

Cei mai mari şefi ai serviciilor de informații, majoritatea consilieri ştiințifici ai CIA, precum şi generalul de brigadă William Garland, comandant al ATIC, au prezentat acestor cercetători cele mai interesante observații de ozn-uri şi câteva filme făcute de amatori.

După spusele lui Ruppelt, lucrările au început pe data de 12, nu pe 14, cu un rezumat al studiilor efectuate de Blue Book asupra a 1593 de rapoarte, primele datând din 1947. Aceste cazuri, alese pe sprânceană, au fost selecționate dintre 4400 de dosare întocmite de ATIC. Procentajul de cazuri inexplicabile, după eliminarea tuturor identificărilor sigure, probabile sau pur și simplu posibile, rămânea ridicat. El ajungea la 26,94 %, ceea ce era considerabil.

În zilele următoare, fizicienii și specialiștii în domeniul informațiilor au vizionat patru filme. Două fuseseră făcute în zona de experiențe de la White Sands în aprilie și mai 1950 și proveneau de la cineteodoliți. Originea lor era deci indiscutabilă. Altul fusese făcut în Montana la 15 august 1950 de Nick Mariana, manager a echipei de base-ball Great Falls. Filmul arată lumini care traversează cerul zburând în formație. Ultimul, cel din Tremonton, provenea de la un fotograf profesionist al marinei, *warrant officer* Delbert C. Newhouse. Filmul fusese făcut lângă Salt Lake City, în timpul unei călătorii familiale.

Contrar părerii experților militari care prezentaseră piesele dosarului, membrii comisiei Robertson vor trage concluzii surprinzătoare:

Grupul nostru nu crede imposibil ca unele corpuri cerești să fie locuite de creaturi inteligente. La fel, nu e deloc imposibil ca aceste creaturi să fi ajuns la un nivel de dezvoltare care să le permită să viziteze Pământul. Totuși, în rapoartele pe care le-am citit nu există nimic care să indice că o astfel de eventualitate este pe cale să se producă.

Este cât se poate de surprinzător că un grup de cinci oameni de știință crede *unanim* posibil, în 1954, că unele corpuri planetare sunt locuite de specii inteligente capabile să ne viziteze. Este păcat că originea convingerii lor nu este precizată. Concluziile lor oficiale și recomandările sunt mult mai discutabile:

1. [...] subsemnaţii membrii ai comisiei de consultanţi ştiinţifici s-au adunat ca să evalueze orice ameninţare pe care ar putea să o reprezinte obiectele zburătoare neidentificate (farfurii zburătoare) pentru siguranţa naţională şi a face recomandări în această privinţă. Comisia a primit de la mai multe agenţii de informaţii şi în principal de la Air Technical Intelligence Center *elemente doveditoare şi a trecut în revistă o selecţie formată din cele mai documentate incidente.*

2. Urmare a acestor studii, comisia a conchis:

Elementele prezentate, referitoare la obiectele zburătoare neidentificate nu furnizează nici o dovadă că aceste fenomene pot să constituie o ameninţare fizică directă la siguranţa naţională.

Credem cu fermitate că nu există nici un indiciu care să pună în evidenţă fenomene ce pot fi atribuite unor obiecte de fabricaţie străină, capabile de acte ostile, şi nu există nici o dovadă care să indice o necesitate de revizuire a conceptelor ştiinţifice actuale.

Termenii sunt practic aceiaşi ca cei din raportul tehnic al proiectului Grudge: obiectele observate nu reprezintă nici o ameninţare fizică directă şi nu sugerează nici un concept ştiinţific original. Nici „un obiect de fabricaţie străină" nu a fost descoperit.

Paragraful următor dezvoltă o teză originală, căci afirmă că reporterii înşişi constituie o ameninţare pentru buna funcţionare a instituţiilor:

3. Accentul pus în mod continuu pe rapoartele referitoare la aceste fenomene constituie, în aceste vremuri nesigure, o ameninţare directă pentru buna funcţionare a organismelor care au misiunea să protejeze statul.

Vom cita ca exemple (...) întreţinerea unei psihologii naţionale morbide în care o abilă propagandă ostilă ar putea să inducă un comportament isteric şi o neîncredere nefastă faţă de autorităţile legal constituite.

4. Pentru a întări în mod efectiv mijloacele naţionale care permit recunoaşterea rapidă a unor indicii adecvate ale unei acţiuni ostile, şi pentru a se reacţiona corespunzător, şi pentru a diminua pericolele concomitente la care ne-am referit mai sus, comisia recomandă:

Agenţiile de apărare naţională să ia măsuri imediate pentru a deposeda obiectele înconjurătoare neidentificate de statutul lor special care le-a fost conferit şi de aura de mister pe care, din nefericire, şi-au căpătat-o;

Agenţiile de apărare naţională să pună în practică, în materie de informare, de formare şi educare publică, o politică destinată să pregătească mijloacele de apărare materiale şi morale ale naţiunii, astfel încât să poată recunoaşte cu promptitudine indiciile adevărate ale unei intenţii sau acţiuni ostile şi să reacţioneze cât mai eficace posibil.

Sugerăm că aceste scopuri pot fi atinse printr-un program integrat destinat să liniştească publicul în privinţa absenţei complete a unor forţe neprieteneşti în spatele fenomenului şi să determine personalul (militar) să identifice şi să respingă indicaţiile false într-un mod rapid şi efectiv, şi să întărească mijloacele stabilite de evaluare şi de reacţie rapidă faţă de adevăratele indicii ale unei acţiuni ostile.

Semnat:

H.P. ROBERTSON,
California Institute of Technology

Luis ALVAREZ
University of California

Lloyd V. BERKNER
Associated Universities

S.A. GOUDSMIT
Brookhaven National Laboratories

Thornton PAGE
John Hopkins University

*
* *

Se pare că Comisia Robertson a constituit cu totul altceva decât o trecere în revistă obiectivă a subiectului respectiv. Ambiguitatea concluziilor sale nu este acceptabilă din partea unui grup de peroane obişnuite cu o mare rigoare ştiinţifică. Expresii precum „absenţa unei ameninţări fizice directe pentru siguranţa naţională" spun prea mult sau nu îndeajuns. Exista o ameninţare fizică *indirectă*? Atunci care era natura ei?

Pe de altă parte, nici un moment nu este abordată problema primordială a realităţii concrete a ozn-urilor. Care era deci adevărata funcţie a acestui areopag?

A afirma, în ianuarie 1952, că nu există nici o dovadă care să indice necesitatea „revizuirii conceptelor ştiinţifice actuale", înseamnă să respingi, fără cea mai mică justificare, toate mărturiile solide pe care se bazau concluziile doctorului LaPaz, precum şi toate observaţiile realizate deasupra zonelor strategice.

În realitate, aceste elemente importante nu par să fi făcut parte din datele prezentate membrilor comisiei Robertson. Este deci cât se poate de raţional să ne imaginăm că eminenţii doctori în ştiinţe nu veniseră la Pentagon ca să studieze şi pentru a înţelege, ci pentru a impresiona publicul cu titlurile lor universitare. Poate chiar primiseră autoritatea necesară să impună o politică determinată.

În ciuda implicării lor în programele de cercetare militară secrete, nici unul dintre membrii civili al comisiei nu avea calificare suficientă în materie de informaţii pentru a-i contrazice pe experţii de la CIA sau de la ATIC. Or, dacă dăm crezare raportului oficial, ei au concluzionat de mai multe ori *contrar părerii experţilor*.

De exemplu, maiorul Fournet prezintă un caz foarte solid şi arată că a putut să elimine toate explicaţiile cu excepţia celei a unei origini extraterestre. Ansamblul prezentării sale este

respins cu răceală. Filmele pe care serviciile de analiză ale US Navy le-au declarat autentice sunt considerate drept inacceptabile.

Foarte probabil, ansamblul acestei manifestări a fost doar o încercare de dezinformare, încă una, pusă la cale de CIA, care a acționat pe baza unor ordine venite de sus.

Anul 1952 a fost marcat de un val mondial de observații de o amploare nemaiîntâlnită până atunci. Chiar în Statele Unite, radioul și presa au făcut o mare publicitate incursiunilor unor „ecouri" neidentificate deasupra Washingtonului. Trebuia cu orice preț să se liniștească opinia publică fără a lăsa impresia că se știe mai mult.

*
* *

În cursul anului 1953 au apărut noi mijloace de verificare a rapoartelor militare. În plus, orice indiscreție legată de ozn-uri devine o încălcare a legilor care pedepseau activitățile de spionaj. Toate acestea îi priveau și pe ocupanții unor funcții sensibile, precum comandanții de bord ai avioanelor de transport aerian sau comandanții marinei comerciale. În Statele Unite și în Canada, regulamente foarte precise și constrângătoare îi vor obliga să transmită detaliile fiecărei întâlniri cu un fenomen aerian neidentificat conform unei proceduri speciale. Toate elementele acestor mesaje fiind considerate vitale pentru siguranța națională, dezvăluirea lor unor terți cădea sub incidența legilor care pedepseau spionajul.

Proiectul Blue Book își va pierde repede puțina importanță avută. Căpitanul Ruppelt va cere și va obține mutarea. El va fi înlocuit de locotenentul Bob Olsson, secundat de Max Futch, un simplu aviator!

Punctele importante ale acestor regulamente, foarte prost cunoscute, trebuie să fie cu grijă studiate. Ar fi inutil deocamdată să tragem din ele concluzii definitive.

Regulamentele secrete din anii cincizeci

Două regulamente vor permite organizarea colectării de date provenite de la personalul US Air Force, dar vor funcţiona tot timpul în sens unic. Informaţiile vor fi culese după nişte proceduri detaliate, reluând elementele instrucţiunilor secrete, rezervate comandanţilor de regiuni militare, care au fost prezentate mai înainte. Aceste regulamente vor rămâne în vigoare, fără mari schimbări, până la sfârşitul anilor şaizeci.

*
* *

Primul se referă exclusiv la personalul US Air Force. E vorba de regulamentul intern AFR 200-2. El este foarte important, căci dovedeşte că forţele armate au cules timp de peste şaisprezece ani, în afara cadrului fixat de Blue Book, informaţii referitoare la *obiectele zburătoare neidentificate*.

Pentru unii specialişti, acest text ar demonstra el singur realitatea materială a fenomenului OZN. Într-adevăr, nici un legiuitor n-ar fi acceptatat să-l promulge fără să verifice că subiectul privea cu adevărat apărarea naţională.

O nouă versiune, AFR 81-17, va fi publicată la 19 septembrie 1966 pentru a autoriza transmiterea către Comisia Condon, timp de şase luni, a câtorva informaţii provenite de la forţele aeriene.

În versiunea acestui document semnat de şeful statului major al US Air Force, generalul Curtis E. Le May, introducerea afirmă că ozn-urile prezintă, pentru aceste servicii, un interes „intens şi legitim". Ansamblul merge pe linia memorandumului din 23 septembrie 1947 semnat de generalul Twining şi a versiunii secrete din 8 septembrie 1950, transmisă de generalul Cabell directorului FBI-ului.

În această punere în aplicare a recomandărilor Comisiei Robertson, se interzice comandanților de baze aeriene militare să dea publicului explicații sincere referitoare la ozn-uri. Confidențialitatea subiectului nu e valabilă numai față de civili ci și față de toți militarii care nu au „nevoie să știe". În felul acesta apare cât se poate de clar politica de tăcere impusă de US Air Force. Informațiile oficiale destinate presei nu pot să provină decât de la biroul secretarului general al Air Force, și de la nimeni altcineva.

Comandanții de baze aeriene nu sunt autorizați să dea informații martorilor decât atunci când ele sunt negative. Dacă se poate găsi o explicație banală — ca trecerea unui avion sau confundarea cu o stea — șeful local este autorizat să liniștească publicul, fără să dezvăluie numele martorilor care se află la originea raportului.

Analiza completă a acestui document este pasionantă, căci ea permite confirmări foarte instructive. Ea însă ar fi lungă și inutilă în cadrul acestei lucrări. Lista destinatarilor dezvăluie existența unor servicii foarte specializate precum *Air Force System Command, Foreign Technology Division* de la baza aeriană Wright-Patterson.

Cartierul general al US Air Force de la Washington primea o copie după toate informațiile. Ultimul paragraf al documentului detaliază procedurile de transmitere a celor mai importante elemente, a dovezilor fizice (fotografii sau materiale). Acestea trebuie să fie expediate la departamentul tehnologiilor străine, pentru *Aerial Phenomena Branch*, sau „secția fenomenelor aeriene", care se ocupa de toate manifestările legate de ozn-uri și de analiza epavelor. Același pasaj precizează:

Orice eșalon al Air Force care primește materiale, presupuse sau sigure, provenite de la un ozn le va proteja astfel încât să le ferească de orice degradare sau alterare a suprafeței care ar putea să le diminueze valoarea în cursul unui examen sau al unei analize efectuate de un serviciu de informații.

Cel de al doilea document arată că legislatorii consideraseră necesar să dea autorităţilor mijloacele legale de a impune tăcerea — în Statele Unite şi în Canada — nu numai militarilor, ci şi unor civili, exact aceia care erau cel mai bine plasaţi pentru a observa în zbor manifestări necunoscute sau aeronave neconvenţionale.

Reglementarea intenţională JANAP-146[1] se adresează piloţilor de linie şi comandanţilor marinei comerciale ale celor două ţări şi completează colectarea pur militară a informaţiilor.

Adresată departamentelor armatei de uscat, marinei şi aviaţiei militare, scrisoarea de promulgare a acestui regulament precizează că această publicare, neclasificată, a fost redactată împreună cu autorităţile canadiene. Instrucţiunile pe care le conţine se referă la comunicarea şi redactarea rapoartelor „unor observaţii vitale pentru serviciile de informaţii".

Acest document există în mai multe versiuni. Cea mai recentă, JANAP 146 (E), este acum disponibilă în întregime. Promulgată în 1966, ea a făcut obiectul unei modificări la 17 mai 1977. O directivă a secretarului Air Force, din 7 ianuarie 1994, citează această „instrucţiune" printre textele legislative sau regulamentare în vigoare la acea dată.

Acest lucru este foarte important căci el permite să se demonstreze că dispariţia proiectului Blue Book nu a modificat procedurile de colectare a informaţiilor sensibile despre „obiectele zburătoare neidentificate" şi „aeronavele neconvenţionale" de către Air Force şi că acestea erau în continuare în vigoare în 1994.

În mod ciudat, orice persoană care se adresa autorităţilor, ca să afle dacă Air Force mai studiază ozn-urile, primea un document intitulat UFO FACT SHEET, sau „fapte referitoare la ozn-uri". În acest document se pot citi aceste afirmaţii surprinzătoare:

1) Iniţialele JANAP însemnă *Joint Army and Navy Publication*, adică publicaţie comună a armatei de uscat şi a marinei (n.a.).

O dată cu desființarea Proiectului Blue Book, regulamentele US Air Force care stabileau și controlau programul de investigație și analiză a ozn-urilor au fost anulate...

De la renunțarea la Proiectul Blue Book, nu a fost prezentată nici o dovadă care ar putea să justifice investigarea suplimentară a ozn-urilor de către US Air Force...

Perenitatea reglementării JANAP 146 (E) și compararea versiunilor sale vechi cu cele recente dovedesc exact contrariul. De exemplu, decretele de promulgare de la 31 martie 1966 și de la 17 mai 1977 care prezintă textul original și modificarea sa sunt redactate exact în aceiași termeni:

1. JANAP 146 (E), „Instrucțiuni pentru redactarea de rapoarte referitoare la observații vitale pentru serviciul de informații militare al Canadei și al Statelor Unite" (CIRVIS-MERINT), este o publicație NECLASIFICATĂ redactată sub conducerea statului-major al Apărării Canadiene și a șefilor de state-majore generale ale Statelor Unite[1]. Această publicație este promulgată pentru a îndruma și a informa membrii Forțelor Armate ale Canadei și Statelor Unite precum și oricare alt utilizator al mijloacelor militare de transmitere ale acestor două țări.

*
* *

Capitolul 1 precizează că publicația se referă exclusiv la datele de importanță vitală (și aceste două cuvinte sunt subliniate) pentru siguranța Statelor Unite și Canadei. În plus, ele corespund pentru forțele armate unei nevoi „foarte urgente" de acțiune defensivă sau de anchetă.

Acest document se aplică în mod expres unor civili, precum comandanții de bord ai avioanelor de linie sau comandanții de

1) E vorba de *Joint Chief of Staff* care grupează șefii statelor-majore ale celor patru arme: Army, Navy, Air Force și Marine Corps (n.a.).

nave din marina comercială, care ar fi putut să observe mişcări de avioane inamice, rachete, submarine sau ozn-uri.

În capitolul 2 sunt detaliate informaţiile care justifică procedura prevăzută. Primele sunt avioanele ostile sau neidentificate, izolate sau în formaţie, apoi rachetele. Pe poziţia a treia se află obiectele zburătoare neidentificate. Pe poziţia a şasea sunt din nou menţionate cu vechea denumire de *aeronave de concepţie neconvenţională*. Această referire la denumirile anterioare anului 1952 nu este probabil întâmplătoare. Ea este mult mai precisă decât cea destul de vagă de „ozn-uri".

Procedurile prevăzute în această publicaţie nu priveau decât echipajele aeronauticii sau ale marinei comerciale ale Statelor Unite şi Canadei. În reglementările specifice pentru Air France nu există nimic asemănător. Totuşi, orice adaos la regulile internaţionale trebuie să fie adus la cunoştinţa comandanţilor de bord care survolează regiunea în care sunt în vigoare aceste particularităţi. Pe frecvenţele de control ale navigaţiei aeriene sunt uneori auzite mesaje care folosesc numele de cod CIRVIS. Echipajele cred că e vorba de „service" şi că aceste transmisiuni se referă la întreţinerea mijloacelor de navigaţie.

O astfel de extindere a colectării de date avea nevoie de o bază juridică solidă. Ea exista în legile care pedepseau spionajul. Acestea sunt amintite în Secţiunea a III-a, paginile 3-7:

208. Militari şi civili. *Transmiterea de rapoarte CIRVIS este definită de* US Communication Act *din 1934 şi de* Canadian Radio Act *din 1938. Orice persoană care încalcă prevederile acestor texte de lege poate fi urmărită în justiţie. Aceste rapoarte conţin informaţii care afectează apărarea naţională a Statelor Unite şi Canadei. Orice persoană care face o transmitere sau divulgare neautorizată a unui astfel de raport se expune unor urmăriri judiciare conform articolului 18, capitolul 37 din codul penal american, sau în virtutea aplicării* Canadian Official Secret Act *din 1938.*

Autorităţile acordau o importanţă atât de mare incursiunilor necontrolate la care se referea acest decret, încât un pilot care n-ar fi reuşit să transmită destul de repede un mesaj CIRVIS, din cauza ocupării frecvenţei cu care lucra, avea dreptul să folosească *în mod fraudulos* codul PAN-PAN-PAN care este în mod normal rezervat situaţiilor de urgenţă. Mai mult decât atât, în unul dintre exemplele date, se constată chiar că cuvântul *emergency*, sau termenul MAYDAY, echivalentul vorbit al SOS-lui, puteau să fie folosite pentru a obţine frecvenţa liberă, încălcând complet regulile internaţionale care rezervă această expresie celor mai grave situaţii.

Regulamentul JANAP 146 încalcă deci o cutumă care datează de la marina cu pânze şi e valabilă şi azi în întreaga lume. Această încălcare flagrantă arată că problema pusă de ozn-uri era poate considerată şi mai esenţială decât par să indice documentele prezentate.

*
* *

Adresele sau mesajele CIRVIS ce trebuiau să fie trimise pentru Statele Unite erau aproape la fel ca cele prevăzute de AFR 200-2, ceea ce confirmă complementaritatea celor două documente studiate. După ce s-a creat NORAD-ul[1], care grupa în aceeaşi entitate comună o parte din mijloacele de detectare şi de apărare ale Statelor Unite şi Canadei, comandamentul apărării aeriene, rămas la baza Ent din Colorado, era destinatarul tuturor mesajelor la care făceau referinţă JANAP-146 şi AFR 200-2.

Modificarea din 1977 cuprinde câteva noutăţi şi precizări interesante. Fotografiile trebuie să fie transmise la *Defense Intelligence Agency* — agenţie militară de informaţii care nu depinde de Air Force — din Statele Unite, şi la *National Defense Headquarters*, Ottawa, în Canada.

1) North American Air Defense (comandamentul de apărare aeriană al Americii de Nord) (n.a.)

În rapoartele referitoare la obiecte neidentificabile, nu neidentificate, sunt cerute foarte multe detalii în legătură cu descrierea şi numărul aparatelor, traiectoria şi modul de dispariţie precum şi mijloacele folosite pentru observaţie.

Textele legislative demonstrează din plin realitatea unei prezenţe necunoscute căreia autorităţile i-au negat totdeauna prezenţa. Experţii sunt de acord măcar asupra unui punct: nici o autoritate n-ar accepta să legifereze pe baza unor elemente a căror realitate n-ar fi pe deplin stabilită.

8

RAPORTUL CONDON

Începând din iulie 1947, multe documente atestă voinţa guvernului american de a ascunde evenimentele care s-au derulat în acea perioadă în regiunea Roswell.

Metodele folosite merg de la suprimarea pur şi simplu a informaţiilor până la declaraţii false. În timp ce la bazele strategice se înregistra alertă după alertă, declaraţiile oficiale afirmau că ozn-urile erau produsul imaginaţiei populare sau erori de percepere. Regulamentele militare şi civile, precum şi documentele oficiale pe care le-am studiat dovedesc acelaşi lucru: pe de o parte, aparate de origine total necunoscută frecventau cu prea multă asiduitate spaţiul aerian al Statelor Unite; pe de altă parte, şefii siguranţei naţionale încercau să înţeleagă ce se petrecea; probabil că încercau chiar să conceapă — fără mare succes — o ripostă la aceste incursiuni.

Aşteptând să ajungă la aceste rezultate, ei făceau tot ce le era posibil pentru ca neputinţa lor totală să rămână ignorată de contribuabili, aceştia continuând să plătească foarte scump sisteme de apărare neadecvate.

Din documentele păstrate secrete[1], analiştii trăgeau mereu aceeaşi concluzie: din moment ce aparatele misterioase nu erau

1) Multe au intrat în domeniul public de la începutul anilor optzeci (n.a.).

construite în Statele Unite, nici în Uniunea Sovietică, atunci trebuia să te gândeşti la o origine străină omenirii.

Până pe la sfârşitul anilor şaizeci, publicul în ansamblul său, precum şi imensa majoritate a reprezentanţilor săi aleşi, nu ştiau nimic de ascunderea acestor fapte importante.

Departe de a mărturisi că strângerea de informaţii despre „aeronavele neconvenţionale" reprezenta pentru ea o preocupare majoră şi o activitate importantă, US Air Force întreţinea iluzia că proiectul Blue Book, cu slaba lui dotare în mijloace şi personal, constituia suma totală a eforturilor pe care le angajase în acest domeniu.

Un astronom cunoscut, doctorul Allen Hynek, atribuia, împotriva tuturor evidenţelor, unor corpuri cereşti — precum Venus — sau altor fenomene naturale — precum gazul din mlaştini sau zborul păsărilor migratoare — originea celor mai detaliate mărturii. Explicaţiile lui inacceptabile sunt asociate în mod indisolubil, în mintea publicului, cu proiectul Blue Book şi cu US Air Force, a cărei imagine începea să sufere. Unii vorbeau chiar de incompetenţă.

Observarea unor vehicule necunoscute, a unor lumini şi, mai rar, a câtorva ocupanţi a cunoscut o recrudescenţă clară în 1965.

În iunie şi iulie bazele chiliene şi engleze din Antarctica au observat aeronave cu o formă şi performanţe necunoscute şi le-au fotografiat. O formaţiune enormă de lumini a traversat cerul Statelor Unite, de la nord la sud, în noaptea de 2 spre 3 august a aceluiaşi an. Ea a fost urmărită de mii de martori.

Cinci pene de electricitate importante, ale căror cauze reale nu au fost niciodată determinate, au lovit America de Nord. Ele au început la Cuernava, în Mexic, la 23 septembrie 1965 şi au continuat la 9 noiembrie cu giganticul *black out* de la New York, care a afectat treizeci de milioane de persoane până la Maine şi la frontiera canadiană.

Alte pene inexplicabile s-au produs după aceea în ziua de 26 a aceleiaşi luni, la Saint Paul în Indiana, apoi, pe 2 şi 5

decembrie, în Texas, New Mexico şi nordul Mexicului. La 2 decembrie 1965, *Holloman Air Force Base*, instalaţiile de la centrul de experienţe White Sands, centrul de antrenament al US Army de la Fort Bliss, câteva aeroporturi civile printre care cel de la El Paso şi vila preşedintelui Lyndon Johnson au fost lipsite de electricitate timp de câteva ore. Nici unul dintre sistemele de siguranţă sau grupurile electrogene nu a funcţionat. Ziarele de atunci ilustrează forte bine îngrijorarea publicului şi stânjeneala autorităţilor.

Câţiva oameni de ştiinţă, precum doctorul James McDonald, fizician la universitatea din Arizona, au început să critice în mod deschis felul în care autorităţile tratau martorii care credeau că au văzut, uneori la distanţă foarte mică, aparate străine. Dezinteresul afişat de Air Force faţă de o problemă care pasiona şi îngrijora totodată publicul provocase deja agitaţie în Camera Reprezentanţilor.

O intervenţie a lui Gerald Ford, pe atunci simplu deputat, făcuse să planeze ameninţarea unei comisii parlamentare de anchetă. Istoria a arătat, în cazurile „Watergate" şi „Irangate", puterea de care dispun în Statele Unite acest gen de organisme.

Pentru a evita să fie acuzată în mod public de incompetenţă în studierea ozn-urilor, Air Force a propus formarea unui grup de universitari civili, din cadrul unei universităţi ireproşabile, pentru a realiza, pe cheltuiala contribuabililor, o analiză globală a acestui subiect.

*
* *

Universitatea de stat din Colorado a acceptat să adăpostească o comisie condusă de doctorul Edward U. Condon, un fizician ale cărui competenţe ştiinţifice nu puteau fi puse la îndoială. Acest anunţ a născut în rândul publicului o speranţă enormă şi unii au crezut că zidul tăcerii avea în sfârşit să se fisureze.

Competența în fizică a directorului acestui proiect era indiscutabilă, dar și lipsa lui de motivație.

Chiar de la intrarea în funcție, el nu și-a ascuns disprețul amuzat față de subiectul pe care trebuia să-l studieze cu toată obiectivitatea. Doctorul Condon prefera în general să interogheze martori lipsiți de importanță decât tehnicieni sau oameni de știință. A consultat și „specialiști" în domeniu, precum doctorul Hynek sau prietenul său Jacques Vallée. Dar asocierea primului cu minciunile răspândite de US Air Force și a celui de al doilea cu proiecte militare de înalt nivel puteau în mod legitim să-i facă suspecți de parțialitate în favoarea tezelor oficiale.

În schimb, doctorul Condon nu a ezitat să-l respingă pe astrofizicianul John McDonald sub pretextul incredibil că acest om de știință avea deja o opinie despre ozn-uri. Singura asociație „civilă" care a participat la studiile comisiei Condon a fost NICAP, *National Investigation Committee on Aerial Phenomena*, care număra printre membrii comitetului director pe amiralul Hillenkoeter, fost director al CIA.

Un memorandum al lui Robert Low, administratorul proiectului, a provocat demisia unui membru al echipei, doctorul Davis Saunders, consternat de ceea ce descoperise. Acest document precizează:

Cred că viclenia ar consta în a descrie proiectul în așa fel încât să apară publicului ca un studiu total obiectiv, dar care să prezinte comunității științifice imaginea unui grup de increduli care încearcă să fie obiectivi dar neavând practic nici cea mai mică speranță să găsească într-o zi o farfurie (zburătoare).

Curriculum vitae al doctorului Condon arată câte se poate de evident că era un membru eminent al complexului militaro-industrial. El amintește fără cea mai mică rezervă pe cel al

membrilor din Comisia Robertson. Azi pare sigur că adevărata lui misiune era mai ales să împiedice orice dezvăluire intempestivă.

Fost elev al universităţii din Göttingen, unde i-a putut întâlni pe David Hilbert, Max Born şi James Franck, Condon a dat, împreună cu acesta din urmă, numele unui principiu din fizica nucleară. A fost consultant al *National Defense Research Committee*, organism însărcinat cu proiecte militare, înainte de a organiza laboratorul de radiaţii de la *Massachussetts Institute of Technology*.

La începutul războiului, Edward Condon l-a ajutat pe fizicianul ungur Szilard să-l convingă pe preşedintele Roosevelt să accelereze lucrurile de punere la punct a primei bombe atomice. Începând din aprilie 1943, el a ocupat funcţia de director-delegat a ultimei faze a Proiectului Manhattan, la Los Alamos. După război, Condon a fost numit de preşedintele Truman director al Biroului de Standarde.

Mai există un motiv, la fel de convingător, pentru a nu crede în seriozitatea studiului întreprins sub conducerea sa. Un raport special *USAF Scientific Advisory Board*[1] din martie 1966 menţionează concluziile unui comitet al acestui organism. Acestea sunt, cu doi ani înainte, identice cu cele la care va ajunge doctorul Condon în 1968.

Cel care a redactat raportul afirmă, de exemplu, că în cei nouăsprezece ani care au trecut de la observarea primului ozn, „nu s-a constatat nici o dovadă că obiectele zburătoare neidentificate ar prezenta o ameninţare pentru siguranţa naţională".

În paragraful următor se precizează: „În nouăsprezece ani, cele peste zece mii de observaţii înregistrate şi clasificate dovedesc că nu există nici un caz certificat şi acceptabil care să iasă cu claritate din cadrul actual cunoscut al ştiinţei şi tehnologiei".

1) Consiliu ştiinţific al US Air Force din care făcea parte doctorul Carl Sagan, astrofizician bine cunoscut (n.a.).

Totuşi, membrii comitetului recomandă ca un studiu mai aprofundat să fie făcut de o universitate independentă. O frază precizează că acest următor studiu va constitui şi o evaluare a proiectului Blue Book.

Manevra care se va derula este o formă deosebit de abilă de dezinformare, destinată publicului, deputaţilor şi senatorilor.

La început, proiectul respectiv va fi dotată cu un statut pe care nu l-a avut niciodată: cel a unei acţiuni serioase — dar unice — de studiere oficială a ozn-urilor. De aceea trebuia făcut cunoscut:

Rapoartele „proiectului Blue Book" trebuie să fie pe larg răspândite printre membrii importanţi ai Congresului şi alte persoane particulare, fără ca acest lucru să fi fost cerut, ca să fie ajutat publicul să înţeleagă felul în care a procedat Air Force în tratarea problemei ozn-urilor

Raportul special al consilierilor ştiinţifici ai Air Force confirmă slabele mijloace de care dispunea proiectul Blue Book şi precizează că „prezentul program al Air Force a fost corect organizat în ciuda faptului că mijloacele de care a dispus au fost foarte limitate".

Un document însoţitor destinat directorului *militar* al consiliului ştiinţific al Air Force cuprinde un anumit număr de erori flagrante. El afirmă, de exemplu, că reglementarea AFR 200-2, pe care am studiat-o în capitolul 6, este destinată proiectului Blue Book. Or, am văzut că acest organism nu era destinatarul mesajelor.

Paragraful al treilea încearcă să creeze iluzia că toate serviciile statului-major erau, într-un fel, la dispoziţia acestui serviciu:

Asistentul şefului de stat-major adjunct de la Planuri şi Operaţiuni a stabilit că proiectul Blue Book este un program util care merită să fie susţinut de toate agenţiile de stat-major

şi de toate comandamentele principale, şi că Air Force trebuie să continue să ancheteze asupra tuturor rapoartelor referitoare la ozn-uri şi să le analizeze pentru a se asigura că astfel de obiecte nu reprezintă o ameninţare pentru siguranţa noastră naţională. Asistentul şefului de stat-major adjunct de la Planuri şi Operaţiuni a conchis că Foreign Technology Division *(FTD)*[1] *de la baza aeriană Wright-Patterson trebuie să continue să-şi exercite responsabilităţile care i-au fost actualmente stabilite în ceea ce priveşte ozn-urile.*

Prima frază a acestui paragraf nu este confirmată de nici un document. Ea nu poate să fie decât total falsă. Ultima frază este ambiguă întrucât dă vag impresia că FTD-ul lucrează pentru Blue Book afirmând că acest serviciu are responsabilităţi (neprecizate) în ceea ce priveşte ozn-urile şi că trebuie să continue să şi le exercite.

Raportul Comisiei Condon a fost înmânat la 31 octombrie 1968 secretarului general al Air Force de către preşedintele universităţii Colorado. Un alt exemplar a fost transmis la 15 noiembrie 1968 Academiei Naţionale de Ştiinţe. Această adunare a aprobat, după câteva ezitări în privinţa metodei întrebuinţate, această lucrare impozantă a cărei elaborare costase contribuabilii americani ceva mai mult de o jumătate de milion de dolari.

În ianuarie 1969, o versiune integrală a raportului Condon destinată publicului a fost publicată de *Bantam Books* din New York.

Cu puţin înainte de publicarea acestui raport, începând de la 28 iulie 1968, un comitet permanent al Congresului *House Committee on Science and Astronautics*, a ascultat mărturia unui anumit număr de oameni de ştiinţă reputaţi, printre care şi doctorul James McDonald. Rezervele lor faţă de munca făcută

1) Foreign Technology Division sau „Divizia tehnologiilor străine" este un organism specializat în studiul ozn-urilor, ceea ce dă un sens cu totul deosebit adjectivului foreign, „străin" (n.a.).

de echipa de la universitatea din Colorado, critica explicită a concluziilor directorului ei şi afirmaţia că ipoteza extraterestră nu putea să fie respinsă au trecut total neobservate.

Concluziile doctorului Condon s-au bucurat însă de toată publicitatea necesară. Prezentate la începutul lucrării pentru ca nimeni să nu le scape, ele nu s-au îndepărtat prin nimic de teza oficială. Ele reiau afirmaţiile obişnuite şi jumătăţile de adevăr care mai fuseseră deja prezentate şi recomandă mai ales suprimarea pur şi simplu a proiectului Blue Book[1].

Şi iată câteva extrase din „cugetările" doctorului Condon:

Concluzia noastră generală este că studiul ozn-urilor, din ultimii douăzeci şi unu de ani nu a dus deloc la îmbogăţirea cunoştinţelor noastre ştiinţifice. O examinare atentă a rezultatelor cunoscute, aşa cum ne-au fost prezentate, ne duc la concluzia că un studiu intens prelungit al ozn-urilor nu se justifică prin speranţa că ştiinţa ar putea câştiga din asta.

Istoria ultimilor douăzeci şi unu de ani i-a făcut pe ofiţerii US Air Force să conchidă în mod constant că nici unul dintre obiectele zărite şi nici una din pretinsele observaţii cunoscute sub numele de rapoarte de observare a unor ozn-uri nu prezintă nici cel mai mic pericol şi nici cea mai mică ameninţare pentru siguranţa naţională (...) Nu avem nici un motiv să punem la îndoială concluziile celor de la Air Force, care afirmă că ansamblul rapoartelor studiate până în ziua de azi nu pune nici ce mai mică problemă apărării naţionale.

S-a pretins că subiectul a fost înăbuşit prin instituirea unui secret oficial. Concluziile noastre sunt cu totul altele. Nu am găsit nici o dovadă a unui secret referitor la rapoartele despre ozn-uri (...) ceea ce în mod incorect a fost numit secret nu e nimic mai mult decât o politică inteligentă de amânare a

1) Acesta, pierzându-şi credibilitatea, nu mai juca rolul care pare să-l fi avut, anume acela de a linişti publicul (n.a.).

dezvăluirii documentelor, astfel încât publicul să nu fie tulburat de publicarea prematură a unor studii incomplete a rapoartelor.

Subiectul ozn-urilor a fost prezentat publicului în mod necinstit de un mic număr de indivizi care i-au dat, prin scris sau în cursul unor conferințe publice, un caracter senzațional.

Până acum, după câte am putut constata, puține persoane au putut să fie înșelate de un comportament atât de iresponsabil. Dar, indiferent de efectul pe care a putut să-l producă, el a fost în întregime nefast.

Dezinformarea riscând să fie dezvăluită de un studiu obiectiv al faptelor, era important să fie descurajați dinainte eventualii studenți și directorii lor de teză să abordeze subiectul ozn-urilor.

În mod ciudat, recomandările care urmează par să fi fost urmate cu zel, chiar și în Franța, unde ele au fost totuși foarte puțin cunoscute:

(...) Recomandăm energic educatorilor să se abțină de a-și îndemna studenții să facă lucrări școlare bazate pe cărți sau reviste consacrate ozn-urilor. Profesorii ai căror studenți sunt puternic înclinați spre acest domeniu ar trebui să încerce să le orienteze interesul spre studii mai serioase, precum astronomia sau meteorologia, și spre o analiză critică a argumentelor care duc la ipoteze fanteziste, pe baza unor raționamente înșelătoare sau a unor informații eronate.

Sperăm că rezultatele studiului nostru vor fi utile oamenilor de știință și persoanelor răspunzătoare de definirea unei politici generale față de public și a modului de abordare a acestei probleme, cu care trăim de douăzeci și unu de ani.

Acest îndemn la conservatorism și la prudență nu putea să nu fie auzit și urmat. Nu a contat că anexele acestui raport conțineau documente copleșitoare și că unele cazuri studiate sunt și azi pasionante.

*
* *

Controversa declanşată de publicarea raportului Condon va fi de scurtă durată. Accelerarea misiunilor spaţiale, entuziasmul provocat de misiunile Apollo şi cucerirea definitivă — se credea — a satelitului nostru natural vor eclipsa total acest eveniment.

În decembrie 1969, proiectul Blue Book va fi abandonat într-o indiferenţă generală. Arhivele lui, cu grijă aseptizate, vor merge să vegeteze la Washington, unde fiecare poate să verifice faptul că Roswell nici măcar nu e menţionat.

Manevra de dezinformare pomenită mai sus fusese încoronată de succes. Departamentul Apărării se debarasa de un serviciu prea bătător la ochi care cristalizase în cele din urmă speranţa publicului de a cunoaşte într-o zi adevărul despre incursiunile unor aparate necunoscute care se manifestau prea des.

Concluziile raportului Condon, în întregime negative după părerea majorităţii cititorilor săi, justificau abandonarea proiectului Blue Book şi aveau să permită autorităţilor să afirme că încetaseră orice implicare în studierea ozn-urilor de la desfiinţarea acestui serviciu. În mod oficial, până în 1992, nici un serviciu depinzând de Departamentul Apărării nu a luat câtuşi de puţin parte la vreun studiu asupra obiectelor zburătoare neidentificate.

*
* *

Apariţiile unor vehicule necunoscute şi ale unor lumini ciudate vor cunoaşte o întrerupere notabilă în Statele Unite pe durata misiunilor Apollo. Din septembrie 1973, înainte chiar de ultima întoarcere a celor din urmă echipaje, ele vor reîncepe cu o şi mai mare amploare.

Promulgarea legii *Freedom of Information and Privacy Act*, autorizând declasificarea a numeroase documente, a permis să

se descopere că „aeronave neconvenţionale" şi „discuri zburătoare" manifestau o preferinţă deosebită pentru bazele de rachete intercontinentale şi zonele de stocare a ogivelor nucleare.

Chiar în aceeaşi perioadă, eliberat de desfiinţarea proiectului Blue Book, astronomul Allan Hynek a începu să se intereseze, în sfârşit, până la moartea sa survenită în anul 1986, de apariţia ozn-urilor deasupra Americii de Nord.

9

TEZA SUSȚINUTĂ DE US AIR FORCE

În ceea ce privește Roswell, teza oficială apărată de Air Force s-ar putea rezuma foarte simplu: „Niciodată nu s-a întâmplat nimic la această bază în iulie 1947, doar poate recuperarea unor bucăți de baloane din neopren".

Însă multe documente contrazic această afirmație. Ea a fost totuși susținută în iulie 1994, într-un document oficial care se dorea răspunsul definitiv la o anchetă întreprinsă împotriva Departamentului Apărării de *General Accouting Office*, echivalentul Curții de Conturi.

Titlul acestui document, care numără peste o mie de pagini, este:

REPORT OF AIR FORCE RESEARCH REGARDING THE „ROSWELL INCIDENT".

Raportul US Air Force sau raportul Weaver

Autoritățile militare erau bănuite că nu au respectat, cu ocazia evenimentelor survenite la Roswell la începutul lunii iulie 1947, procedurile administrative obișnuite. Este vorba, într-un fel, de un „audit operațional".

Mărturiile arătau, de exemplu, că recuperarea unei epave de origine nesigură şi diferite materiale dusese la folosirea unei „Superfortăreţe" B-29 pentru a transporta o parte din ele la baza aeriană Fort Worth din Texas. A doua recuperare, care nu era negată de nimeni, ar fi dus la cheltuieli suplimentare în carburanţi şi ore de zbor. Acestea ar fi trebuit să apară în documentele contabile.

Fiecare deplasare aeriană face obiectul unui plan de zbor şi implică trimiterea unor mesaje la plecare şi sosire. În arhive ar fi trebuit să existe dovezile scrise ale acestor operaţiuni. Pe de altă parte, dacă martorii nu se înşelaseră, transporturile de materiale şi de personal între Washington, Roswell, Fort Worth şi baza Wright din Ohio ar fi trebuit să fie însoţite de ordine de misiune şi de trimiteri de mesaje.

Fiind trimişi la plimbare fără menajamente de şefii Air Force, unii cercetători americani, precum Stanton Friedman, fizician reputat, au reuşit să intereseze un deputat al statului New Mexico pentru problema pusă de acţiunile contradictorii ale autorităţile la Roswell. Acesta, deputatul Schiff, i-a cerut Secretariatului Apărării, după cum avea dreptul, să-i dea lămuriri în această privinţă. Deputatul a fost sfătuit să consulte arhivele proiectului Blue Book care, după cum ştim, nu cuprind nici cea mai mică referire la Roswell.

Foarte nemulţumit, Schiff s-a adresat atunci celor de la *General Accounting Office*, sperând să obţină într-un mod ocolit acces la arhivele militare despre care presupunea că există. Departe de a avea o părere personală asupra acestei probleme, deputatul dorea să dispună de elemente obiective care să-i permită să răspundă fără ocolişuri alegătorilor săi când se va pomeni acest subiect.

În urma intervenţiei sale, GAO a adus la cunoştinţa secretarului de stat al Apărării, William Perry, la 15 februarie 1994, faptul că serviciile sale începeau un audit general „al doctrinei şi procedurilor Departamentului Apărării (DoD) în materie de achiziţie, clasificare, arhivare şi destinaţie a oricărui document

guvernamental oficial referitor la balon meteo, un avion şi orice accident aerian similar".

* * *

La 23 februarie 1994, această notificare a fost transmisă inspectorului general al Departamentului Apărării care, la rândul lui a anunţat serviciile vizate de anchetă. Memorandumul preciza: „GAO doreşte să răspundă în cel mai scurt timp la cererea deputatului Schiff pentru a risipi orice îngrijorare în ceea ce priveşte reticenţa Departamentului Apărării".

În acest scop, GAO dorea să treacă în revistă toate incidentele aeriene care implicau un balon meteo şi aeronave necunoscute, precum „ozn-uri sau avioane străine, precum şi fapte implicând prăbuşirea unui ozn în 1949 (e vorba, firește, de 1947) la Roswell, New Mexico (...) precum şi o eventuală ascundere a acestor fapte de către Departamentul Apărării".

În cursul unei reuniuni ţinute în biroul inspectorului general, la 28 februarie 1994, s-a precizat că auditul va privi documente ale Departamentului Apărării şi, dacă va fi cazul, a altor entităţi ale executivului. Totuşi, efortul cel mai mare avea să se concentreze asupra arhivelor şi sistemelor de clasare ale Air Force.

Ancheta a pornit în mod oficial de la acea dată având numărul de cod 701034. Acest titlu destul de vag nu trebuie să mascheze scopul exact al cercetărilor. Incidentul vizat prin intermediul auditului este precizat în documentul remis autorităţilor de către GAO. E vorba într-adevăr de presupusa recuperarea de către US Army Air Force a unei farfurii zburătoare şi/sau a ocupanţilor ei în urma unui accident aerian în regiunea Roswell în iulie 1947.

* * *

Raportul US Air Force sau „raportul Weaver", după numele celui care l-a semnat, prezintă astfel istoricul faptelor:

Când US Army Air Force au devenit în cele din urmă US Air Force, în septembrie 1947, ele au moştenit echipamentul, personalul, doctrina şi procedurile USAAF. Prin urmare, Air Force a moştenit şi acuzaţia că ascunsese „incidentul Roswell" şi că a continuat s-o facă vreme de patruzeci şi şapte de ani.

Această remarcă, uşor umoristică, este inexactă. Nici o astfel de acuzaţie nu exista în septembrie 1947 când Air Force a obţinut autonomia faţă de armata de uscat.

După declaraţiile generalului Ramey făcute presei, cazul fusese definitiv clasat, în mintea publicului, ca fiind rezultatul unei erori comise cu bună credinţă de un ofiţer. Explicaţia „balonului meteo" fusese acceptată fără dificultăţi, martorii aveau gura cusută şi nimic din acest caz nu avea să străbată spre public până la mărturia maiorului Marcel din 1978. Înainte de această dată, Roswell era un non-eveniment.

„Raportul Weaver" prezintă o cronologie şi detalii care par surprinzătoare.

La 14 ianuarie 1994, US Air Force află dintr-un articol, apărut în *Washington Post*, că GAO va începe o anchetă împotriva ei. O lună mai târziu, la 15 februarie 1994, acest organism îl anunţă în mod oficial pe secretarul Apărării că întreprinde auditul despre care am vorbit. La 23 februarie, notificarea anchetei este transmisă serviciilor vizate de inspectorul general al Departamentului Apărării. La 28 februarie are loc în biroul lui o reuniune preliminară.

În mod oficial, în cursul acestei reuniuni vor afla părţile interesate motivul anchetei deschisă împotriva lor.

Această afirmaţie este contrazisă de faptul că, încă din luna ianuarie, organismul competent al Air Force[1] pornise o anchetă de mare anvergură la mai multe sisteme de arhive.

1) SAF/AAZ, serviciu de audit intern ataşat secretariatului Air Force (n.a.).

Impactul raportului US Air Force

În ciuda titlului, raportul Weaver nu este, evident, destinat celor de la *General Accounting Office*, ci mai curând publicului şi presei. Stilul său ironic ar fi inacceptabil într-un comunicat adresat unui serviciu oficial. Mărturii importante precum cea a generalului Exon sunt trecute sub tăcere. Sunt folosite citate trunchiate pentru a susţine teza nevinovăţiei celor de la Air Force. Aceste procedee ar fi foarte prost primite de un judecător federal.

În plus, metoda aleasă de cel care a redactat raportul este riscantă. Ea constă în a pretinde că singurele informaţii de care dispune Departamentul Apărării, în legătură cu Roswell, nu provin decât din ziare şi cele câteva cărţi scrise de amatori de senzaţii.

Ultimul paragraf de la pagina 3, intitulat „Incidentul de la Roswell": ceea ce a fost iniţial raportat în 1947 nu spune până la urmă nimic altceva:

Conform primei poveşti (apărute într-un ziar), un ofiţer din serviciul de informaţii al escadrei de bombardament 509 staţionate la baza aeriană de la Roswell, maiorul Jesse A. Marcel, ar fi recuperat un „disc zburător" de pe păşunea unui crescător de vite neidentificat din vecinătate, iar acest disc ar fi fost transportat pe calea aerului la „statul-major general".

Autorul uită pur şi simplu să menţioneze că aceste informaţii false fuseseră transmise jurnaliştilor de locotenentul Haut, cel care răspundea de relaţiile cu publicul la baza de la Roswell, în urma ordinelor comandantului său, colonelul Blanchard. Acest detaliu schimbă totul. Pentru că nu poate să explice, sau să justifice, acest pas greşit, colonelul Weaver preferă să-l treacă sub tăcere.

Mai departe, el face o descriere corectă a fragmentelor prezentate presei de generalul Ramey, dar omite mărturiile care descriu o substituire şi afirmă că adevăratele specimene părăsiseră deja Fort Worth în momentul prezentării jurnaliştilor.

De mai multe ori, raportul cenzurează părţile de mărturii care îl deranjează şi nu-l lasă pe martor să spună decât ceea ce întăreşte propria lui teză.

Ar fi plictisitor să recenzăm toate lacunele şi incoerenţele documentului, căci sunt foarte multe. Declaraţiile capitale ale lui Glenn Dennis, precum şi cele ale lui Walther Haut sunt trecute sub tăcere. Totuşi respectivii erau în viaţă în 1944 şi erau cât se poate de accesibili. Ambii au răspuns totdeauna cu bunăvoinţă întrebărilor investigatorilor.

Raportul Weaver nu menţionează nici declaraţiile generalului de brigadă Thomas Jefferson Dubose, probabil pentru faptul că ele confirmă substituirea fragmentelor adevărate cu cele false. Într-adevăr, acesta afirmă la sfârşitul declaraţiei sale sub jurământ:

După sosirea materialelor cu avionul venit de la Roswell, i-am cerut comandantului bazei, colonelul Al Clark, să le ia în primire şi să le ducă personal, cu un avion B-26, generalului McMullen la Washington, DC. L-am anunţat pe generalul McMullen şi el mi-a spus că va trimite aceste materiale prin curier personal generalului Benjamin Chidlaw, comandant şef al Air Materiel Command *de la baza Wright. Întreaga operaţiune a fost executată în cel mai strict secret.*

Se pare că nici un jurnalist nu a întrebat Air Force de ce această mărturie nu a fost folosit, sau cel puţin discutată, deşi existenţa ei era bine cunoscută. Raportul Air Force ar fi trebuit cel puţin să precizeze motivele excluderii sale.

Mărturia de la 14 mai 1993 a lui Walther Haut, fost ofiţer răspunzător de relaţiile cu publicul la baza de la Roswell, stabileşte totala responsabilitate a colonelului Blanchard faţă de

comunicatul atât de controversat pe care l-a transmis presei. El mai oferă şi alte detalii inedite:

În iulie 1947, mă aflam la Roswell Army Air Base, *în calitate de ofiţer pentru relaţiile cu publicul. Pe la orele nouă dimineaţa, în ziua de 8 iulie, am primit un telefon de la colonelul William Blanchard, comandantul bazei, care mi-a spus că era în posesia unei farfurii zburătoare sau cel puţin a unor piese ale unui astfel de aparat. Mi-a declarat că proveneau de la o fermă situată la nod-vest de Roswell şi că ofiţerul de informaţii al bazei, maiorul Jesse Marcel, va însoţi materialele la Fort Worth.*

Colonelul Blanchard mi-a spus să scriu un comunicat pentru presă în legătură cu această operaţiune şi să dau o copie ziarelor şi posturilor de radio din Roswell.

Colonelul considera că mediile de informare locale trebuiau să deţină primele această informaţie. M-am dus mai întâi la KGFL, apoi la KSWS, apoi la Daily Record *şi la urmă la* Morning Dispatch. *A doua zi am citit în ziare că generalul Roger Ramey a declarat că obiectul erau un balon meteo.*

Cred că colonelul Blanchard a văzut materialele deoarece era foarte categoric în ceea ce priveşte proveniența lor. Nu exista nici cea mai mică şansă ca ele să fie confundate cu un balon meteo. La fel, nu există nici cea mai mică posibilitate ca maiorul Marcel să se fi înşelat...

Aceste două documente sunt pur şi simplu cenzurate de colonelul Weaver. El va încerca să-i convingă pe cititori că materialele recuperate de pe terenul lui „Mac" Brazel aveau o origine cunoscută, fără să fie neapărat cea pe care generalul Ramey a prezentat-o ziariştilor. Pentru aceasta a fost nevoie să-l discrediteze pe maiorul Jesse Marcel şi să culeagă din mărturii cele mai vagi elemente care ar fi putut să întărească această *nouă* teză a celor de la Air Force.

Cum să-l discreditezi pe martorul principal?

În 1978, descoperirea importanței incidentelor Roswell pare să se sprijine pe mărturia martorului Jesse Marcel, foarte detaliată în ceea ce privește caracteristicile „exotice" ale specimenelor recuperate. Aceste elemente sugerează suficient că ar fi putut să fie rezultatul unei tehnologii necunoscute. Trebuia deci acreditată teza — prezentată altădată jurnaliștilor de generalul Ramey — conform căreia ofițerul de informații de la baza aeriană se înșelase.

Brazel s-a dus apoi la Roswell pe 7 iulie și a luat legătura cu șeriful, care se pare că l-a anunțat pe maiorul Marcel. Maiorul Marcel și un bărbat în civil *l-au însoțit pe Brazel la el acasă pentru a aduna restul de fragmente.*

„Bărbatul în civil" nu era altul decât căpitanul Sheridan Cavitt, agent de contraspionaj. El l-a însoțit pe Marcel la recuperarea fragmentelor. Câteva pagini mai departe, Weaver precizează: „Sheridan Cavitt, locotenent-colonel în retragere al US Air Force, este ultimul supraviețuitor dintre cele trei persoane care au recuperat materialele de la ferma Foster[1]". Această afirmație servește drept garanție a ceea ce urmează, care e mult mai discutabil:

Locotenent-colonelul Cavitt, singurul martor în viață care a văzut adevăratul teren cu fragmente și materialele descoperite (...) a descris o mică zonă cu fragmente *care semănau cu niște* tije pătrate ca de bambus, *cu secțiunea de 6-13 mm, care păreau foarte ușoare, precum și un fel de material metalic care reflecta lumina și care era și el foarte ușor (...) (El a declarat:) „Îmi*

1) Alt nume al fermei pe care o exploata „Mac" Brazel (n.a.).

amintesc că am identificat acest material ca putând să fie cel al unui balon meteo".

Această mărturie tardivă este foarte surprinzătoare. Dacă acest ofiţer de contraspionaj identificase în mod categoric fragmentele ca provenind de la un balon, ar fi comis o greşeală gravă lăsând în mod voluntar, după cum pretinde, nu numai pe colegul său Marcel, ci şi întreg statul-major al bazei aeriene de la Roswell, în frunte cu comandantul, să cadă într-o gravă eroare de identificare fără să intervină. În lipsa altor elemente cu mult mai convingătoare, această declaraţie tardivă nu este acceptabilă.

*
* *

Pentru a întări această mărturie prea recentă, Air Force trebuia să stabilească caracterul banal al materialelor. În acest scop, colonelul Weaver foloseşte citate incomplete, dar manevra nu e prea dibace. Aceste declaraţii prezintă, în părţile pe care uită să le prezinte, elemente incompatibile cu tehnologiile aeronautice din epocă. Mărturiile pe care se bazează Air Force fiind documente publice, uşor accesibile, este posibilă restabilirea integralităţii citatelor trunchiate.

Mărturia lui Jesse A. Marcel, medic (fiul maiorului Marcel). Unsprezece ani în momentul faptelor. Mărturie sub jurământ datată 6 mai 1991.

Pasaj citat de raportul Weaver, pagina 14:

Au existat trei feluri de fragmente: o substanţă care semăna cu o foaie subţire de un gri metalic; un material casant de un negru maroniu semănând cu un material plastic, ca bachelita; mai erau şi nişte fragmente care semănau cu nişte suporţi în formă de I. Pe suprafaţa interioară a suporţilor în formă de I se afla ca un fel de scris. Acest scris avea o nuanţă magenta-violet

şi părea în relief Semnele erau formate din curbe şi forme geometrice.

Nu semănau deloc nici cu literele ruseşti, nici cu cele japoneze, nici cu alt limbaj străin. Semănau cu nişte hieroglife, dar nu exista nici o literă în formă de animale (...)

Această parte a mărturiei se poate aplica unor materiale relativ obişnuite, în orice caz ea nu sugerează nimic necunoscut în perioada observaţiei. Ea va fi reutilizată ulterior pentru a acredita teza conform căreia simbolurile gravate pe suporţi nu erau nimic altceva decât nişte desene decorative pe jumătate şterse pe o bandă de plastic adeziv. Acestui citat îi lipseşte paragraful precedent:

(5) Într-o noapte, am fost trezit de tatăl meu în mijlocul nopţii. Era foarte agitat din cauza fragmentelor pe care le adunase din deşert. Materialele umpleau Buickul lui 1942. A adus cu el câteva bucăţi pe care le-a întins pe podeaua bucătăriei.

(6) şi (7) sunt identice cu fragmentul citat de Air Force.

(8) Tata mi-a spus că aceste fragmente fuseseră adunate de pe locul unui accident aerian la nord-vest de Roswell. Avea impresia că erau foarte ciudate şi e posibil să fi folosit expresia „farfurie zburătoare" legat de aceste materiale. Era sigur că nu proveneau de la un balon meteo.

Mărturia Lorettei Proctor (fosta vecină a lui W.W. Brazel). Mărturie din 5 mai 1991.

Pasajul citat de raportul Weaver (pagina 14):

(...) Brazel a venit la ferma noastră şi ne-a arătat, mie şi bărbatului meu, o bucată de material care, după spusele lui, provenea de la o grămadă mare de fragmente de pe proprietatea pe care o exploata. Bucata pe care ne-a adus-o avea o culoare

maronie şi semăna cu plasticul... „Mac" ne-a spus că celălalt material semăna cu foiţa de aluminiu. Era foarte flexibil şi nu putea să fie nici mototolit, nici ars. Mai era ceva pe care l-a descris ca o bandă adezivă imprimată. Culoarea imprimării era un fel de violet (...)

Iată restul declaraţiei sub jurământ:

Bucata pe care ne-a adus-o era de culoare maronie şi semăna cu plasticul. El şi bărbatul meu au încercat să taie şi să ardă acel obiect, dar nu au reuşit.

Era extrem de uşor. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător înainte.

Urmarea acestui citat este corect transcrisă, dar descoperim că proprietăţile neobişnuite ale acestui material „care nu putea să fie nici tăiat şi nici ars" fuseseră verificate de soţul Lorettei Proctor şi „Mac" Brazel, care au acţionat împreună. Acest detaliu este ascuns cu grijă în versiunea celor de la Air Force. Şi nu e singurul. Pasajele următoare sunt cenzurate:

(6) După un timp, bărbatul meu, fratele meu şi unul dintre prietenii lui l-au văzut pe „Mac" la Roswell, înconjurat de soldaţi. A trecut prin faţa lor fără să le vorbească. Armata l-a ţinut cinci sau şase zile. Când s-a întors acasă, a declarat că armata îi spusese că găsise un balon meteo. „Dacă o să mai văd unul, a zis el, n-am să mai spun nimic." Era furios că fusese reţinut atâtea zile. După ce s-a întors acasă, n-a mai vrut să abordeze acest subiect.

(8) Bucata de material pe care am văzut-o nu semăna deloc cu un fragment de balon meteo. Am mai văzut baloane meteo. Niciodată n-am mai văzut ceva asemănător.

Faptul că fermierul mai găsise pe terenul lui baloane meteo face şi mai neverosimilă versiunea conform căreia acesta s-ar fi

înşelat. O bucată de balon din neopren poate foarte uşor să fie tăiată cu un briceag şi calcinată de flacăra brichetei. În perioada aceea, reflectori radar, făcuţi din poleială lipită pe nervuri de lemn, nu aveau nimic insolit.

Mărturia lui Sally Strickland Tadolini (vecina lui W.W. Brazel).

Nouă ani în momentul faptelor Mărturie sub jurământ din 27 septembrie 1993.

Documentul de la Air Force îi prezintă astfel declaraţiile:

(...) Ceea ce ne-a arătat Bill era o bucată despre care şi azi cred că a fost ţesătură. Semăna cu foiţa de aluminiu, cu un fel de satin, cu ceva solid ca pielea tăbăcită, şi totuşi nu era nici unul dintre aceste materiale (...) Avea cam grosimea unei mănuşi de piele foarte subţiri şi o nuanţă metalică de un argintiu-cenuşiu mat, una dintre feţe (fiind) puţin mai închisă la culoare decât cealaltă. Nu-mi amintesc să fi fost desene sau inscripţii în relief (...)

Acest pasaj este retranscrierea fidelă (şi parţială) a paragrafului 7 din declaraţie. Urmarea, cenzurată de Air Force, este mai puţin banală:

(8) Bill a dat din mână în mână [acea bucată de aproximativ zece centimetri pe douăzeci de centimetri] şi toţi am atins-o. Făceam multă croitorie şi, din această cauză, mi-a făcut o mare impresie. Nu semăna cu nici o ţesătură atinsă de mine până atunci şi nici de atunci. Era foarte mătăsoasă sau satinată, cu aceeaşi textură pe ambele feţe. Totuşi, când o mototoleam, simţeam acelaşi lucru ca atunci când mototoleşti o mănuşă de piele. Când îi dădeai drumul, se întindea foarte repede fără să păstreze nici cea mai mică urmă de cută. Am făcut asta de câteva

ori şi ceilalţi la fel. Îmi amintesc că unii au întins-o dar nu cred că cineva a încercat s-o taie sau s-o rupă.

(9) Deşi n-am văzut nimic altceva decât o bucată de ţesătură, îmi amintesc că am auzit discuţii referitoare la ceea ce trebuie să fi fost o parte a carlingii, despre care se spunea că e foarte diferită. Îmi amintesc că l-am auzit pe „Mac" Brazel referindu-se la (sunt propriile lui cuvinte) „toate porcăriile astea care sunt peste tot acolo". Aceste amintiri mă fac să cred că acolo mai era şi altceva decât o mare cantitate de ţesătură.

Această mărturie este precisă. Nu se referă la un plastic obişnuit, căci oamenii noştri de ştiinţă nu au reuşit nici până azi să pună la punct materiale cu aceste proprietăţi.

Cercetările întreprinse de Air Force

Raportul US Air Force descrie în detaliu eforturile făcute de serviciile sale pentru găsirea unor indicii privind o eventuală operaţiune secretă declanşată la Roswell în iulie 1947. Se afirmă că nici o cercetare secretă destinată exploatării unui tip oarecare de navă spaţială extraterestră recuperată de Air Force nu putea să aibă loc fără să fie menţionată în *Special Access Program*. Această afirmaţie nu este exactă. Valabilă pentru programele Air Force, această afirmaţie nu este neapărat valabilă şi pentru celelalte. US Navy, US Army, *Atomic Energy Commission* şi NASA, ca să nu citez decât aceste organisme, pot să aibă propriile lor sisteme de clasament fără ca domnul colonel Weaver să ştie sau să menţioneze asta. În plus, un subiect atât de sensibil precum studiul unui vehicul care nu aparţinea tehnologiei umane ar fi justificat pe deplin un tratament aparte.

În realitate, mijloacele de mascare ale unei acţiuni foarte secrete — precum cea care ar fi impus-o studierea epavei recuperate la nord de Roswell — sunt multiple.

În ceea ce privește cercetările infructuoase făcute în arhive, ele sunt detaliate cu minuțiozitate. Ele permit celor de la Air Force să afirme cu autoritate ceea ce nu a fost la Roswell:

Nu a fost un accident de avion căci, între 24 iunie și 28 iulie, cinci avioane s-au prăbușit în New Mexico și dosarele lor sunt la zi.

Nu a fost un accident de rachetă căci singurele experiențe aflate în curs se făceau cu rachete de același tip ca cele V-2 germane și aveau loc pe poligonul imens de la White Sands.

Nu a fost un accident nuclear provocat de una dintre bombele — șase la număr — pe care le deținea în acea perioadă escadra de bombardament atomic 509 de la Roswell. *Federal Record Centre* din Saint Louis a fost consultat în această privință. Au rămas doar arhivele fostei *Atomic Energy Commission* care nu au putut să fie examinate, căci ele conțineau informații secrete de importanță foarte mare și, bineînțeles, Air Force nu se putea substitui celor de la GAO pentru acele părți ale anchetei care n-o priveau.

Nu a fost o navă extraterestră:

Cercetările făcute de Air Force nu au pus în evidență absolut nici un indiciu că ceea ce s-a petrecut la Roswell în 1947 ar fi avut vreo legătură cu un tip oarecare de navă extraterestră. În asta constă miezul dezbaterii.

Susținătorii ipotezei „OZN" care vor obține o copie a acestui raport vor pretinde că „secretul este menținut în continuare". Totuși, cercetările noastre n-au dus la obținerea NICI UNUI FEL de dovadă că o navă extraterestră s-a prăbușit lângă Roswell și că din ea au fost capturate ființe neumane, în cursul unei operațiuni militare secrete sau de oricare altă natură. Asta nu înseamnă totuși că, la început, Air Force nu s-a ocupat de ozn-uri. Totuși, în acea perioadă, ozn-uri

înseamnă „obiecte zburătoare neidentificate", ceea ce, luat în sens literal, denumeşte pur şi simplu un obiect aerian care nu este imediat identificabil. Acest termen nu se referea, ca în zilele noastre, la echivalentul unor nave spaţiale extraterestre.

La vremea aceea, Air Force încă nu inventase sigla OZN. Serviciul militar de informaţii şi statul-major nu vorbeau până în 1950 — după cum arată documentele prezentate — decât de „discuri zburătoare" şi aeronave, sau avioane „neconvenţionale". Definiţia pe care o dă acestor obiecte paragraful din directiva generalului Cabell, deja citată, este „aeronavă sau obiect aflat în zbor care, prin performanţe, caracteristici aerodinamice sau elemente neobişnuite, nu este conform cu nici un tip de avion cunoscut în epoca noastră".

Această definiţie nu are nici o legătură cu ceea ce pretinde Weaver. Termenul „OZN" nu a însemnat niciodată „navă spaţială extraterestră", poate doar în literatura SF.

Urmarea expunerii este interesantă căci ea confirmă interesul şefilor apărării naţionale faţă de „obiectele zburătoare necunoscute" care bântuiau spaţiul aerian:

Arhivele din această perioadă reexaminate de investigatorii de la Air Force, precum şi documentele citate de autorii deja menţionaţi, indică faptul că Air Force era foarte îngrijorată de incapacitatea sa de a identifica în mod adecvat nişte obiecte zburătoare necunoscute observate în spaţiul aerian american. Totuşi, toate documentele vechi arată că această îngrijorare nu avea nici o legătură cu nişte străini de Pământ, ostili sau nu, ci cu Uniunea Sovietică. Multe documente din această perioadă vorbesc de posibilitatea ca în spaţiul aerian al Statelor Unite să fi evoluat prototipuri de avioane secrete sovietice. Aceasta era, bineînţeles, cea mai mare grijă a noii Air Force a cărei misiune era să apere acelaşi spaţiu aerian.

Acest pasaj este exact în litera sa. Numai că cel care l-a redactat uită pur şi simplu să spună că ipoteza unei origini ruseşti

fusese de multă vreme părăsită şi că, în 1994, nu i se mai acorda nici cea mai mică crezare. CIA o respinsese deja în 1949. În plus, şi contrar afirmaţiilor colonelului Weaver, câteva documente interne ale Air Force, precum memorandumul generalului Twining, luau în calcul posibilitatea ca discurile zburătoare să aparţină unei tehnologii străine Pământului.

În anexa D a raportului Condon, un studiu adresat generalului de brigadă Putt, şef adjunct al statului-major şi director al biroului de cercetare şi dezvoltare al aviaţiei militare, are şi el în vedere această posibilitate:

Prezenta scrisoare dă, în termeni foarte generali, o descriere a probabilităţii unei vizite provenind din alte lumi, ca problemă tehnică, precum şi remarcile referitoare la folosirea unor vehicule spaţiale comparate cu descrierile obiectelor zburătoare. Domnul Collbohm va înmâna copii colonelului McCoy de la Wright-Patterson cu ocazia briefing-*ului RAND care trebuie să aibă loc acolo peste câteva zile.*

Raportul Air Force nu se mulţumeşte să afirme că nu s-a întâmplat nimic la Roswell la începutul lui iulie 1947; el caută să dea impresia unui vid, unei absenţe totale a oricărui indiciu care să permită ca Air Force să fie acuzată că a ascuns publicului amploarea implicării sale în problema OZN.

Raportul afirmă, în paragraful următor, că singura activitate neobişnuită a cărei urmă apare în arhivele Air Force este, timp de o lună, un mare număr de telefoane de la persoane interesate de faimosul disc zburător despre care scriseseră ziarele. „Obiectul se dovedise a fi un balon-ţintă".

Această informaţie ar fi fost descoperită în *July Historical Report for the 509th Bomb Group*[1] din luna iulie 1947. De ce se apelează la acest jurnal de escadră? De ce nu sunt consultate arhivele oficiale referitoare la funcţionarea bazei? Nimic nu poa-

1) Raport istoric al escadrei de bombardament 509 (n.a.).

te să înlocuiască, ca dovezi de netăgăduit, listele planurilor de zbor, mesajele trimise de serviciile de operaţiuni aeriene, rapoartele lunare şi documentele administrative şi contabile. Dar la aceste documente nu se face nici o menţiune.

Ancheta celor de la GAO va aduce, un an mai târziu, un răspuns la această întrebare tulburătoare: toate aceste arhive au dispărut! Dar colonelul Weaver se fereşte să menţioneze acest detaliu. Preferă să vorbească de plecarea în permisie a colonelului Blanchard.

Cel care a redactat documentul Air Force pare că face mare caz de dispariţia comandantului bazei de la Roswell, plecat în permisie se pare, la 8 iulie 1947. Dacă un lucru atât de important, precum recuperarea unei nave extraterestre, s-ar fi produs lângă baza pe care o comanda, el şi-ar fi amânat concediul. Se spune totuşi că această plecare este puţin cam surprinzătoare şi unii detractori afirmă că colonelul Blanchard s-a folosit de această scuză ca să tragă clapa jurnaliştilor şi să se ducă la faţa locului pentru a conduce operaţiunile de recuperare. De ce „detractori"?

Mărturia sub jurământ, semnată la 7 iunie 1991 de sergentul Robert R. Porter, aruncă o lumină diferită asupra acestei plecări inopinate:

Eram membru al echipajului care a însoţit în Fort Worth fragmentele a ceea ce ni s-a spus că este o farfurie zburătoare. Personalul de la bord era format din colonelul Payne Jennings, comandant adjunct al bazei, locotenent-colonelul Robert E. Barrowclough, maiorul Herb Wunderlich şi maiorul Jesse Marcel. Căpitanul William E. Anderson a spus că proveneau de la o farfurie zburătoare. După sosirea noastră, materialele au fost mutate într-un avion B-25.

După aterizarea la Fort Worth, colonelul Jennings ne-a spus să ne ocupăm de întreţinerea avionului, după care vom putea să ne ducem să luăm dejunul după ce punem pe cineva de pază. Când ne-am întors de la masă, ni s-a spus că materialele fuseseră mutate într-un B-25 (...)

Prezența la bord a locotenent-colonelului Payne Jennings, comandant adjunct al bazei de la Roswell, repune în discuție teza plecării în permisie a superiorului său. Dacă colonelul Blanchard ar fi fost într-adevăr absent de la bază, adjunctul său l-ar fi înlocuit în mod automat. Prin urmare, în calitatea sa de *comandant al bazei de la Roswell* și-ar fi părăsit postul, chiar în ziua în care îl prelua, ca să însoțească la Fort Worth niște eșantioane suspecte. Această părăsire a postului este și mai improbabilă decât plecarea în permisie a colonelului Blanchard în momentul unei crize.

Exceptând cazul în care, bineînțeles, aceste materiale ar fi fost atât de importante încât cel mai mare șef disponibil ar trebuit să le însoțească personal. Ne întoarcem deci la problema precedentă și Weaver nu a demonstrat nimic.

În orice caz, și contrar declarațiilor sale, locotenent-colonelul Payne Jennings, nu maiorul Marcel, însoțea prețioasele fragmente. Acesta din urmă mergea pur și simplu să joace, la ordin, rolul pe care îl cunoaștem foarte bine în fața jurnaliștilor.

Nimic din toate aceste lucruri nu acreditează cu adevărat teza unui balon ci sugerează, dimpotrivă, că aceste evenimente de o extremă importanță s-au întâmplat cu adevărat la Roswell.

Noua teză a celor de la US Air Force

Într-un capitol intitulat „Ce a fost incidentul de la Roswell", US Air Force propune o nouă teză pentru a motiva fragmentele recuperate de „Mac" Brazel de pe terenul lui. Aflăm astfel că, foarte probabil, acestea proveneau de la un șir de baloane aparținând unui proiect ultrasecret care se desfășura atunci la White Sands, lângă Alamogordo, în New Mexico. Colonelul Weaver precizează la rubrica *Balloon Research*:

De la 28 februarie 1994, echipa de cercetarea AAZD a descoperit referiri la experiențe cu baloane care au avut loc la

Alamogordo AAF[1] (actualmente Holloman AFB) şi White Sands în iunie şi iulie 1947, precum şi la teste de punere la punct a unor „baloane la altitudine constantă" (...). S-a găsit un memorandum al cartierului general al AMC[2] din 1946. El descrie un proiect de balon la altitudine constantă şi precizează că elementele ştiinţifice obţinute trebuiau să fie clasificate TOP SECRET prioritate 1A. Numele său era „Proiectul Mogul". Proiectul Mogul era atunci un proiect sensibil, clasificat, al cărui scop era determinarea stadiului cercetărilor sovietice în materie de armament nuclear. Pentru că frontierele Uniunii Sovietice erau închise, guvernul Statelor Unite a încercat să pună la punct o metodă de detectare la mare distanţă a unei explozii nucleare. Un mijloc de detectare acustică cu rază lungă de acţiune, purtat de baloane, a fost propus în 1945 generalului Spaatz de doctorul Maurice Ewing, de la universitatea din Columbia, ca soluţie posibilă (ghidajul atmosferic al undelor de presiune de joasă frecvenţă a fost studiat din 1900).

Documentul Air Force afirmă că supravieţuitori ai acestui proiect au fost găsiţi după o lungă anchetă. Au fost obţinute declaraţii scrise. Pierdută într-o mulţime de consideraţii tehnice, o frază afirmă că proiectul Mogul era o cercetare „sensibilă şi compartimentată".

Acest detaliu, dacă s-ar confirma, ar fi de cea mai mare importanţă. El ar putea explica, măcar pe perioada cât au avut loc în mod activ aceste cercetări, neadevărurile transmise presei de generalul Ramey şi minciuna la ordin a maiorului Marcel. Proiectele „compartimentate" sunt cele mai secrete proiecte. Ele poartă în general menţiunea TOP SECRET urmată de o siglă care le explică natura.

1) AAF, Army Air Field a fost înlocuită pe la sfârşitul lui 1947 cu AFB, Air Force Base, când Air Force a obţinut autonomia faţă de armata de uscat (n.a.).

2) Air Materiel Command (n.a.).

Concluziile documentului Air Force reiau în esență această nouă teză:

Cercetările făcute de Air Force nu au permis localizarea nici măcar a celui mai mic indiciu care să permită să se spună că „Incidentul de la Roswell" a fost un eveniment OZN. Toate elementele materiale disponibile, deși nu privesc direct Roswell, indică drept cea mai probabilă sursă a bucăților de epavă recuperată de la ferma Brazel unul dintre șirurile de baloane al proiectului Mogul. Deși acest proiect a fost TOP SECRET la vremea aceea, nici un indiciu precis nu sugerează că serviciile oficiale au inventat o poveste care să servească drept acoperire pentru a explica un eveniment precum cel care a avut cu adevărat loc.

Se pare că identificarea acestei epave ca fiind elementele unui balon meteorologic, după cum au scris ziarele atunci, se baza pe faptul că nimic nu deosebea fizic (în afara numărului și a configurației lor) baloanele Mogul de baloanele meteo obișnuite. În plus, se pare că a existat o reacție exagerată din partea colonelului Blanchard și a maiorului Marcel, reacție care i-a făcut să vorbească de recuperarea unui „disc zburător", în acea perioadă când nimeni nu știa cu certitudine ce înseamnă acest termen în măsura în care nu era folosit decât de aproximativ două săptămâni.

Tot așa, în arhivele oficiale nu există nici un indiciu care să sugereze nici cea mai mică creștere de activitatea operațională sau de siguranță militară, ceea ce cu siguranță s-ar fi produs dacă avioanele noastre ar fi avut într-adevăr de-a face cu prima recuperare de materiale și/sau de persoane venind dintr-o altă lume. Armata Statelor Unite de după război (ca și cea de azi) nu avea capacitatea de a identifica, repera, coordona, disimula cu rapiditate și de a dejuca atenția publicului față de un astfel de eveniment. Afirmația că ea ar fi putut să realizeze o astfel de ispravă, fără să lase nici cea mai mică urmă scrisă suspectă timp de patruzeci și șapte de ani, este incredibilă.

O parte din argumentaţia celor de la Air Force se articulează pe acest punct precis: proiectul Mogul avea o importanţă strategică atât de mare încât putea să justifice nivelul de confidenţialitate care acoperă tot ce are legătură cu incidentul Roswell. Această afirmaţie nu poate să fie exactă, şi asta din mai multe motive.

Primul îl constituie faptul că baloanele folosite la acest nou proiect aveau, până în iulie 1947, acelaşi model ca cele utilizate la sondajele meteorologice. Tot ceea ce s-a spus deja, referitor la imposibilitatea de a atribui caracteristici cu totul neobişnuite unor fragmente de neopren, este valabil şi în cazul Mogul.

Al doilea este mult mai grav, căci se pare că nivelul de confidenţialitatea al proiectului Mogul a fost foarte exagerat de Air Force. Mai întâi, nici un document nu demonstrează că proiectul a fost efectiv „compartimentat". Dacă ar fi fost într-adevăr „sensibil" şi secret între 1946 şi 1947, nu mai era în 1949, deoarece detectarea primei bombe atomice sovietice nu s-a realizat cu un aparat de acest tip, ci mai simplu, detectând şi prelevând, cu ajutorul unor avioane zburând la mare altitudine, substanţele radioactive produse de explozia nucleară.

Două documente furnizate de FBI contrazic afirmaţiile colonelului Weaver şi arată cât se poate de evident că numele „proiectului" respectiv era deja bine cunoscut în august şi septembrie 1947. Întâmplarea pe care acestea ne permit s-o reconstituim este foarte explicită.

O doamnă, găsind în grădina ei un fragment dintr-un aparat necunoscut, îl duce la biroul local al FBI-ului. Acesta îl consultă pe un anume domn Whodon care face parte din corpul inginerilor din armată. Această persoană îi sugerează că instrumentul ar putea să aparţină operaţiunii Mogul. Fragmentul este trimis la *Air Materiel Command* care îl examinează şi precizează într-un document clasat doar CONFIDENŢIAL că obiectul respectiv nu are nimic de-a face cu Mogul, dar că seamănă mai curând cu un fragment deteriorat de difuzor.

Pe trei pagini dactilografiate, dintre care una e un memorandum neclasat al FBI-ului, operaţiunea Mogul este menţionată de cinci ori. În plus, o ştampilă perfect lizibilă de pe documentul confidenţial arată că a trecut în domeniul public de la 6 noiembrie 1978.

Nici un proiect TOP SECRET „compartimentat" n-ar fi făcut obiectul unui tratament atât de liber. Sigla ar fi fost la fel de bine ascunsă ca şi activitatea principală. Nu ar fi cunoscut subiectul decât puţinele persoane care aveau „nevoie să ştie". Niciodată AMC-ul nu l-ar fi menţionat într-un document destinat să fie citit — semnăturile pe care le poartă dovedesc acest lucru — de numeroşi agenţi ai FBI-ului.

Acest al doilea motiv de a pune la îndoială noua explicaţie propusă de colonelul Weaver este probabil cel mai convingător. Din moment ce existenţa operaţiunii Mogul era foarte larg cunoscută din 1947, de ce atâta mister? De ce nu s-a mărturisit de multă vreme publicului o înşelătorie încă justificabilă în acea perioadă, dar nemaiavând nici un motiv să fie de la începutul anilor cincizeci, când această metodă de detectare a exploziilor atomice a fost definitiv abandonată?

În continuarea concluziilor, reprezentantul Air Force pare că vrea doar să încețoşeze lucrurile şi argumentele lui sunt absolut inacceptabile:

Trebuie amintit aici despre puţinele referiri ale acestui raport la recuperarea unor presupuse „cadavre neumane". Acest lucru se datorează mai multor motive. În primul rând, epava recuperată provine de la unul dinte baloanele proiectului Mogul. Ea nu conţinea pasageri extratereştri. În al doilea rând, grupurile pro-OZN care optează pentru teoria cadavrelor neumane nici măcar nu se pot pune de acord în privinţa aspectului, a numărului şi a amplasamentului cadavrelor ce ar fi fost recuperate. În plus, s-a dovedit, şi chiar de ufologi, că unele dintre aceste afirmaţii sunt false. În al treilea rând, când se fac astfel de afirmaţii, ele sunt deseori atribuite unor persoane

care folosesc pseudonime sau care doresc să nu fie identificate public, probabil ca să evite eventuale răzbunări (deşi niciodată nu s-a dovedit că cineva a murit, a dispărut sau a suferit în vreun fel din cauza guvernului în cei patruzeci şi şapte de ani care au trecut[1]).

În al patrulea rând, mulţi dinte autorii unora dintre afirmaţiile cele mai incredibile despre „cadavrele neumane" trăiesc din „incidentul de la Roswell". Deşi a avea un interes comercial în privinţa unui subiect nu face o persană în mod automat suspectă, asta stârneşte totuşi destule întrebări interesante asupra autenticităţii mărturiei sale (...)

În fine, persoanele care s-au prezentat şi care şi-au dat numele au putut, de bună credinţă fiind, „în ceaţa timpului" să interpreteze incorect evenimente trecute. Trecerea în revistă a arhivelor Air Force nu a permis localizarea nici unui element de dovadă care să indice că aviaţia militară a luat într-un fel parte la o operaţiune de recuperare a unor „neumani" şi la o disimulare prelungită.

(...) Acest raport este conceput ca un răspuns oficial pentru GAO şi ca o dovadă a efortului considerabil depus de Air Force pentru a-i ajuta pe funcţionarii acestui organism. Vor cere probabil o copie a acestui raport ca bază pentru formularea raportului oficial al eforturilor lor. Se recomandă ca acest document să servească drept raport definitiv al Air Force în ceea ce priveşte subiectul Roswell, nu numai pentru GAO, ci şi pentru orice altă cerere ulterioară de informaţii.

RICHARD L. WEAVER, Col., USAF,
Directorul controlului Siguranţei şi
Programelor speciale

Nu sunt necesare prea multe comentarii. Ironia care impregnează această concluzie ar fi fost total nepotrivită dacă acest

1) Weaver nu citeşte ziarele, altfel ar fi ştiut că presa a denunţat multe exacţiuni mortale de la al doilea război mondial şi că acestea au fost imputate serviciilor oficiale americane (n.a.).

document ar fi fost, după cum pretinde cel care l-a redactat, un răspuns definitiv anchetei celor de la *General Accounting Office*.

Nimeni nu şi-a închipuit vreodată că baloanele proiectului Mogul au putut să conţină cadavre de extratereştri. Ce să mai spunem despre argumentul conform căruia „grupurile pro-OZN nu se pot pune de acord între ele în privinţa aspectului, a numărului şi a amplasamentului cadavrelor"? Doar că nu-şi are locul într-un studiu care se vrea oficial!

Este total inexact să se afirme că atunci „când astfel de afirmaţii sunt făcute, ele sunt atribuite deseori unor persoane care folosesc pseudonime". Singurul caz de acest gen este cel al lui F. Kaufman care a dorit într-adevăr să-şi păstreze anonimatul la începutul confidenţelor sale, folosind un pseudonim. Dar a renunţat la el şi a apărut cu adevăratul său nume, cu faţa descoperită, în interviurile pe care le-a acordat după aceea. Celelalte persoane, ale căror declaraţii sub jurământ au fost prezentate aici, nu puteau să facă acest lucru şi trebuiau să facă dovada identităţii lor, în faţa unor martori, înainte de a-şi semna declaraţiile.

Până la urmă, e o adevărată stângăcie din partea lui Weaver de a recuza „persoanele care şi-au dat numele" sugerând că ele au putut „cu bună credinţă, în ceaţa timpului, să interpreteze incorect nişte evenimente trecute". Înseamnă că a uitat cam prea repede că el însuşi foloseşte mărturiile lor de mai multe ori în documentul pe care l-a redactat.

Nu se poate să priveşti cu uşurinţă un document de peste o mie de pagini, când el provine de la reprezentantul oficial al unui serviciu atât de prestigios ca US Air Force şi când foloseşte argumente atât de discutabile.

10

CRITICA TEZEI OFICIALE

Apariţia documentului adresat senatorului Schiff de *General Accounting Office* este un eveniment major în cadrul studiului despre Roswell. De data asta, asupra acestui subiect face un studiu aprofundat un serviciu federal oficial, la cererea unui membru al Congresului american acţionând în calitatea sa de reprezentant ales al cetăţenilor din New Mexico.

Elementele care se află în acest studiu rezultă dintr-un „audit" administrativ efectuat de specialişti care au consultat maldăre de arhive cuprinzând mai mulţi ani, pentru a găsi urmele scrise ale operaţiunilor ce au avut loc la Roswell. Acestea erau autentificate de declaraţii sub jurământ şi diferite mărturii care au fost prezentate în primele capitole ale acestei lucrări.

Bilanţul cercetărilor efectuate de anchetatorii GAO este relatat fără cea mai mică ambiguitate în extrasele care vor urma:

UNITED STATES
GENERAL ACCOUNTING OFFICE
WASHINGTON, DC 205-48

NATIONAL SECURITY AND
INTERNAL AFFAIRS DIVISION
B-262046

28 iulie 1995

Distinsului Steven H. Schiff
Camera Reprezentanţilor

Dragă domnule Schiff,

La 8 iulie 1947, biroul de relaţii cu publicul de la baza aeriană militară de la Roswell, New Mexico, a comunicat vestea accidentului şi recuperarea unui „disc zburător". Personalul forţelor aeriene al escadrei de bombardament 509 de la Roswell (RAAF) a fost felicitat pentru această recuperare. A doua zi, presa a anunţat că generalul comandant al Regiunii a VII-a Air Force de la Forth Worth, Texas, a adus la cunoştinţă că personalul RAAF nu a recuperat un „disc zburător", ci un balon meteo deteriorat.

După aproape cincizeci de ani, continuă şi acum presupunerile despre ce anume a fost accidentat la Roswell. Unii observatori cred că obiectul era de origine extraterestră. În „Raportul de cercetare al Air Force cu privire la incidentul de la Roswell", Air Force nu neagă faptul că ceva s-a petrecut lângă Roswell, dar afirmă că originea cea mai probabilă a epavei provenea de la lansarea unui balon aparţinând unui proiect guvernamental clasificat, destinat determinării stadiului cercetării sovietice în materie de armament nuclear. Dezbaterea despre ceea ce s-a prăbuşit la Roswell continuă (...)

Rezumatul rezultatelor

Îngrijorat de posibilitatea ca Departamentul Apărării (DoD) să nu vă fi comunicat toate informaţiile disponibile

asupra acestui accident, ne-ați cerut să determinăm care erau obligațiile legale legate de rapoartele de accidente aeriene similare și să identificăm orice arhivă guvernamentală referitoare la incidentul aerian de la Roswell.

În 1947, regulamentele armatei cereau ca toate rapoartele de accidente aeriene să fie păstrate permanent. Am identificat patru accidente aeriene care au constituit obiectul unor rapoarte din partea forțelor aeriene în iulie 1947. Toate cele care se referă la aparate militare s-au produs după 8 iulie... Marina nu a găsit urma nici unui accident aerian survenit în New Mexico în iulie 1947 (în acea perioadă, rapoartele despre accidentele de baloane nu erau arhivate).

Cercetând documentele referitoare la incidentul de la Roswell, am aflat că unele arhive guvernamentale care cuprindeau activitățile bazei aeriene de la Roswell au fost distruse și altele nu. De exemplu, arhivele administrative ale bazei din martie 1945 până în decembrie 1949 au fost distruse, precum și mesajele trimise de la Roswell din octombrie 1946 până în decembrie 1949. Borderourile de distrugere a documentelor nu indică nici organizația și nici persoana care a distrus aceste arhive, nici data și nici identitatea autorității care a dat ordin să se procedeze la această distrugere.

Celelalte arhive guvernamentale pe care le-am cercetat cu cea mai mare atenție, inclusiv cele care au fost anterior interzise publicului din cauza unei clasificări, precum și observațiile de obiecte neidentificate din 1946 până în 1953 (raport special numărul 14 al proiectului Blue Book) nu menționează nici un accident aerian sau recuperarea vreunui obiect aerian lângă Roswell în iulie 1947. La fel, răspunsurile diferitelor servicii ale executivului la cererile noastre de informații nu au dus la obținerea vreunui document guvernamental despre accidentul de la Roswell.

Cercetarea arhivelor

În cercetarea documentelor guvernamentale despre accidentul de la Roswell, ne-am interesat în mod deosebit de identi-

ficarea şi trecerea în revistă a arhivelor provenind de la unităţile militare aparţinând RAAF în 1947. Ele sunt escadra de bombardament 509, unitatea 427 a bazelor aeriene ale Air Force şi compania 1395 a poliţiei militare (aviaţie).

Din actele de mişcare a documentelor, obţinute de la centrul naţional al arhivelor personalului din San Louis, Missouri, reiese că arhivistul bazei aeriene Walker (fostă RAAF) a transferat în 1953 la depozitul armatei din Kansas City documentele conţinând relatarea cronologică a evenimentelor unităţilor staţionate la Walker Air Force Base. Aceste documente sunt cele ale escadrei de bombardament 509 şi ale RAAF[1] din februarie 1947 până în octombrie 1947 inclusiv; cele ale unităţii nr. 1 de transport aerian[2] din iulie 1946 până în iunie 1947, şi cele ale unităţii 427 a bazelor aeriene militare din iunie 1946 până în februarie 1947. Nu am putut localiza nici un document care să arate că arhivele companiei 1395 a poliţiei militare (aviaţie) au fost vreodată transferate la depozitul centrului naţional al arhivelor personalului sau la unul dintre predecesorii săi. În afara acestor documente cu istoricul diferitelor grupuri, am efectuat cercetări asupra „accidentului de la Roswell" şi în alte arhive guvernamentale.

Astfel arhivistul şef al centrului naţional al arhivelor personalului ne-a procurat documentaţie care arată că arhivele următoare au fost distruse: (1) toate documentele referitoare la finanţe, contabilitate, furnituri, clădiri şi cele legate de ele, precum şi toate domeniile administrative fără excepţie din martie 1945 până în decembrie 1949 şi (2) toate mesajele provenind de la baza aeriană de la Roswell fără excepţie din octombrie 1946 până în decembrie 1949. După spusele acestui responsabil, borderourile de distrugere nu indică, aşa cum ar fi trebuit, identitatea autorităţii care a dat ordin să se facă această distrugere. Arhivistul şef al centrului ne-a declarat că

1) Roswell Army Air Field (n.a.).

2) Unitatea de transport aerian din care făcea parte „Pappy" Henderson (n.a.).

ştie, din experienţa sa personală, că numeroase documente administrative referitoare la această perioadă au fost distruse fără a se menţiona autoritatea care a făcut acest lucru...

În cursul cercetării documentelor de arhivă de la cartierul general al FBI-ului, am găsit un mesaj, din 8 iulie 1947, provenind de la agentul FBI-ului din Dalas, Texas, destinat cartierului general şi agentului de la Cincinnati din Ohio. Un reprezentant al FBI-ului a confirmat autenticitatea acestui mesaj.

Conform acestui document, un şef de la cartierul general al Regiunii a VII-a Air Force l-a informat telefonic pe agentul FBI de la Dallas despre recuperarea de lângă Roswell a unui disc de formă hexagonală suspendat cu un cablu de un balon de mari dimensiuni. Mesajul mai spunea că discul şi balonul erau în curs de transportare, pentru examinări, spre terenul de aviaţie Wright (actualmente Wright-Patterson Air Force Base). După spusele şefului Regiunii a VIII-a Air Force, obiectul recuperat semăna cu un balon meteo de mare altitudine prevăzut cu un reflector radar Mesajul preciza că FBI-ul nu făcea nici un fel de anchetă suplimentară.

Ca urmare a mesajului din iulie, am examinat rezumatele microfilmate ale agenţilor FBI de la Dallas şi de la Cincinnati. Un rezumat al biroului FBI din Dallas, redactat la 12 iulie 1947, conţine elementele esenţiale ale mesajului din 8 iulie. În rezumatul biroului din Cincinnati nu există nici o referire la vreun accident sau la descoperirea unui obiect aerian la Roswell.

Deoarece mesajul FBI-ului vorbea de transportarea pentru examinări a rămăşiţelor accidentului aerian de la Roswell spre terenul de la Wright, am încercat să stabilim dacă există regulamente care definesc procedurile de manipulare pentru astfel de rămăşiţe. Nu am reuşit să localizăm nici cea mai mică reglementare aplicabilă. În ultimă instanţă, am examinat arhivele Air Materiel Command *(Wright Field) din 1945 până în 1950 pentru a găsi dovezi că ofiţerii cu răspundere au fost implicaţi în acest caz. Nu am găsit nici un document care să menţioneze accidentul de la Roswell sau studierea de către*

personalul de la Air Materiel Command *a unor rămăşiţe recuperate în urma unui accident aerian (...)*

Cerere de informaţii adresată agenţiilor federale

Am trimis scrisori mai multor agenţii federale, cerându-le să ne trimită orice document guvernamental care ar putea să aibă o legătură cu accidentul de la Roswell. În această idee, am luat legătura cu Departamentul Apărării, National Security Council, Office of Science and Technology Policy *de la Casa Albă, CIA, FBI şi Departamentul Energiei*[1]...

Cercetarea arhivelor guvernamentale a fost complicată prin faptul că unele dintre cele pe care doream să le consultăm lipseau, fără să ni se dea totdeauna vreo explicaţie. În plus, regulamentele care guvernează păstrarea arhivelor sau destinaţia lor nu erau clare sau se schimbaseră în timpul perioadei studiate. Am luat legătura cu National Security Council, *Biroul de Ştiinţe şi Tehnologii al Casei Albe, Departamentul Energiei, FBI, DoD şi CIA ca să determinăm ce tip de documente deţineau aceste agenţii despre accidentul de la Roswell. Nu am fost în măsură să verificăm noi înşine informaţiile pe care acestea ni le-au furnizat în răspunsurile lor scrise...*

Cu sinceritate,

RICHARD DAVIS
Director,
National Security Analysis

În anexa documentului prezentat mai sus se află răspunsurile diferitelor agenţii guvernamentale interogate de *General Accounting Office*. Toate sunt negative.

1) Noua denumire a Comisiei pentru Energie Atomică (n. a.).

Nici o urmă de nici un fel nu a putut să fie găsită referitoare la Roswell, cu excepţia unui mesaj al FBI-ului care anunţa Washington-ul că bucăţi de balon-sondă aveau să fie expediate la baza aeriană Wright.

După cum spune raportul, „răspunsurile diferitelor servicii ale executivului nu au scos la iveală nici un document guvernamental despre accidentul de la Roswell". Amploarea şi minuţiozitatea cercetărilor făcute direct de GAO arată că este inutil să se spere găsirea — în documentele accesibile publicului — a celei mai mici informaţii referitoare la recuperările din iulie 1947 în New Mexico. Această certitudine este totuşi temperată de două elemente.

Mai întâi, imposibilitatea pentru anchetatorii de la GAO de a fi avut acces la unele arhive lasă deschisă posibilitatea ca ele să poată conţine efectiv elementele care s-ar părea că au dispărut. Această eventualitate este notată în ultimul paragraf al raportului.

Pe de altă parte, importanţa fără precedent a distrugerilor constatate, care cuprind pe o perioadă de cel puţin trei ani părţi întregi din istoria bazei de la Roswell, lasă să se spere că deocamdată sunt inaccesibile dar că au fost mai curând transferate decât distruse. Existenţa borderourilor de distrugere a arhivelor necompletate, găsite în locul lor, întăreşte puţin această ipoteză. E de dorit ca ea să fie exactă, căci documentele respective aparţineau arhivelor *permanente* ale Statelor Unite. Ele n-ar trebui în nici un caz să dispară, deoarece conţin documente istorice de neînlocuit.

Detaliul dispariţiilor ilegale a unor documente, precizat de raportul GAO în primul paragraf al paginii precedente, este cât se poate de clar. Dosarul referitor la compania 1395 de poliţie militară, cea care a participat sub ordinele maiorului Easley la cea mai importantă dintre cele două recuperări, a dispărut, bineînţeles. Ar fi conţinut elemente prea explicite.

Declarațiile arhivistului șef făcute anchetatorilor de la GAO nu sunt lipsite de interes și se integrează perfect în ipoteza unei „sterilizări" a arhivelor destinate să oculteze cea mai mică urmă despre Roswell.

Acest funcționar declară că, după experiența lui personală, numeroase documente administrative *referitoare la această perioadă* au fost distruse în aceleași condiții ca și celelalte. Gândindu-te bine, incidentele survenite la Roswell au provocat, momentan, un interes deosebit al mijloacelor de informare în masă. Acesta probabil că s-a repercutat în rândul forțelor armate. Fiecare ofițer care avea un coleg în regiune e posibil să-i fi cerut explicații, uneori sub forma unui mesaj foarte explicit. Unii probabil că cunoșteau detalii inedite sau numele participanților. Or, nici cea mai mică referire la Roswell nu trebuia să vină în discordanță cu teza oficială.

Cine vrea să explice prea mult, nu explică nimic. Ansamblul distrugerilor de arhive descoperite de GAO este mult prea specific ca să fie efectul hazardului sau a unei delăsări generale a administrației. În realitate, buna funcționare a sistemului de arhivare federală a permis determinarea cu precizie a amploarei acestor dispariții inexplicabile și ilegale.

Departe de a exonera Air Force sau de a confirma teza apărată de colonelul Weaver, anomaliile constatate de GAO slăbesc considerabil două dintre argumentele sale.

Primul, conform căruia disimularea unei nave extraterestre de către administrația federală și Departamentul Apărării ar fi lăsat urme scrise, nu mai ține, întrucât documentele referitoare la funcționarea bazei de la Roswell în perioada crucială — și dincolo de ea — au dispărut.

Al doilea, conform căruia „Mogul" explică acțiunile celor de la Air Force, nu ține nici el. E de neconceput ca degradări de o astfel de amploare să fi putut să fie comise pentru protejarea secretului unui proiect al cărui nume era deja bine cunoscut încă din vara lui 1947 și care a fost abandonat în 1949.

Tonul general şi concizia raportului prezentat nu trebuie să surprindă. Scopul celor de la GAO nu era acela de a denunţa Departamentul Apărării sau altă parte a administraţiei, ci de a face unui deputat în exerciţiu un raport obiectiv al cercetărilor sale. Rezerva de care dă dovadă face şi mai frapant caracterul mai mult decât neobişnuit a ceea ce descrie.

Două elemente pledează în favoarea unui adevărat secret de stat care ascunde evenimentele survenite la Roswell în iulie 1947: amploarea dispariţiilor de arhive şi durata unui secret care se prelungeşte de aproape o jumătate de secol.

Punctele slabe ale tezei oficiale

În cursul capitolului precedent, studiindu-se raportul colonelului Weaver, au fost dezvăluite mai ales erorile de metodologie, ca de exemplu citarea trunchiată a mărturiilor sau scăpările voite. Trebuie totuşi spus că punctele slabe ale documentului publicat de Air Force în iulie 1994 nu se opresc aici.

Acest raport de peste o mie de pagini, în aparenţă adresat celor de la GAO — în realitate larg difuzat în presă —, se prezintă ca o teză oficială. Dacă punctele slabe pe care le are sunt demonstrate, atunci ele întăresc ideea că Departamentul Apărării îşi continuă opera de dezinformare. Asta ar fi destul ca să constituie o indicaţie suplimentară a existenţei unui adevărat secret de stat.

Colonelul Weaver se sprijină pe presupuneri nedemonstrate şi creează protagoniştilor — în special maiorului Marcel şi colonelului Blanchard — o imagine caricaturală şi inacceptabilă.

Primul e acuzat de incompetenţă căci n-ar fi fost în stare să recunoască rămăşiţele unui balon-sondă şi ar fi inventat în întregime un disc zburător inexistent. Al doilea, dând dovadă de un „entuziasm" exagerat, ar fi acreditat această teză fără s-o verifice. Uitând de datoria de a fi discret şi rezervat în calitatea sa de comandant al unei baze aeriene strategice, acesta ar fi anunţat presa fără să-şi anunţe superiorii.

Dacă această teză ar fi fondată, ar trebui să-l considerăm pe maiorul Marcel un scornitor şi pe colonelul Blanchard un ofiţer iresponsabil, umblând după publicitate, vinovat de minciuni inutile destinate publicului şi încălcându-şi în mod grav datoria de a fi rezervat.

Or, este de neconceput ca doi ofiţeri exercitând funcţii importante de comandă şi informaţii în una dintre bazele aeriene cele mai sensibile din lume să fi avut astfel de slăbiciuni. Dacă faptele incriminate ar fi fost demonstrate, generalul Ramey şi superiorii lui i-ar fi luat colonelului comanda şi l-ar fi mutat pe ofiţerul de informaţii. Baza aeriană de la Roswell deţinea şase bombe atomice operaţionale. Ar fi fost inadmisibil ca ele să fie lăsate în grija unor incapabili.

*
* *

Această parte fundamentală a tezei oficiale este deci inacceptabilă. E mai bine să o înlocuim cu o ipoteză mai plauzibilă şi mai simplă: militarii implicaţi în evenimentele de la Roswell erau toţi competenţi. Această evidenţă este amplu confirmată de fapte.

Numit la Pentagon într-un post de foarte mare responsabilitate, maiorul Marcel a fost avansat şase luni mai târziu la gradul de locotenent-colonel. Colonelul Blanchard a fost repede avansat la gradul de general şi cariera sa, mai târziu, poate fi considerată ca strălucită.

Teza oficială a US Air Force este obligatoriu inexactă. Realitatea e aceea pe care o confirmă generalul Dubose în declaraţia sa. Maiorul Jesse Marcel nu s-a înşelat niciodată în privinţa naturii excepţionale a fragmentelor pe care le-a adunat de pe terenul fermei lui „Mac" Brazel. Acestea nu puteau să provină de la un balon-meteo şi de la reflectorii lui, căci ar fi fost imediat recunoscut de toţi protagoniştii şi în special de maior. Povestea

cu „proiectul Mogul", bazându-se pe acelaşi tip de balon ca precedenta, este deci, în cele din urmă, o invenţie la fel de stângace ca şi prima.

*
* *

Materialele descoperite aveau într-adevăr proprietăţi necunoscute şi analiza lor putea să prezinte un interes ştiinţific şi tehnologic considerabil. Totuşi, Marcel şi Cavitt s-ar fi gândit oare la originea „străină" sau „extraterestră" a acestor fragmente dacă nu s-ar mai fi întâlnit cu aşa ceva cu ocazia unei recuperări precedente? Este foarte puţin probabil întrucât existau multe alte posibilităţi teoretice (cea, de exemplu, a unui prototip american care suferise un accident).

Nefiind nici ingineri şi nici oameni de ştiinţă, descoperind nişte elemente pe care nu le cunoşteau, prima lor reacţie ar fi fost, foarte probabil, să le verifice proveniența cu ajutorul unor specialişti competenţi.

Cei doi ofiţeri nu s-ar fi gândit niciodată, în privinţa fragmentelor, la o origine atât de deplasată ca o „farfurie zburătoare", obiect despre care abia începuse să se vorbească, înainte de a fi explorat toate celelalte ipoteze. Dar dacă ar mai fi întâlnit materiale similare, cu câteva zile mai înainte, în împrejurări care nu mai puteau lăsa nici o îndoială în privinţa originii lor, atunci certitudinea lor se explică cu uşurinţă.

Maiorul Marcel era prezent la bază în ziua de 6 iulie, întrucât a primit telefon din partea şerifului din Chavez County. În calitatea sa de ofiţer de informaţii, a avut neapărat cunoştinţă de *prima recuperare*, cea despre care nu a vorbit niciodată. E mai mult decât probabil că a participat la ea în calitatea sa de ofiţer de informaţii al bazei.

Cei din poliţia aviaţiei militare, sub comanda maiorului Easley, fuseseră folosiţi la acţiune, şeriful Wilcox îşi împrumutase adjuncţii pentru paza drumurilor şi din convoiul care

s-a deplasat la fața locului au făcut parte și pompierii orașului Roswell. În după-amiaza zilei de 4 iulie au sosit de la Washington specialiști, unii în civil, creând o agitație evidentă. Dar mai ales — și acest punct este fundamental — toți martorii au fost interogați despre ceea ce au văzut, apoi puși să se lege prin jurământ în orele următoare intervenției lor. Aceste sarcini considerabile, mai ales prima, erau de resortul ofițerului de informații atașat la baza de la Roswell.

Nu exista nici un motiv pentru ca colonelul Blanchard, comandant al escadrei, să se lipsească de serviciile ofițerului său cel mai specializat în împrejurări atât de excepționale. Chiar dacă agenți cu un rang mai înalt, veniți de la Washington, au luat în primire ansamblul operațiunilor, el trebuia să fie folosit în mod obligatori, cel puțin ca adjunct[1], tocmai pentru că el cunoștea mediul în care își exercita funcția. „Dezvăluirile" tardive ale maiorului, în 1978, nu erau deci nici complete, nici sincere, căci nu a menționat *niciodată* participarea sa la cel mai important eveniment: prima recuperare. Din acest motiv, toate declarațiile sale trebuie utilizate cu circumspecție. Descrierea fragmentelor făcută de el nu e pusă în discuție în măsura în care e confirmată de martori independenți.

În consecință, din moment ce era prezent la baza aeriană de la Roswell în perioada crucială, Jesse Marcel cunoștea în mod obligatoriu recuperarea importantă care tocmai avusese loc. Același raționament se aplică fără rezerve și căpitanului Cavitt. Membru al *Counter Intelligence Corps*, și el trebuie să fi participat la protejarea secretului. Nu există nici un motiv care să ne facă să credem că ar fi fost exclus.

În această optică, aparenta indiscreție a maiorului Marcel din 1978 pare să fi fost o a doua manevră de diversiune, foarte puțin diferită de cea al cărei element central fusese în iulie 1947. Privind lucrurile mai cu atenție, „dezvăluirile" fostului maior

1) Nu e vorba de o supoziție vagă, ci de o procedură normală, pe care am studiat-o, printre altele, când eram *aviator cadet* în cadrul US Air Force, în 1952-1953 (n.a.).

încep în momentul în care investigatori antrenaţi — precum Leonard Stringfield şi Stanton Friedman, se apropie cam prea mult de secret.

Ideea unui accident aerian şi recuperarea unei aeronave străine de către armată în regiunea Roswell îşi găsea apărători. Abătând încă o dată atenţia publicului şi a cercetătorilor spre un teren cu fragmente a cărui existenţă era oricum cunoscută, posibilitatea unei recuperări anterioare trecea în planul doi. Deoarece aceasta nu se baza, la începutul anilor optzeci, pe nici un element solid, părea logic ca întreaga atenţie să se îndrepte spre recuperarea indiscutabilă, cea care se făcuse la ferma lui „Mac" Brazel. Descriind cu o aparentă sinceritate acţiunile sale în regiunea Corona, Jesse Marcel ascunde, încă o dată, descoperirea cea mai importantă.

Astfel, maiorul Marcel, nu numai că nu s-a înşelat asupra naturii „exotice" a fragmentelor despre care a vorbit, dar nici nu şi-a încălcat vreodată obligaţia de a păstra secretul, nici chiar în 1978. Totdeauna a ascuns faptul că a ştiut de prima recuperare, cea a navei şi a cadavrelor. E destul de sigur că, încă o dată, a acţionat la ordin[1] iar confidenţele lui recente sunt incomplete.

Tardivele declaraţii sub jurământ ale căpitanului Cavitt, devenit colonel, reprezintă probabil cealaltă faţetă a manipulării. Jesse Marcel atrăgea atenţia asupra terenului cu fragmente pentru a proteja descoperirea principală, iar colegul şi prietenul său Cavitt îi slăbea mărturia sau o anula în mintea publicului.

*
* *

Mai mulţi martori îl „plasează" pe colonelul Blanchard printre primii ofiţeri care s-au apropiat de epavă. Aceste mărturii sunt aproape inutile. Din politeţe profesională şi din motive practice, şeful local este totdeauna asociat cu intervenţiile care

1) Ar fi putut cu greu să refuze căci fiul său, devenit medic, era el însuşi în cadrul armatei la vremea aceea (n.a.).

se derulează în zonele învecinate comandamentului său. El este cel care cunoaşte cel mai bine mediul fizic, uman şi politic în care îşi exercită funcţia. Ar fi fost de neconceput ca comandantul bazei de la Roswell să nu se afle în centrul recuperării efectuate de personalul aflat sub ordinele sale.

Este posibil ca mărturiile tardive ale generalilor Dubose şi Exon să fie de acelaşi fel ca cele ale lui Marcel şi Cavitt. Al doilea nu vorbeşte decât de *existenţa* unor materiale, fără să ne dea nici cea mai mică informaţie precisă despre ele. Mărturia primului, deşi probabil veridică, este, şi ea, deliberat incompletă. Ca şi cea a lui Marcel, aceasta nu menţionează decât elemente de notorietate descoperite la ferma lui „Mac" Brazel. Ea nu sugerează nici un moment că ar putea să mai existe şi altele. Dubose, şeful statului-major al generalului Ramey, comandantul Regiunii a VIII-a Air Force de care depindea Roswell, nu avea cum să nu ştie totul despre cea mai importantă dintre aceste două recuperări.

Este deci probabil că toţi ofiţerii, fără excepţie, au participat la protejarea secretului, chiar şi în anii optzeci, când, prin declaraţiile lor, dădeau impresia cercetătorilor civili că au fost cuprinşi de un acces tardiv de sinceritate.

Iar „Pappy" Henderson cu siguranţă că avea o apreciere clară a caracterului extraordinar al descoperirii la care participase, dar nu a vorbit despre asta decât după ce a citit în presă informaţiile pe care le ascundea de peste treizeci de ani apropiaţilor săi.

*
* *

În definitiv, evoluţiile recente reprezentate de ancheta făcută de *General Accounting Office* şi pledoaria *pro domo* a Air Force sub semnătura colonelului Weaver confirmă încă o dată existenţa unei dezinformări active a publicului, dar de data asta la aproape cincizeci de ani după derularea faptelor. Anomaliile constatate

de ancheta GAO furnizează un element nou care confirmă dispariţia pur şi simplu a documentelor pe care Air Force pretinde că le-a studiat.

Colonelul Weaver dă dovadă de un anumit cinism când afirmă în concluzie: „Reexaminarea arhivelor Air Force nu a permis localizarea nici unui element de probă care să indice că aviaţia militară ar fi putut să ia parte la vreo recuperare de cadavre «neumane» sau la o disimulare prelungită".

Cum ar fi putut să „reexamineze" nişte arhive care dispăruseră?

11

RECAPITULARE

Ansamblul elementelor care au fost prezentate formează un tot coerent. E suficient să fie perceput într-o perspectivă corectă pentru a oferi o imagine destul de precisă a ceea ce s-a întâmplat cu adevărat la Roswell, despre deciziile care s-au luat cu această ocazie şi despre urmările care au decurs.

Evenimentele care s-au derulat pe întinderile semideşertice din New Mexico, în iulie 1947, nu formează o îmbinare de fapte istorice ciudate, de neînţeles şi fără mari consecinţe actuale. Dimpotrivă, ele reprezintă şi azi o problemă majoră pentru executivul Statelor Unite, pentru Departamentul Apărării, cât şi pentru istoricii şi cetăţenii care încearcă să le înţeleagă.

Cele două recuperări de la Roswell

Partea esenţială a evenimentelor survenite în regiunea Roswell este, incontestabil, descoperirea unei nave de origine necunoscută şi a unor cadavre umanoide care nu aparţineau nici unei specii terestre. Un număr suficient de declaraţii sub jurământ, de mărturii înregistrate şi luni de cercetare au permis să se elimine faliile, contradicţiile şi incoerenţele. Confirmări mul-

tiple stabilesc realitatea a ceea ce este descris în primele capitole ale acestei cărți.

Este inutil să mai revenim asupra detaliilor.

Elementele originale al tezei apărate aici permit o interpretare nouă a acțiunilor ofițerilor Marcel și Cavitt. Funcțiile importante pe care le îndeplineau la baza aeriană de la Roswell și în cadrul escadrei de bombardament 509 implică faptul că erau competenți. Consecința acestei ipoteze este că probabil amândoi au participat la dezinformarea publicului și a presei, mai ales prin declarațiile lor recente.

Tot ce a avut legătură cu cele două recuperări de la Roswell, dar mai ales cu cea mai importantă dintre ele, prima, a fost ocultat, în așa măsură încât nimeni sau aproape nimeni nu și-a imaginat, între 1947 și începutul anilor optzeci, că forțele armate americane au putut să-și însușească un vehicul aerian ce nu aparținea nici unei națiuni terestre. Trebuie subliniat faptul că numărul de persoane indispensabile studierii acestui aparat și protejării secretului a fost cu siguranță foarte limitat. Nu toți membrii acestui grup restrâns sunt cunoscuți. Puținele identități stabilite sunt cele ale ofițerilor care au participat la operațiunile inițiale de recuperare din zona accidentului și, bineînțeles, superiorii lor ierarhici până la șef de stat-major general.

Este sigur că decizia inițială de protejare a descoperirilor făcute în New Mexico în iulie 1947 nu putea să vină decât din partea președintelui Statelor Unite. Harry Truman lua foarte în serios responsabilitățile impuse de înalta sa funcție în stat. Nu lăsa nimănui, și cu atât mai puțin consilierilor săi militari, grija de a decide în locul său.

A existat chiar o divergență de vederi, amintită în memoriile sale, între el și secretarul de la Apărare, amiralul Forrestal, în legătură cu atribuțiile Consiliului Național de Securitate. Președintele respingea categoric ideea ca acest organism să poată funcționa în mod autonom, ca un fel de „cabinet ministerial" inspirat după modelul britanic. Pentru el, președinția era singura sursă de decizie și de responsabilitate. Consilierii săi, chiar și

cei mai prestigioşi, se aflau acolo doar pentru a-i facilita exercitarea acestor atribute.

Se spune că Vannevar Bush a condus studierea ştiinţifică a epavei. Bush ocupa funcţii importante, era un om de ştiinţă excepţional şi un organizator fără pereche, ceea ce făcea logică numirea lui ca director al grupului iniţial. Numele său a fost menţionat şi de doctorul Sarbacher în conversaţia avută cu fizicianul canadian Wilbert Smith. Bineînţeles, nici un document oficial nu confirmă acest fapt, pentru că arhivele sunt golite total de orice referire la Roswell.

Generalul Nathan Twining, cel care a redactat memorandumul din 23 septembrie 1947, nu putea să nu cunoască secretul. Era comandant în cadrul *Air Materiel Command* şi se afla în regiune, la *Alamogordo Army Air Field*, începând de la 8 iulie. Faptul că generalul cunoştea secretul face mult mai uşor de înţeles urgenţa recomandărilor sale.

Unii membri ai *Scientific Advisory Board*, precum Joseph Kaplan şi un fizician, doctorul E. Teller, sunt menţionaţi de Lincoln LaPaz.

John Von Neuman participase la Proiectul Manhattan de la sfârşitul anului 1943, la cererea lui Robert Oppenheimer, şi a devenit unul dintre primii înalţi comisari ai *Atomic Energy Commission*, la 23 octombrie 1954. Participarea sa a fost esenţială la conceperea imploziei bombelor atomice. Reputaţia lui de matematician şi de teoretician al jocurilor era fără pereche şi forma împreună cu Edward Teller, Theodore von Kármán, Leo Szilard şi Eugene Wigner un grup foarte sudat de fizicieni de origine ungurească. Erau porecliţi „Marţienii". Este posibil ca toţi să fi cunoscut secretul de la Roswell.

*
* *

Primele autopsii precum şi primele analize biologice au fost făcute de chirurgi şi de patologi care depuseseră jurământ, ceea

ce creşte puţin numărul persoanelor care au avut acces la informaţii interzise.

Organizarea secretului

Decizia de menţinere a celui mai complet secret asupra acestui caz a fost luată probabil fără cea mai mică ezitare. În domenii care afectează siguranţa naţională, Constituţia lasă preşedintelui — care e şi şeful suprem al armatelor — o foarte mare latitudine.

La 26 iulie, Harry Truman semnează *National Security Act* care creează Consiliul Naţional de Securitate şi Secretariatul Apărării. O anomalie depistată în memoriile sale s-ar putea să dea indicaţii preţioase asupra organismului care a fost primul administrator al problemelor puse de recuperările de la Roswell. La pagina 58, Truman declară:

Amiralul Souers dorea să se retragă în viaţa civilă şi îi promisesem că îl voi lăsa s-o facă imediat ce armata de uscat, marina şi Departamentul de Stat vor cădea de acord asupra unui înlocuitor. Cam şase luni mai târziu, generalul Hoyt Vandenberg a fost unanim recomandat şi l-am numit director permanent. Am fost bucuros, totuşi, că amiralul Souers a acceptat să rămână consultantul lui Vandenberg.

În lucrarea publicată de CIA în 1994, *The CIA under Harry Truman*, versiunea propusă este cu totul alta. Se spune că contra-amiralul Sidney Souers a fot numit, din luna august 1947, în fruntea unui comitet permanent al Consiliului Naţional de Securitate în calitate de secretar general, sau *Executive Secretary*. Va rămâne în acest post până în ianuarie 1950.

La 18 septembrie 1947, *Central Intelligence Group* devine *Central Intelligence Agency*. Celebra CIA se afla astfel pusă la dispoziţia secretarului general al NSC-ului.

Departe de a fi un simplu „consultant" al directorului CIA, după cum stă scris în autobiografia preşedintelui Truman, Sidney Souers era deci, în practică, superiorul lui ierarhic.

Este foarte probabil că el a coordonat, până în 1950, cercetările iniţiale asupra elementelor recuperate de la Roswell precum şi modalităţile de menţinere a secretului. Era plasat în mod ideal ca să nu-i scape nimic. În caz de zel din partea unui serviciu sau a unui individ, el putea să intervină în numele Consiliului şi să dea toate dispoziţiile necesare pentru a suprima sau controla pericolul. Adunările generale al acestui organism erau la distanţă mare în timp în afara perioadelor de criză. Prin urmare, „statul-major permanent" administra esenţialul cazurilor, curente sau nu, împreună cu secretarul său general care deţinea adevărata putere.

*
* *

La 23 septembrie 1947, generalul Twining transmite memorandumul despre „discurile zburătoare" generalului Schulgen. La 17 decembrie, o decizie a Consiliului Naţional de Securitate — NSC 4-A — autorizează CIA să conducă operaţiunile clandestine de „război psihologic". La 12 februarie 1948, o altă directivă autoriza CIA să strângă direct informaţii de la cetăţenii americani care au avut contracte în străinătate. În practică, asta înseamnă că i se conferea acestui organism, creat iniţial pentru a centraliza informaţia, autorizaţia de a avea propriile sale reţele de informaţii.

La 18 iunie 1948, o directivă întăreşte considerabil autoritatea CIA în conducerea acţiunilor subversive[1]. Agenţia nu mai e supervizată decât, de foarte departe, de Departamentul de Stat, cel al Apărării precum şi de *Joint Chiefs of Staff*[2].

1) E vorba de directiva NSC 10/2 care înlocuieşte directiva NSC 4-A (n.a.).

2) Organism care îi grupează pe şefii de stat-major ai celor trei arme, Army, Navy şi Air Force (n.a.).

*
* *

Pe toată perioada preşedinţiei lui Harry Truman, sistemul a rămas sub controlul preşedintelui, care era un şef ales. Discreţia din jurul activităţilor comitetului permanent al Consiliului Naţional de Securitate probabil că nu încălca spiritul Constituţiei. Regulile constituţionale cereau totuşi ca un mic număr de deputaţi şi de senatori să cunoască o versiune cenzurată a situaţiei. Este posibil ca executivul să se fi achitat de această obligaţie.

Şeful Departamentului Justiţiei, *Attorney General*, precum şi directorul FBI-ului, Edgar Hoover, trebuiau să fie anunţaţi, cel puţin parţial, despre situaţie.

La 2 noiembrie 1948, preşedintele Truman a fost reales cu o largă majoritate şi democraţii au dominat cele două camere, ceea ce a facilitat, dacă era nevoie, sarcina executivului.

A fost creată o organizaţie civilă capabilă să completeze priceperea serviciilor specializate ale Air Force. Ere vorba de organizaţia RAND, îndrumată la început de John von Neuman.

La 20 iunie 1949, preşedintele statului semnează *Central Intelligence Agency Act*, lege care confirmă întinderea puterii directorului centralei (DCI). Acest post a revenit de drept de atunci înainte directorului CIA care e deasupra tuturor agenţiilor de informaţii, militare şi civile. La 10 august 1949, un decret creştea considerabil puterile secretarului de stat de la Apărare.

La 23 septembrie 1949, preşedintele Truman anunţă oficial că ruşii au încercat cu succes prima bombă atomică, foarte în avans faţă de previziunile CIA. Unul dintre avioanele din cadrul *Long Range Detection System*, pus la punct de la începutul anului, a permis la 3 septembrie recoltarea de aer încărcat de radioactivitate.

În ianuarie 1950, James S. Lay, asistent al contraamiralului Sidney Souers din septembrie 1947, îl înlocuieşte la conducerea comisiei permanente a Consiliului Naţional de Securitate şi ocu-

pă funcţia de *Executive Secretary*. Probabil că el va asigura de acum înainte gestionarea dosarului Roswell şi a ramificaţiilor sale.

În 1950, FBI-ul devine membru al *Intelligence Advisory Committee*, adică al unui grup de consiliere şi supervizare a CIA în materie de informaţii. În această calitate, directorul lui, Edgar Hoover, este informat despre toate evoluţiile importante referitoare la „discurile zburătoare", ceea ce explică în parte bogăţia documentaţiei pe care o deţine azi agenţia federală. Datorită ei au fost obţinute documentele prezentate în capitolele precedente.

Directorul FBI-ului nu era totuşi în mod obligatoriu la curent cu natura exactă a recuperărilor efectuate în 1947 în New Mexico.

Generalul George Marshall, secretar de stat din ianuarie 1947 până în ianuarie 1949, a deveni secretar de stat la Apărarea la 21 septembrie 1950. Şi el face parte, în mod obligatoriu, dintre persoanele care cunosc secretul. La 7 octombrie 1950, generalul locotenent Walther Bedell Smith devine al patrulea *Director of Central Intelligence*.

Ajungând în acest post, el este informat despre situaţia creată de recuperările de la Roswell, sechelele lor şi faptele noi, adică survolările de la Oak Ridge (Tennessee) şi ale instalaţiilor nucleare din New Mexico.

La sfârşitul lui 1950, dacă dăm crezare declaraţiilor doctorului Sarbacher, aparatul venit din altă lume tot nu-şi dezvăluise secretele.

La 24 octombrie 1951, directiva NSC 10/5 măreşte şi mai mult puterile CIA în conducerea acţiunilor clandestine.

Problema apărării naţionale

Survenind imediat după valul de observaţii din vara lui 1947 şi recuperările de la Roswell, apariţia unor sfere de foc verzi, de meteori atipici, de discuri zburătoare şi de aeronave necon-

venţionale deasupra bazelor de cercetări atomice obligă autorităţile, în lipsa unei alternative, să claseze ansamblul problemei constituită din ceea ce civilii continuă să numească „farfurii zburătoare" în categoria „Secret Apărare". Regulile normale ale codului militar interzic deci divulgarea lor.

Invadarea Coreei de Sud de către Coreea de Nord la 25 iunie 1950, constituirea unui arsenal atomic şi punerea la punct a primei bombe termonucleare fac poate să treacă pe planul doi problemele puse de prezenţa în spaţiul terestru a unor vizitatori necunoscuţi. Totuşi, departe de a le rezolva, riscul unor conflicte mondiale le complica considerabil.

Aparatele jenante continuă survolarea instalaţiilor de cercetări şi a bazelor militare din Statele Unite. Ele folosesc o tehnologie cu mult superioară celei pe care o deţineau atunci naţiunile cele mai avansate de pe glob. Din această cauză, unităţile însărcinate cu apărarea aeriană sunt complet neputincioase în faţa discurilor zburătoare care uneori par că le sfidează.

Dacă această situaţie ar fi fost dezvăluită cetăţenilor americani sau aliaţilor Statelor Unite, consecinţele ar fi putut să devină dramatice. Pe de altă parte, tensiunea internaţională făcea posibil, în orice moment, un atac al continentului american de către forţele aeriene ale Uniunii Sovietice. Chiar dacă posibilităţile erau slabe, totuşi nu erau nule. Prezenţa unor aparate insolite, care riscau să fie confundate cu bombardierele inamice, complica sarcina unităţilor de apărare aeriană.

Aceste consideraţii arată, fără cea mai mică ambiguitate, că conducătorii Statelor Unite nu puteau, chiar dacă ar fi dorit, să dezvăluie publicului adevărata natură a problemei. Documentele prezentate mai jos confirmă această situaţie fără precedent. Astfel, funcţia principală a forţelor de apărare aeriană este reamintită în versiunea din 20 iulie 1962 a *Air Force Regulation*, sau AFR 200-2:

UNIDENTIFIED FLYING OBJECTS (UFO)

(...) Programul UFO permite asigurarea unor transmiteri prompte a rapoartelor şi identificarea rapidă, necesară pentru

succesul celei de a doua din cele patru faze ale apărării aeriene — detectarea, identificarea, interceptarea şi distrugerea.

Toate informaţiile disponibile arată că acest program nu putea să fie aplicat ozn-urilor, deoarece acestea aveau performanţe mult superioare celor ale avioanelor de interceptare din epocă. Dacă programul de studiere a epavei recuperate lângă Roswell şi a rămăşiţelor nu dădea rezultate încurajatoare, era totuşi esenţial să se strângă informaţii despre performanţele şi caracteristicile discurilor zburătoare. Reglementările deja studiate, rămase multă vreme secrete, confirmă această nevoie de a se cunoaşte mai mult.

Înainte de 1953, nivelul de confidenţialitate al acestor regulamente, destinate generalilor condamnaţi ai regiunilor militare, ataşaţilor aviaţiei militare sau şefilor serviciilor de informaţii, excludea cea mai mare parte a ofiţerilor americani de la simpla cunoaştere a existenţei lor. În 1953, nici piloţii de vânătoare ai US Air Force nu ştiau de existenţa lor[1].

Nu este sigur că descoperirea unui aparat produs de o tehnologie străină, în sensul tare al termenului, ar fi constituit în sine o problemă care să ţină de apărarea naţională. Ea ar fi fost cu siguranţă ascunsă publicului dar n-ar fi modificat în mod sensibil cursul evenimentelor, decât dacă ar fi provocat o revoluţie ştiinţifică. Riscul şi ameninţarea îl reprezentau însă incursiunile incontrolabile ale unor aparate aeriene necunoscute deasupra bazelor de cercetare militare şi în spaţiul naţional al Statelor Unite.

Ameninţarea era mai ales potenţială, deoarece nu fusese raportat nici un exemplu de atac sau de distrugere al unui obiectiv survolat. Totuşi asta se putea întâmpla în orice moment. Riscul unei pierderi a prestigiului Statelor Unite în faţa restului lumii era indiscutabil. Existenţa unei forţe superioare tehnic, inaccesibilă deci invulnerabilă, ar fi slăbit în mod durabil încrederea aliaţilor în America.

1) Pot să depun mărturie în acest sens deoarece în acea perioadă eram pilot de vânătoare brevetat în cadrul US Air Force (n.a.).

Dezinformarea

O formă sau alta de dezinformare, destinată publicului dar şi străinătăţii, era previzibilă. Nimeni nu trebuia să afle secretul imposibil de mărturisit.

*
* *

Valul de observaţii din 1952 şi punerea în practică a proiectului Blue Book survin chiar înainte de încercarea reuşită a primei bombe cu hidrogen, la 1 noiembrie al aceluiaşi an.

De la 4 la 8 ianuarie 1953 se desfăşoară lucrările Comisiei Robertson. Concluziile acestui organism, pe larg difuzate în presă, sunt o manevră manifestă de acţiune psihologică. Ea este totuşi perfect legală în măsura în care autorizările necesare întreprinderii de acţiuni clandestine au fost date celor de la CIA de Consiliul Naţional de Securitate între 1947 şi 1951.

După alegerea sa la 4 noiembrie 1952, Dwight Eisenhower devine preşedintele Statelor Unite la 20 ianuarie 1953. Cu siguranţă că ştia despre recuperările de la Roswell, deoarece în iulie 1947 era şef de stat-major general.

La 9 februarie 1953, generalul Walter Bedell Smith îşi dă demisia din postul de *Director of Central Intelligence*, cere retragerea din armată şi devine subsecretar de stat în cadrul noii administraţii. Cu siguranţă că, în virtutea funcţiilor sale, şi el cunoştea secretul de la Roswell. Continuitatea era asigurată.

*
* *

În anii următori, CIA va dobândi o autonomie periculoasă, ca şi statul-major permanent al Consiliului Naţional de Securitate. Organismul centralizator al informaţiilor, iniţial însărcinat cu sinteza datelor care îi parveneau de la diferitele agenţii naţionale, îşi organiza propriile reţele în străinătate. El deţine în plus,

prin mandat prezidențial, dreptul de a interveni pe teritoriul Statelor Unite și de a acționa fără aprobarea Departamentului Justiției.

Fiind prin statut dependentă de Consiliul Național de Securitate și de statul-major permanent, organism care avea sarcina să administreze urmările incidentului Roswell, CIA — dacă ipoteza noastră este exactă —, va putea să dispună, de la începutul anilor cincizeci și practic fără control, de mijloace de acțiune considerabile și total secrete.

Prin decretul NSC 5412/1, Nelson Rockefeller devine șeful unui „comitet ad-hoc" care înlocuiește, sau cel puțin completează, statul-major permanent al Consiliului Național de Securitate. Acest organism, *Special Group*, modifică regulile care se aplică operațiunilor clandestine și ia conducerea lor. Membrii lui sunt porecliți „Magii".

Este probabil că acest grup, dacă nu s-a ocupat direct, cel puțin a urmărit cu atenție, pe toată perioada președinției lui Dwight Eisenhower, problemele create de prezența pe Pământ a unei forțe „străine". Posibilitățile unei acțiuni clandestine ale acestui organism, în toate domeniile, erau enorme, mijloacele de păstrare a secretului fiind de prisos.

Cei care făceau parte din *Special Group* erau inițial civili. Un mare număr dintre ei făceau parte din *Council on Foreign Relations*, grup de reflecție apropiat de familia Rockfeller. Ei dispuneau astfel de o legătură și de o cale de comunicare suplimentară. Reuniunile cele mai sensibile se puteau ține acasă la oricare membru. Procedurile federale nu erau valabile și pentru organizațiile civile fără scop lucrativ, cu atât mai puțin pentru adunări de prieteni.

Mijloacele de care dispuneau persoanele însărcinate să perpetueze disimularea începută în iulie 1947 erau probabil enorme.

US Air Force rămânea în colimatorul actualității. Publicul și cea mai mare parte a armatei își închipuiau că deținea o putere de decizie, o autonomie și o responsabilitate pe care nu a avut-o niciodată. Proiectul Blue Book încă mai cristaliza atenția deși

nu mai era, spre sfârşitul anilor cincizeci, decât un organism de dezinformare.

Adevărata muncă se făcea în altă parte, dar mai târziu a devenit din ce în ce mai dificil să i se dea de urmă.

Office of Scientific Intelligence, din cadrul CIA, mai avea încă în 1956 un serviciu, „Divizia de ştiinţe aplicate", care se ocupa de „aeronavele de tip neconvenţional". Nimic nu indică totuşi că nu făcea altceva decât să claseze dosarele de observaţii.

Spre sfârşitul celui de al doilea mandat, preşedintele Eisenhower încă mai putea, teoretic, să ceară socoteală serviciilor specializate care se ocupau de ansamblul problemei, dar este foarte improbabil că a uzat de acest drept. A aprobat el însuşi prin decret o formă de organizare care practic retrage guvernului federal orice mijloc de a cunoaşte ce fac unele servicii de informaţii şi de acţiune.

*
* *

Necesitatea de a proteja secretul problemelor de apărare naţională, deseori invocate pentru a refuza istoricilor comunicarea unor documente clasificate, apare foarte clar ca un pretext. Grupul sau grupurile necunoscute care controlează ansamblul parametrului „extraterestru" folosesc în permanenţă mijloacele considerabile al diferitelor agenţii de infirmaţii — militare şi civile —, dar relaţia este în sens unic. Supervizarea aleşilor naţiunii, totuşi prevăzută de lege, nu are practic nici un mijloc de a se exercita.

Finanţarea operaţiunii

Funcţionarea unor organisme, care nu apar niciodată în nici un buget, depinde în mod necesar, la oricare naţiune modernă,

de finanţări secrete dar legitime. Din motive de apărare naţională, este de dorit ca nimeni să nu ştie exact cât cheltuieşte o ţară pentru unele elemente din sistemele sale de protecţie, de telecomunicaţie sau de atac. Tot aşa, organizarea unei largi părţi din serviciile de informaţii trebuie să rămână total confidenţială.

Din această cauză, unele cheltuieli scapă complet controalelor parlamentare obişnuite. Ele sunt de cele mai multe ori puse pe seama altor ministere decât cel al armatei sau sunt făcute din conturi secrete.

Trecerea prin buget a sumelor pentru cercetare ocazionate de descoperirile făcute în New Mexico în 1947 puteau să se confunde cu cele ale organizaţiilor care le punea în aplicare, *Air Materiel Command, NEPA, Atomic Energy Commission, Brookhaven National Laboratory* sau oricare alta. Organisme civile precum RAND, care lucrau pe faţă la proiecte militare sensibile, puteau să contribuie punctual la cercetări „exotice" fără să atragă atenţia.

Simbioza foarte fructuoasă care exista între unele grupuri financiare, industriile aeronautice, cele de armament şi guvernul federal, face iluzorie orice speranţă de a descoperi unde au avut loc cercetările. Îmbinarea sistematică a cercetării fundamentale cu dezvoltarea industrială — în Statele Unite — reprezintă un avantaj enorm pentru această ţară. Ea contribuie în mare măsură la prosperitatea ei şi face dificilă orice anchetă de genul celei ale cărei rezultate sunt prezentate aici. Un exemplu descoperit în documentele declasificate de FBI va ilustra această afirmaţie.

*
* *

Un document în care se relatează observarea unui obiect luminos la Oak Ridge (Tennessee) este adresat unui anume domn William Frey. Adresa acestui „asistent pentru securitate" este concludentă:

Air Materiel Command
NEPA Division
Fairchild Engine and Airplane Corporation
Post Office Box E
Oak Ridge (Tennessee)

Compania de construcţii aeronautice bine cunoscută, Fairchild, studiază deci motoare atomice pentru avioane, ceea ce este deja surprinzător, dar se pare că face parte din *Air Materiel Command*. Totul se petrece la Oak Ridge unde se fabrică uraniu destinat bombelor atomice.

Acest amestec surprinzător este obişnuit şi complică considerabil sarcina cercetătorului.

Există şi alte exemple de osmoză între cercetarea militară şi industria civilă. Unele au o legătură evidentă cu avioanele neconvenţionale. În cursul anilor cincizeci şi şaizeci, de exemplu, studii asupra *antigravitaţiei* ar fi fost întreprinse de câţiva constructori aeronautici americani, dacă dăm crezare unui articol al lui Donald Keyhoe, recent confirmat de un articol apărut în *Jane's*. Fizica nu permitea considerarea în mod serios, în acea perioadă, a creării unei antigravitaţii artificiale aplicabile unor aparate de o construcţie terestră.

Putem să credem că aceste studii erau rodul unor indiscreţii deliberate, care dezvăluiau unor industriaşi aleşi pe sprânceană anumite performanţe ale discurilor zburătoare. Firmele civile de construcţii aeronautice participau astfel, poate fără să ştie, la cercetările sugerate de studiul epavei de la Roswell.

Acest bilanţ al cercetărilor arată cât se poate de evident că dubla problemă a recuperării unei nave spaţiale de origine necunoscută, efectuată în nordul oraşului Roswell în iulie 1947 şi „obiectele zburătoare neidentificate" nu comportă nici o incoerenţă, nu duce la nici o contradicţie.

Dacă această situaţie provocată de aceste două ansamble complementare de evenimente este privită de la început din unghiul apărării naţionale a Statelor Unite, ea devine uşor de

înţeles. Numeroasele exemple de dezinformare prezentate aici furnizează elemente suplimentare care dovedesc că aceste acţiuni erau necesare pentru protejarea încrederii pe care o parte a lumii o avea în Statele Unite.

Documentele disponibile sunt în majoritate militare, chiar şi când provin de la FBI, care e totuşi o agenţie federală civilă. Ele susţin fără cea mai mică rezervă teza care a fost expusă.

Esenţa cercetărilor a vizat perioada cuprinsă între 1946 şi sfârşitul anilor şaizeci adică, în mare, de la valul scandinav la publicarea raportului Condon. Cele mai recente evoluţii, precum publicarea de către Air Force a raportului redactat de colonelul Weaver în 1994 şi cel trimis deputatului Schiff de *General Accounting Office* în iunie 1995, arată cât se poate evident că probleme puse de o probabilă prezenţă neumană în spaţiul nostru rămân de actualitate. În realitate, nici una dintre barierele care interzic publicului, de o jumătate de secol, accesul la informaţii precise nu a fost ridicată. Este cât se poate de clar că situaţia creată rămâne, în ansamblu, protejată de un secret de stat.

12

OBIECȚII ȘI ÎNTREBĂRI

Multe polemici s-au stârnit în legătură cu Roswell. Unele erau, cât se poate de clar, provocate în mod artificial pentru a completa manevrele oficiale de dezinformare, precum publicarea concluziilor Comisiei Robertson sau a raportului Condon. Singurul scop era protejarea esenței secretului. Însă nu e mai puțin adevărat că persistă unele obiecții. Argumentele lor, psihologice sau științifice, merită să fie evaluate.

Întrebarea 1

La originea secretului n-ar putea să se afle un alt eveniment decât o prezență „străină"? De exemplu o crimă împotriva omenirii, sau o experiență științifică care a avut consecințe dezastruoase ar explica discreția oficială a cărei existență este amplu demonstrată. Iar poveștile cu extratereștri și nave spațiale ar fi fost inventate pentru a ascunde ceea ce nu se putea mărturisi.

Această teză a fost propusă în mod serios de mai multe ori pentru a se explica tăcerea stingherită a autorităților imediat ce se aduce vorba de Roswell. Această ipoteze este, firește, mai puțin bizară decât cea a vizitei unor ființe venite din altă lume.

Cu cât trece mai mult timp, cu atât mai puţin verosimilă apare această eventualitate. În cursul ultimelor decenii, escrocheriile cele mai şocante şi dezvăluirile cele mai cumplite au fost date pe faţă de presă sau de comisiile de investigaţie parlamentare. Ele sunt deseori rezultatul unor decizii deliberate luate de responsabilii politici, sau al unor iniţiative mai mult sau mai puţin tolerate de serviciile lor discrete.

De la sfârşitul celui de al doilea război mondial până în zilele noastre, exemplele abundă. Aceste crime au fost în majoritatea lor denunţate de ziare sau televiziune, iar realitatea lor a fost demonstrată fără să provoace reacţii politice excesive. Este deci foarte greu să-ţi imaginezi ce act, comis în 1947 de guvernul american, ar putea să depăşească în oroare dezvăluirile cu care suntem obişnuiţi.

Opinia publică e obişnuită să vadă fără să reacţioneze toate genocidele, toate crimele şi toate asasinatele imbecile, fără a uita crimele oarbe ale fanaticilor religioşi. Este greu de imaginat că, după o jumătate de secol, încă se mai încearcă să ni se ascundă o oroare în plus.

Promotorii acestei teze nu au propus niciodată nici cel mai mic exemplu concret care ar putea să explice instituirea pe la sfârşitul anilor patruzeci şi menţinerea până în zilele noastre a unui astfel de secret de stat.

Întrebarea 2

Descoperirea, în regiunea Roswell sau în altă parte, a unor probe materiale indiscutabile ale prezenţei unor specii inteligente necunoscute, dispunând de o tehnologie superioară nouă, ar putea să explice, sau măcar să justifice, instituirea, apoi menţinerea timp de o jumătate de secol, a unui secret total asupra acestei prezenţe?

Un anumit număr de specialişti, istorici, sociologi, experţi în strategie miliară, precum şi studenţi în istoria religiilor,

acceptă să discute, în particular, despre problemele multiple pe care le-ar pune, dacă ar fi făcută publică, descoperirea planetei noastre de către o specie capabilă de călătorii interstelare. În funcție de specialitatea și de centrele de interes ale fiecăruia, concluziile diferă puțin. Am putea totuși să ne așteptăm, în țările occidentale, la un șoc conceptual, adică la o repunere în discuție profundă a viziunii pe care o avem despre noi înșine ca specie.

Schematic, omenirea contemporană se consideră dotată cu inteligență, în sensul cel mai general al termenului. Specia umană se situează în mod indiscutabil în vârful evoluției animale pe Pământ. Această poziție dominantă ne servește puțin drept alibi când ne îndoim de calitățile noastre temeinic reale. Omul este ceea ce este, dar reprezintă în propriii săi ochi ceea ce natura, sau Dumnezeu, a reușit să facă mai bun.

Ideea unui contact apropiat cu alte ființe, cu entități biologice care ar putea să fie mult mai bine înarmate intelectual decât noi, constituie un motiv serios de îngrijorare. Exemplele recente ale unor primitivi copleșiți de cultura occidentală abundă. Indienii din America de Nord sau din Amazonia, eschimoșii și papuașii, și-au văzut toate concepțiile culturale dispărând în contact cu alcoolul, motoarele cu explozie și tranzistorii.

Dovada că „știința" noastră ar putea să fie doar o aproximare și cele mai avansate tehnici ale noastre bune de pus la muzeu alături de cuțitul de silex și navigația cu pânze ar avea asupra societăților noastre efecte distrugătoare. Rezultatul ar fi cu siguranță dezastruos pentru economia mondială și acest aspect al problemei nu poate să-i lase indiferenți pe șefii țărilor moderne.

Prezența posibilă a unor ființe inteligente necunoscute ne trezește temerile ancestrale și poate amintiri arhaice. Omul este guvernat mult mai mult de irațional, de dorințe, de temeri și de fobii decât de logica de care este atât de mândru. Conștientul nostru este foarte puternic dominat de preferințele și de credințele noastre. Ținem mult la aceste certitudini vagi și tot ce ar putea să repună în discuție convingerile noastre profunde este

respins cu violenţă. Izolarea noastră aparentă ne liniştește deoarece exclude orice comparaţie. Ea ne permite astfel să ne păstrăm „valorile" şi obiceiurile cele mai discutabile.

Naţiunile dezvoltate beneficiază de standarde de viaţă care sunt, din punct de vedere material, cele mai înalte atinse vreodată în Istorie. Ele n-ar vrea să vadă aceste avantaje ameninţate de un şoc cultural care ar putea să depăşească tot ce am cunoscut până acum. O vizită venită din exterior ar putea să sune clopotul de îngropăciune pentru majoritatea proiectelor ştiinţifice sau tehnice ale momentului.

În 1947, problema se punea foarte imediat pentru conducătorii Statelor Unite. Superioritatea şi prestigiul ţării lor în domeniul ştiinţific şi tehnic riscau să fie repuse în discuţie dacă s-ar fi descoperit că erau incapabile să-şi protejeze propriul spaţiu aerian împotriva unor incursiuni necunoscute.

Pe de altă parte, economia mondială rămânea fragilă şi amintirea crizei din 1929 era încă prezentă în memoria tuturor. Politica de înfruntare între naţiunile occidentale şi blocul sovietic promitea mult mai multe beneficii decât refacerea stricăciunilor războiului. Se spera de la viitoarele comenzi militare un efect important de punere în mişcare a industriilor de vârf.

După al doilea război mondial, enorma majoritate a cetăţenilor lumii aspira la pace. Mai ales în această idee a fost creată Organizaţia Naţiunilor Unite. O prezenţă „extraterestră", mai ales dacă nu reprezenta nici o ameninţare de cucerire sau de conflict, risca să relativizeze opoziţiile noastre terestre şi să arate cu claritate inepţia lor. „Porumbeii" ar fi putut să compromită contractele de armament şi cercetarea în domeniul aeronauticii militare, fără a mai vorbi de energia atomică pentru uz ofensiv.

Într-un scenariu puţin mai diferit, presiunea populară din lumea întreagă putea să impună o punere în comun a resurselor industriale şi ştiinţifice pentru a se face faţă unei ameninţării necunoscute venite din spaţiu. Orice politică de înfruntare est-vest ar fi fost din capul locului exclusă. Situaţia ar fi putut

chiar să ducă la o formă larvară de socialism comunitar, odios şefilor americani.

Pentru toate aceste motive, prudenţa autorităţilor, care au hotărât cu orice preţ să disimuleze evidenţa unei prezenţe neumane pe Pământ, ar fi foarte lesne de înţeles.

Întrebarea 3

Se poate admite o coincidenţă între primii paşi ai omului în spaţiu şi descoperirea Pământului de către o specie venită din alt sistem solar? Nu e posibil să ne gândim la o relaţie cauză-efect între explozia primei bombe atomice şi o eventuală vizită a unor fiinţe din alt sistem solar?

O cvasi-simultaneitate între primii paşi ai omului în spaţiu şi vizita unor fiinţe provenind dintr-un sistem planetar vecin ar fi puţin probabilă. Cea de a doua eventualitate este din punct de vedere fizic imposibilă dacă vizitatorii noştri vin din alt sistem stelar. Dacă prima experienţă nucleară, făcută la nord de Alamogordo la 16 iulie 1945, ar fi alertat pe vecina noastră cea mai apropiată, Proxima Centauri, situată la 4,2 ani-lumină de Soare, informaţia nu i-ar fi putut parveni decât în 1949. Prea târziu pentru ca vizitatorii noştri să ajungă în New Mexico în iulie 1947.

Trebuie să presupunem deci că necunoscuţii descoperiţi la Roswell *erau deja prezenţi în sistemul nostru solar* la prima noastră utilizare a energiei atomice. Au putut atunci să detecteze primele trei explozii nucleare din istoria omenirii şi chiar să observe experienţele realizate în 1946 în atolul Bikini, înainte de a interveni.

Parcurgând cartea domnilor Ribe şi Monnet, *Viaţa extraterestră*, vedem că lanţul de asteroizi, Marte sau Luna ar putea fără dificultate să servească drept baze avansate unor astronave de origine terestră peste câteva zeci de ani. Ele ar putea să adăpostească şi instalaţii fixe şi exploatări miniere permanente. Ar

fi logic pentru vizitatorii veniţi din exterior să se stabilească iniţial în aceleaşi locuri. Poate că încă nu avem mijloacele de a detecta cu siguranţă o astfel de prezenţă.

Cu atât mai mult, dacă o ocupare discretă a sistemului solar ar fi avut loc înainte de dezvoltarea astronomiei, ea ar fi avut toate şansele să treacă neobservată. Această eventualitate este pomenită de Carl Sagan, fost consilier ştiinţific al US Air Force. El crede că o vizită a sistemului solar ar putea să aibă loc cu o periodicitate de 150 000 ani.

Întrebarea 4

De ce nu a existat niciodată un contact oficial şi public între noi şi vizitatori? De ce, dacă există, îşi limitează vizitele la nişte apariţii furişe şi la treceri rapide pe cer? Amestecul de ostentaţie şi de discreţie care pare să reiasă din mărturiile cunoscute este incoerent.

O expediţie precum cea care a fost amintită ar putea să fie de foarte lungă durată. Putem să concepem o călătorie fără întoarcere care s-ar prelungi timp de secole sau de milenii. O astfel de durată ar implica o adaptare progresivă la spaţiu şi probabil o formă de gravitaţie foarte mică. Mai târziu, o şedere prelungită pe o planetă masivă ar fi dificilă şi neconfortabilă.

„Exploratorii" ar avea posibilitatea să ne observe de la distanţă şi să studieze bogăţia incredibilă a vieţii de pe planeta noastră, dar ar putea să fie incapabili, după lungi perioade petrecute în lipsa gravitaţiei, să trăiască pe Pământ fără o adaptare prelungită.

Pe de altă parte, poate că există nişte reguli rigide care interzic culturilor interstelare să intre prematur în contact cu civilizaţii relativ primitive ca a noastră, tocmai pentru a le feri de un şoc cultural prea brutal. Şi mai e posibil ca recurgerea noastră mai curând la războaie, la genocid şi la confruntări armate decât la diplomaţie să nu ne permită încă să fim acceptaţi într-o comunitate ca cea care ne vizitează.

Stăpânirea elementară a unor forţe ale naturii, ca de exemplu dezintegrarea atomului, ar putea să-i îngrijoreze pe cei care ne vizitează şi ar explica în parte manifestările care au avut loc de la sfârşitul războiului. Observarea pasivă ar fi cedat atunci locul unor intervenţii.

Totuşi, progresele noastre, soluţiile originale pe care le-am găsit pentru supravieţuire, organizările noastre sociale şi culturile noastre atât de bogate sunt poate studiate cu un mare interes, aşa cum noi înşine am observat timp de douăzeci de ani triburile primitive din Noua Guinee. Ele au fost protejate pe toată această perioadă de orice legătură cu exteriorul pentru a permite etnologilor să le consemneze în detaliu caracteristicile originale... înainte de distrugerea iremediabilă sub influenţa civilizaţiei moderne.

Cu toate acestea, nu este imposibil ca să se fi stabilit contacte, mai mult sau mai puţin permanente, cu grupuri umane selecţionate. Există mărturii în acest domeniu dar este foarte greu să desparţi grâul de neghină. Acest subiect vast ar necesita un studiu special.

Întrebarea 5

Fiinţele considerate „extraterestre" pe care martorii le descriu sunt în general umanoide şi destul de asemănătoare cu noi ca să ne fie veri apropiaţi. Este oare verosimil ca evoluţii total separate să ducă la structuri aproape identice în timp ce viaţa pe Pământ pare să fi încercat forme foarte diferite? SF-ul a imaginat foarte des monştri foarte diferiţi.

Această ultimă remarcă, deseori folosită ca reacţie la realitatea unei prezenţe extraterestre, se opune complet unor teze apărate de unii sociologici precum Bertrand Méheust. După părerea lui, entităţile neumane descrise de martori n-ar fi, în majoritatea cazurilor, decât amintiri ale unor cărţi sau filme de anticipaţie ştiinţifică. Această teorie nu se potriveşte deloc cu realitatea

căci martorii n-au văzut niciodată un monstru cu tentacule sau cu ochi pedunculaţi.

Acest gen de invenţie a constituit totuşi o constantă în benzile desenate şi povestirile apărute în timpul şi după al doilea război mondial. *Războiul stelelor* ne-a oferit şi el o panoplie deosebit de bogată de extratereştri, de la ursul de pluş la balena lubrică trecând printr-o galerie impresionantă de roboţi şi de hibrizi de tot felul. Nimic asemănător nu apare în amintirile „contactaţilor".

Obiecţia de improbabilitate opusă formei umanoide, aşa cum a fost la vremea ei cea împotriva existenţei meteoriţilor sau a zborului unor aparate mai grele decât aerul, nu are bine-înţeles nici o bază ştiinţifică. Deocamdată nu dispunem de nici un element de comparaţie, cu atât mai puţin de statistică, în acest domeniu, întrucât nu cunoaştem nici un exemplu de evoluţie în afara celui pe care l-am reconstituit mai mult sau mai puţin pe Pământ.

E posibil ca forma noastră generală să elibereze membrele superioare, să permită dezvoltarea măinii, să permită vederea în relief şi să asigure o dezvoltare cerebrală importantă. Se poate concepe că evoluţia vieţii organizate pe bază de carbon se orientează sistematic, dintr-un motiv necunoscut, spre o structură determinată. E vizibil că un velociraptor, un megatherium, un lemurian şi un om au forme generale destul de apropiate.

Mai există o posibilitate.

Fiinţele descoperite la Roswell, şi altele observate de atunci, ar putea să fie nişte hibrizi sau mutanţi elaboraţi în mod artificial pornind de la material genetic uman. Apropiaţi psihologic de noi, ei ar fi mai bine adaptaţi la o şedere pe Pământ decât... „constructorii" lor. În acest caz, aparenţa lor apropiată de a noastră s-ar explica lesne, dar cea a creatorilor lor ar rămâne un mister total.

Această ipoteză poate să fie avută în vedere cu atât mai mult cu cât noi înşine vom fi foarte curând în măsură de a atinge

acest gen de realizare. Progresele geneticii sunt extraordinar de rapide. În 1955 structura cromozomilor încă nu era cunoscută, iar patruzeci de ani mai târziu, microbi pe care se grefau fragmente de cod genetic uman produceau la preţ scăzut insulină şi hormoni de creştere.

Întrebarea 6

Este posibil să se menţină timp de o jumătate de secol un secret care ar fi fost cunoscut de câteva zeci, şi mai probabil sute, de persoane? Unii ar fi vorbit şi s-ar putea găsi urme în arhivele militare. Nu există exemplu de complot reuşit care să rămână necunoscut publicului timp atât de îndelungat.

Această obiecţie este atât de importantă încât i-am consacrat un întreg capitol pentru a demonstra că mijloacele de realizare ale unei astfel de „isprăvi" existau în cadrul administraţiei americane în timpul preşedinţilor Harry Truman şi Dwight Eisenhower.

Mai trebuie observat că toate conspiraţiile reuşite sau secretele de stat corect ocultate nu ajung niciodată, prin definiţie, la cunoştinţa publicului şi că, din această cauză, exemplele sunt greu de găsit.

Totuşi, în cazul Roswell şi a prezenţei necunoscute care vizita bazele atomice ala Statelor Unite, dacă confidenţialitatea s-a menţinut aproape neştirbită timp de vreo treizeci de ani, azi ea nu mai există cu adevărat. Dezbaterea nu s-a încheiat, acum a intrat în domeniul public şi instituţiile oficiale participă şi ele, de voie-de nevoie.

În lipsa unor note de serviciu şi unor documente oficiale care să menţioneze în mod expres recuperările efectuate la Roswell, mărturiile din culise au permis o reconstituire probabilă a faptelor.

Amploarea distrugerii arhivelor constatată de GAO este la fel de revelatoare precum descoperirea unui memorandum uitat căruia i se poate nega oricând autenticitatea.

Teze neglijate

Un anumit număr de obiecţii şi de teze au fost trecute sub tăcere. Toate par să ţină de superstiţie, de ignoranţă sau de rea credinţă.

Este inutil să se citeze câteva persoane care par să fi făcut carieră de pe la mijlocul anilor cincizeci, negând cu orice preţ fenomenul însuşi şi respingând toate mărturiile referitoare la el. Demersul general al acestor martori pare, la urma urmelor, foarte simplu: de vreme ce ozn-urile şi extratereştrii nu există, mărturiile despre ei nu pot să fie decât rezultatul unor erori de percepere, minciuni deliberate sau pure invenţii ale unor minţi deranjate.

Unii teoreticieni au constituit teze seducătoare dar sprijinindu-se pe o cunoaştere marginală a faptelor. Concluziile lor sunt logice şi în acelaşi timp false, întrucât se bazează pe elemente incomplete. Nu e necesar să spunem mai mult.

*
* *

Un domeniu important nu a fost abordat. Este vorba de cel al obiecţiilor *ştiinţifice* referitoare la imposibilitatea teoretică sau practică a călătoriilor între sisteme stelare. Toate acestea se sprijină pe consideraţii care au la bază stadiul actual al cunoştinţelor noastre. Toate seamănă cu demonstraţia matematică, din 1903, a imposibilităţii zborului unui obiect mai greu decât aerul. Nu numai că păsările şi liliecii zburau deja în mod observabil, dar fraţii Wright, care nu auziseră de această teză magistrală, poate pentru că era redactată în franceză, au îndrăznit în acel an să facă să zboare obiectul lor mai greu decât aerul.

Este destul să urmărim evoluţia aeronauticii într-un secol, cea a fizicii între 1904 şi 1927 şi folosirea comercială actuală a

sateliţilor artificiali, pe care omul a pus-o în practică pentru prima dată în urmă cu patruzeci de ani, pentru a tempera certitudinile. Să-şi imagineze oamenii de ştiinţă contemporani reacţiile lui Blaise Pascal şi Isaac Newton dacă ar fi transportaţi în epoca noastră!

13

CONCLUZII

Toate elementele adunate şi analizele din cursul acestui studiu confirmă reconstituirea următoarelor fapte:

În cursul primei săptămâni din luna iulie a anului 1947, poate chiar în seara sărbătorii naţionale a Statelor Unite, s-a produs un eveniment de o importanţă considerabilă. Un vehicul care nu era produs de o tehnologie umană cunoscută, urmărit de câteva radare militare timp de aproape două zile, s-a prăbuşit la vreo cincizeci de kilometri în nordul oraşului Roswell (New Mexico).

A doua zi de dimineaţă, un convoi de salvare sosit la locul presupus al accidentului descoperea epava unui aparat aerian de origine nedeterminată, a cărui parte din faţă era înfiptă la baza unei faleze. Lângă epavă şi în interiorul ei au fost descoperite cadavrele unor umanoizi. Mărturiile ne permit să credem că au fost găsite patru-cinci cadavre. Este posibil să fi existat un supravieţuitor.

Forma aeronavei şi materialele din care era construită sugerau o origine „exotică", dar nici un martor nu-i atribuie forma unui disc. Suficient pentru a-i adăposti pe pasagerii descoperiţi, aparatul era prea mic pentru a crede că ar fi putut fi în stare să

efectueze trasee interplanetare sau zboruri spaţiale prelungite. Aplicându-se regulile militare obişnuite, incidentul a fost păstrat secret şi martorii civili au fost legaţi prin jurământ şi au fost convinşi să păstreze tăcerea.

Dacă această primă apariţie a avut loc, după cum indică mărturia lui Frank Kaufman, în regiunea „Trinity Site", locul primei explozii a unei bombe atomice, acest loc deosebit sugerează o legătură logică cu experienţele nucleare pe care Statele Unite tocmai le efectuase, în 1946, în atolul Bikini.

Chiar locul principalei recuperări, în apropierea bazei aeriene de la Roswell, pare să aibă o legătură cu arma nucleară. Escadra de bombardament 509 deţinea acolo şase bombe atomice operaţionale care puteau să fie transportate de cvadrimotoare presurizate B-29 aproape în orice loc de pe Pământ.

Data accidentului, 4 iulie, ziua sărbătorii naţionale a Statelor Unite, pare şi ea să fi fost aleasă în mod deliberat. În acest caz, accidentul devenea o manevră care nu putea să fie considerată cu uşurinţă.

O a doua zonă situată mai la vest, pe terenul fermei Foster exploatate de un crescător de oi pe nume „Mac" Brazel, avea să ofere o mare cantitate de fragmente de origine necunoscută, probabil similare cu materialele din care era constituit aparatul recuperat în ajun.

Autopsiile trebuie să fi confirmat cu rapiditate faptul că membrii echipajului nu aparţineau speciei umane.

Dovezile obţinute au fost fără nici o îndoială prezentate cu rapiditate autorităţilor, adică şefilor de stat-major şi preşedintelui Statelor Unite. Decizia de a păstra cu orice preţ secretul acestei descoperiri nu poate fi pusă la îndoială. Speranţa de a avea acces la o tehnologie avansată şi alibiul riscului de a provoca panică în rândul publicului nu puteau decât să întărească hotărârea preşedintelui Truman şi a consilierilor săi.

*

* *

Acestei serii de evenimente extraordinare — survenite în mijlocul unui val de observaţii de aparate circulare necunoscute, numite imediat „farfurii zburătoare" de către jurnalişti — avea să i se adauge, după mai puţin de şase luni, un nou element mult mai neliniştitor. Cele mai secrete baze — cele unde erau puse la punct viitoarele bombe atomice, Oak Ridge unde începea fabricarea industrială a unor elemente fisionabile de uz militar şi chiar baza militară de la Roswell — au fost survolate de lumini intense de culoare verde şi de aparate în formă de disc.

Aceste incursiuni interesau exclusiv apărarea naţională căci ameninţau siguranţa respectivelor instalaţii. Ele au făcut obiectul unor reuniuni de specialişti în informaţii şi contraspionaj care sunt confirmate de numeroase documente. Acest aspect al problemei trebuia să fie ascuns cu orice preţ publicului american, observatorilor străini şi duşmanilor declaraţi ai Statelor Unite. O dezinformare la scară naţională a fost pusă în aplicare de la începutul anilor cincizeci, dezinformare care funcţionează şi azi.

Distrugerile neregulamentare şi anonime ale unor arhive pe mai mulţi ani au contrabalansat efectele legii asupra libertăţii de acces la informaţie, dar a trebuit să se aştepte anul 1955 pentru ca ele să fie dezvăluite de o comisie de anchetă a *General Accounting Office*.

Toate aceste elemente duc la concluzia existenţei, dincolo de Atlantic, a unui adevărat secret de stat. Numai o acţiune conjugată a unor grupuri restrânse, depinzând iniţial de Consiliul Naţional de Securitate, a putut să permită asigurarea lui permanentă.

Nimeni până acum nu a propus o ipoteză alternativă plauzibilă pentru a explica o conjuraţie a tăcerii, a cărei realitate puţini o mai neagă azi. Stingherea autorităţilor în faţa unei probleme fără precedent şi reflexele moştenite din al doilea război mondial nu puteau, în mod logic, decât să ducă la situaţia pe care o cunoaştem.

*

* *

Numărul suficient de indicaţii, de dovezi indirecte ne permite să afirmăm, după toate probabilităţile, că nu suntem singura specie gânditoare în univers şi că o prezenţă inteligentă, probabil neumană, se află sau apare în spaţiul nostru apropiat de un timp nedeterminat. Această prezenţă a provocat, în iulie 1947, ceea ce am putea numi cazul Roswell. De atunci, în afara apariţiilor specifice observate deasupra bazelor de cercetare atomică, ea se manifestă peste tot în lume.

Publicul nu a fost niciodată încunoştinţat în mod oficial despre violarea repetată a teritoriilor naţionale ale tuturor ţărilor din lume de către aparate aeriene de origine necunoscută. Din această cauză situaţia care a fost demonstrată pentru Statele Unite a devenit de multă vreme o problemă planetară. Tăcerea jenată a tuturor autorităţilor este şi ea un element fundamental.

Situaţia mai comportă totuşi unele zone de umbră. Cazul Roswell şi urmările sale, deşi materialitatea lor poate fi considerată ca demonstrată, rămân în parte enigmatice. Entităţile sau persoanele răspunzătoare de fabricarea aeronavelor neconvenţionale şi a altor discuri zburătoare rămân neidentificate. Specie terestră necunoscută, mutanţi sau vizitatori veniţi din spaţiu, manipulatori abili sau victime, la vremea aceea, ale unui adevărat accident, nu ştim practic nimic despre ei. Nici măcar nu putem fi siguri că ei sunt cei care au conceput aparatele cu performanţe surprinzătoare pe care le folosesc.

Superioritatea *tehnologică* nu poate fi pusă la îndoială. Ea apare cât se poate de evident în memorandumul generalului Twning şi implicit în faptul că ei ne vizitează, nu noi pe ei. Ignoranţa noastră este totuşi atât de mare încât nici măcar nu putem să ştim dacă vehiculele extraordinare pe care le descriu martorii reprezintă suma capacităţilor lor în materie de aeronautică, sau doar nişte aparate primitive, adaptate la mediul nostru, situaţie în care n-am putea beneficia, în caz de accident, de transferări tehnice considerate prea importante.

Ar fi deosebit de imprudent să le atribuim fiinţelor misterioase care au intervenit în treburile Statelor Unite puteri, intenţii

sau preferinţe posibil de înţeles din punct de vedere uman. Putem doar să remarcăm, azi, că afacerea Roswell nu a fost, în jumătatea de secol care s-a scurs, preludiul unei invazii armate a Pământului.

E puţin.

Rarele comunicări pe care unele persoane cred că le primesc de la vizitatori nu conţin decât informaţii practic goale de orice conţinut utilizabil. Ele expun precepte morale şi sfaturi ecologice, cât se poate de respectabile, dar lipsite de originalitate. Toate sunt arhicunoscute. Niciodată nu este precizat mijlocul prin care pot fi convinşi şefii statelor de temeinicia lor.

*
* *

Unul dinte elementele cele mai uşor verificabile ale problemei puse de această prezenţă priveşte specia umană în majoritatea ei. O cecitate colectivă şi individuală afectează un procentaj important al concetăţenilor noştri atunci când sunt confruntaţi, direct sau nu, cu subiectul studiat în această lucrare. A vorbi de dezinfomare şi de comploturi guvernamentale a devenit un clişeu deosebit de sărac, întrucât nu explică pasivitatea sau respingerea activă a subiectului manifestată de numeroşi contemporani.

Pentru explicarea acestei atitudini se pot propune cele mai diverse ipoteze. Probabil că ea are rădăcini emoţionale profunde, poate ancestrale. Nu poate fi imaginată nici un fel de justificare logică sau raţională. A întoarce spatele unei realităţi, mai ales dacă e percepută ca potenţial periculoasă, seamănă cu o opţiune riscantă sau sinucigaşă. Ea ar fi deosebit de nepotrivită la specialiştii din cadrul apărării naţionale, la agenţii de contraspionaj sau la piloţii de linie.

Documentele disponibile sunt cu zecile de mii. Cele care au fost amintite aici reprezintă o fracţiune infimă de o mie şase sute de pagini de arhivă care provin de la FBI, şi acoperă o

perioadă cuprinsă între 1947 şi 1972. Mai există cel puţin patruzeci şi cinci de mii de alte documente care pot fi consultate la Washington DC, căci au fost în mod legal declasificate.

*
* *

Căutarea dovezilor unei prezenţe străine Pământului atinge convingerile noastre cele mai solid ancorate într-un anumit număr de domenii delicate. Concepţiile filozofice şi ştiinţifice care domină în Occident consideră că fiinţa umană este rezultatul a patru miliarde de ani de evoluţie. Asta însă nu înseamnă că ar putea avea o anumită superioritate asupra vecinilor ei stelari. În acest domeniu, un demers prudent ar fi poate de dorit. Multe din certitudinile marii noastre valori ar fi desfiinţate dacă omenirea ar descoperi că în cele din urmă nu suntem decât o specie dotată cu o inteligenţă mediocră, faţă de ceea ce natura a creat în altă parte.

*
* *

Dacă enigma de la Roswell îşi păstrează în parte opacitatea, nu e mai puţin adevărat că nici o tăgăduire oficială, nici o dezinformare nu a reuşit să o facă să dispară complet. Este din ce în ce mai evident că timpul, departe de a diminua interesul pe care îl stârneşte în rândul publicului, îi zgândăreşte dorinţa de a şti mai multe. Documentele existente ar fi suficiente ca să-i convingă pe raţionaliştii cei mai exigenţi, dacă ştiu să citească în engleză şi sunt în stare să se înarmeze cu răbdare.

*
* *

Este posibil ca mesajul iniţial pe care vizitatorii doreau să-l transmită autorităţilor americane să fi fost până la urmă foarte

simplu şi foarte explicit, deşi se folosea un mijloc ocolit: „Nu sunteţi confruntaţi cu o agentură umană. Nu puteţi să ne evaluaţi posibilităţile, dar sunt mult superioare faţă de ale voastre.

Ştim că sunteţi răspunzători de distrugerea oraşelor Hiroshima şi Nagasaki, efectuată de escadra voastră de bombardament care e staţionată la Roswell. Campania voastră de experienţe din Pacific a atras din nou atenţia noastră.

Supraveghem cu mare atenţie cercetările voastre asupra armelor atomice. Cunoaştem perfect locul unde ele se desfăşoară.

Putem să apărem popoarelor voastre unde şi când dorim. Dacă e necesar, putem să aducem la cunoştinţa lumii întregi prezenţa noastră şi neputinţa voastră".

*
* *

O dată cu trecerea timpului şi continuarea apariţiilor — care se manifestă totdeauna cu o anumită discreţie — este din ce în ce mai evident că un alt mesaj este implicit: „Tolerăm supraînarmarea voastră. Acceptăm faptul că sunteţi naţiunea cea mai puternică de pe glob. Nu vă împiedicăm cercetările militare şi constituirea arsenalul vostru nuclear.

Ergo: Scopurile voastre actuale nu ni se par prea ambiţioase".

*
* *

Într-adevăr, dacă aparatul accidentat la nord de oraşul Roswell apăruse iniţial deasupra sau în apropiere de *Trinity Site*, simbolul era clar şi se făcea aluzie la utilizarea bombei atomice. Chiar dacă accidentul de la Roswell a fost neprevăzut, deci involuntar, incursiunile repetate deasupra institutelor de cercetare nu mai puteau să fie. În aceste condiţii, este probabil că toate

„comunicările" aveau o raţiune de a fi şi că n-au încetat atâta vreme cât autorităţile americane nu au reacţionat favorabil.

Este totuşi puţin probabil ca legăturile dintre „vizitatori" şi guvernul Statelor Unite să fi rămas multă vreme în stadiul analizei tranzacţionale. Posibilităţile în electronică şi în protejarea secretului comunicaţilor au făcut destule progrese, în anii de după război, ca să ne putem imagina că de multă vreme s-au putut stabili căi de comunicare permanentă. Din păcate, nici un mesaj adresat de „extratereştri" şefilor militari americani nu a fost declasificat până în acest moment.

*
* *

Remarca găsită în raportul întocmit de *General Accounting Office* — „dezbaterea asupra a ceea ce s-a prăbuşit la Roswell continuă" — este poate indiciul că dezvăluirile vor continua. În aşteptarea altor publicări oficiale, scopul acestei cărţi va fi fost de a trezi atenţia unui număr cât mai mare de oameni în privinţa unei probleme care nu este deloc teoretică, chiar dacă urgenţa ei rămâne dificil de evaluat. În orice caz, se pare că o abordare raţională şi simplă, debarasată de orice noţiune de paranormal, este cea mai potrivită.

Cu siguranţă că într-o zi ne vom obişnui cu faptul că, în universul imens pe care ştiinţa ne-a permis să-l descoperim, suntem probabil mai puţin singuri, dar şi mai puţin excepţionali decât credem.